

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 117

Ple del Parlament

Sessió 64, segona i darrera reunió, dijous 22 d'octubre de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil 302-00243/12	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de greu inseguretat que es pateix als carrers 302-00248/12	12
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació d'habitatges 302-00242/12	20
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió pressupostària del pro- jecte de Hard Rock 302-00245/12	29
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la importància del delta de l'Ebre per al sector primari 302-00246/12	38
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del turisme 302-00244/12	46
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva intencionada manca de transparència 302-00247/12	55
Interpel·lació al Govern sobre el model turístic 300-00310/12	64
Interpel·lació al Govern sobre la manca d'acompanyament a les empreses en la gestió de la pandèmia 300-00315/12	71
Interpel·lació al Govern sobre la Proposició de Llei de coordinació dels serveis de pre- venció, extinció d'incendis i salvament en el marc del sistema nacional de protecció civil, que es tramita al Congrés dels Diputats 300-00312/12	79
Interpel·lació al Govern sobre l'agenda verda 300-00313/12	82
Interpel·lació al Govern sobre l'ús de les llengües en els mitjans de comunicació pú- blics 300-00314/12	88
Interpel·lació al Govern sobre l'atenció a la gent gran 300-00309/12	95

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil (continuació) 302-00243/12	103
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de greu inseguretat que es pateix als carrers (continuació) 302-00248/12	104
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació d'habitatges (continuació) 302-00242/12	104
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió pressupostària del projecte de Hard Rock (continuació) 302-00245/12	105
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la importància del delta de l'Ebre per al sector primari (continuació) 302-00246/12	106
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del turisme (continuació) 302-00244/12	106
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva intencionada manca de transparència (continuació) 302-00247/12	106

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 64.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el·letrada major i les lletrades Mercè Arderiu i Usart i Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

El president

Bé, bon dia, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pobresa infantil

302-00243/12

I ho fem amb el quinzè punt de l'ordre del dia, és a dir, la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pobresa infantil, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Beatriz Silva. Endavant.

Beatriz Silva Gallardo

Buenos días, *conseller*. Diputados, diputadas, nunca tantas familias se habían empobrecido de forma tan rápida. Lo dicen las grandes ONGs que trabajan con la infancia, pero también las entidades pequeñas del Tercer Sector, que constatan cómo la Covid-19 está teniendo un impacto sin precedentes en nuestra infancia. Esta crisis no afecta, sin embargo, a todos los niños y niñas por igual. La desigualdad previa a la pandemia está siendo determinante en las consecuencias. Los niños, niñas y adolescentes más afectados son aquellos que viven en familias monomarentales, de origen migrante, con baja intensidad laboral o bajo nivel de estudios. Son las mismas familias que ya sufrían de pobreza o de pobreza severa en Cataluña antes de la pandemia, y que ahora han visto deteriorarse aún más una situación que ya se encontraba al límite.

La brecha educativa se ha hecho también más grande entre los niños y niñas que tienen problemas de acceso a internet, o que no disponen de un ordenador. Una situación que afecta al 79 por ciento de las familias gitanas. La brecha se ha hecho también más grande en la infancia con menos recursos, que vive en zonas rurales o mal comunicadas, los que tienen necesidades especiales o alguna discapacidad. Los niños y niñas más vulnerables han visto nacer nuevas barreras para acceder a aquellos recursos indispensables para nivelarse o recibir el acompañamiento educativo que sus familias no pueden brindarles.

Hace dos semanas intenté exponer aquí que la irrupción de la pandemia no ha hecho aparecer problemas nuevos, simplemente está agudizando aún más los que ya teníamos. Está poniendo en evidencia las consecuencias que ha tenido abandonar a la infancia más vulnerable recortando en políticas públicas esenciales, que son las que permiten garantizar oportunidades. Con esta moción nos gustaría constatar alguno de los incumplimientos más flagrantes del actual Gobierno de Cataluña, que no son más que una continuación de los incumplimientos y la negligencia de los gobiernos que le han precedido desde Artur Mas.

Su incapacidad para avanzar en el despliegue de la Ley de infancia, que espera, desde hace diez años, un reglamento y una dotación presupuestaria. Su incapacidad para aumentar el porcentaje del producto interior bruto que Cataluña destina a políticas de infancia y familia, pero también para sacar adelante al menos uno de los protocolos sobre malnutrición infantil que se han redactado desde que, en 2011, la Encuesta de condiciones de vida alertó de que al menos cincuenta mil niños y niñas tenían graves problemas de acceso a la alimentación en Cataluña.

Con esta moción queremos también instar al Gobierno para que se tomen medidas urgentes para revertir algunos de los recortes más lacerantes de los últimos años, como la eliminación de las becas comedor en secundaria, que quitaron a los y las adolescentes con menos recursos la posibilidad de comer al mediodía. Queremos que se garantice a todos los niños, niñas y adolescentes de Cataluña al menos una comida completa al día. En período lectivo y no lectivo. En días de semana, pero también los fines de semana y en las vacaciones, porque una de las carencias más graves y con más consecuencias para el desarrollo físico, pero también psicológico, de la infancia es la privación del acceso a la alimentación. Los niños y las niñas, pero también los adolescentes, necesitan comer cada día, no solo cuando van al colegio. Todas estas cosas, que parecen evidentes, que deberían ser prioridad en un país normal, no lo son en Cataluña, donde siempre hay dinero para unas cosas, pero no para otras.

Queremos agradecer a todos los grupos parlamentarios las enmiendas presentadas. En el caso de la propuesta de Catalunya en Comú Podem, para reformar la renta garantizada de ciudadanía, no la hemos aceptado porque creemos que necesita un debate y un consenso, tal como tuvo la propia renta garantizada de ciudadanía, que debería producirse en otro contexto.

En relación con la enmienda del Partido Popular, para crear una prestación por hijo a cargo, no la hemos aceptado porque creemos que en un momento como este, al final de una legislatura, tendríamos que priorizar aquello que está en marcha, más que impulsar nuevas prestaciones que tardarían meses o años en materializarse.

Respecto a las enmiendas de los grupos del Gobierno, no las hemos aceptado porque creemos que van en la misma línea de siempre, la indefinición y la inconcreción en las políticas de infancia y familia. No tiene sentido volver a votar sin poner plazos. Tampoco nos parece que sea aceptable una enmienda que, en vez de crear una prestación que garantice que los niños, niñas y adolescentes tengan garantizada una comida al día, pretenda que valoremos la posibilidad y la viabilidad de crearla.

Mire, estamos en medio de una pandemia, con cifras del 31 por ciento de pobreza infantil que podrían llegar al 36,6 por ciento a fin de año. Cataluña recibirá, en 2020, 3.225 millones de euros en transferencias del Estado para hacer frente a los efectos de la Covid-19. Lo menos que podemos hacer con ese dinero es restituir inmediatamente la beca comedor en secundaria y garantizar un sistema –por ejemplo, el de las tarjetas monedero– que garantice que todos los niños, niñas y adolescentes de Cataluña tengan, al menos, una comida completa al día.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, i per defensar les esmenes presentades, té la paraula la diputada senyora Marta Ribas. Endavant.

Marta Ribas Frías

Bon dia, diputats, diputades, conseller. Dissabte passat era el Dia per a l'Erradicació de la Pobresa, precisament. Un any més, un dia en què la realitat de l'existència de la pobresa i de la pobresa extrema s'ha evidenciat –amb dades. També s'evidencia que no hi ha hagut cap avenç significatiu amb mesures per erradicar aquesta realitat. I, enguany, amb el temor justificat que la situació estigui empitjorant, i molt, amb la crisi econòmica i social que està creant la pandèmia i les mesures per fer-hi front.

Catalunya ja era un país desigual abans de la pandèmia, amb molta desigualtat. De repartiment de la riquesa, amb molta més desigualtat que moltes altres regions d'Europa. La situació actual, la de la pandèmia, només fa que agreujar aquesta es-cletxa, la veritable fractura social del nostre país. En el cas dels infants, la realitat encara és més dura i és més crua. Catalunya era a la cua d'Europa, amb taxes de pobresa infantil només superades per Romania. Fa dos anys, jo mateixa feia una interpellació en aquesta cambra, en aquest Ple, sobre pobresa infantil. Just fa dos anys,

l'octubre de 2018. Aleshores, era prop d'un terç de la població infantil de Catalunya la que patia risc de pobresa. I anava creixent. Ja aleshores els plantejava que no hi ha res a inventar en mesures per fer front a aquesta realitat.

Les mesures efectives són: política de garantia de rendes, amb vies d'incidència directa en els infants; més pressupost –o, més aviat, més inversió– en polítiques d'infància, i indicadors i avaluació per garantir que les mesures i els recursos que s'hi destinin siguin efectius. Perquè també ja fa dos anys els deia, amb dades de l'Idescat, que les polítiques catalanes en aquest tema són molt ineficients. Les transferències socials només estaven aconseguint reduir un 15 per cent el risc de pobresa en la població menor de divuit anys a Catalunya. Amb dades del 2018. Una xifra que és ridícula, si la comparem amb què passa amb altres sectors de la població. Entre les persones de més de seixanta-cinc anys les transferències socials fan reduir un 82 per cent el risc de pobresa. Només un 15 per cent, en el cas dels infants; un 82 per cent en el cas de les persones grans.

Això vol dir una cosa: que s'inverteix poc, però, a més, que s'inverteix malament, perquè no arriben a on toca i a on cal. És ineficient, la política d'erradicació de la pobresa infantil a Catalunya. En aquests dos anys aquesta realitat no ha variat, no han variat substancialment les ajudes existents; a la inversa. I, per tant, els efectes han empitjorat. Si la dada de risc de pobresa infantil, abans de la pandèmia, o el 2018, era d'un 28 i mig per cent, Save the Children ens adverteix, amb projeccions, amb dades ben calculades, que arribarem, probablement, a un 35 o un 36 per cent de pobresa infantil en breu.

Per tant, a Catalunya cada cop hi ha més infants pobres. Coincidim plenament amb l'exposició que ha fet la diputada que defensa aquesta moció. La pobresa afecta la seva vida de futur, però afecta la seva vida de present. I, en paral·lel, la inversió en la infància no ha augmentat tot el que cal ni s'ha fet més eficient. Evidentment, aprovarem tots els punts d'aquesta moció, perquè plantegen propostes en aquest sentit. Hauríem preferit que també hi hagués els nostres dos punts plantejats via esmena. Són dues modificacions, sí, de la Llei de renda garantida de ciutadania, que provenen del sector de la infància i que intenten anar en aquest element d'anar més directament a la infància, en allò que més fa falta, que és doblar la quantitat que es dona per infant a càrrec, en el cas de la renda garantida de ciutadania. Per tant, a les famílies que necessiten garantia de rendes, que tenen infants, més recursos per infant. I una ajuda, una prestació directa per tema d'habitatge, també a les famílies que reben renda garantida de ciutadania, perquè és l'altre gran focus de pobresa. No ha estat possible.

Acabo. Fa dos anys concloïa la defensa de la meva moció dient-los que «Invertir en els infants i en els seus drets és invertir en el conjunt de la societat, i que no fer-ho és un incompliment de la Convenció sobre els drets dels infants. És incomplir, també, les nostres pròpies lleis, les del Parlament de Catalunya. I encara més, és immoral.» Avui no puc dir-ho millor. Aquest, senyors i senyores, és un gran exemple del que ha estat aquesta legislatura: temps perdut. Dos anys després –avui, amb una moció dels socialistes; fa dos anys, amb una moció nostra– tornem a dir el mateix. Temps que alguns, com els nostres infants en situació de pobresa, no tenen per perdre.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Reyes, a qui aprofito per donar la benvinguda al Parlament de Catalunya de nou. Endavant, diputat.

Manuel Reyes López

Gracias, presidente. Señoras y señores diputados, la pobreza infantil es un tema que debería preocuparnos a todos. Si ya eran muchas las familias que antes de la pandemia tenían grandes dificultades, con la emergencia sanitaria, con la crisis económica y social, esa situación se ha agravado. Una crisis global, pero también una crisis que sufrimos en nuestro país. Una crisis que sufrimos en España, pero también en nuestra comunidad, en Cataluña. Es más que evidente que el Gobierno de

Pedro Sánchez, que el Gobierno socialista y de Podemos no está haciendo bien las cosas. Pero no es menos cierto que el Govern de la Generalitat de Catalunya ni está, ni se le espera. Los catalanes no pueden esperar, y mucho menos cuando estamos hablando de un tema tan importante como es la pobreza infantil.

Una pobreza infantil que alcanza ya cifras de hasta el 31 por ciento en nuestro territorio. ¿Y qué ha hecho, el Govern de la Generalitat de Catalunya, para ayudar a sobrepasar esa brecha digital que han sufrido muchísimas familias? ¿Cómo podían, nuestros estudiantes, continuar el curso de manera telemática, cuando en muchos casos no tenían conexión a internet, cuando no tenían un ordenador disponible y sus familias no podían sufragárselo? ¿Qué piensa hacer el Govern con miles y miles de empresas, de autónomos, que bajan sus persianas y cuyos trabajadores –padres y madres– engrosarán, en el mejor de los casos, las listas de los ERTes y, en el peor de los casos, terminarán en las listas del desempleo? ¿Cómo esos padres y madres trabajadores que pierden su empleo podrán dar a sus hijos una educación adecuada, una alimentación correcta o una vivienda digna?

Mientras que el Govern tiene dinero –tiene dinero– para las mal llamadas embajadas. Tiene dinero para publicidad, para propaganda. Mientras que el Govern tiene dinero para pagar a voceros que hablan mal de España. Mientras que no se toman en serio las verdaderas prioridades que tenemos los catalanes, son muchas las familias que no pueden llegar a final de mes, pero es que son muchas también las que ni siquiera pueden comenzar. Ya basta que este Gobierno se gaste dinero en cosas superfluas. Y ahora es el momento de poner el acento en esta terrible crisis sanitaria. Que ni un solo niño en Cataluña se quede ni un solo día sin comer. Se requiere de plan de choque inmediato para trabajar, para combatir la malnutrición infantil.

Con la declaración del estado de alarma, el Govern de la Generalitat de Catalunya tenía poderes especiales, tenía mayor celeridad para poder realizar gasto y contratación pública, pero no ha utilizado esa capacidad que tenía para poder ayudar a miles y miles de familias que en Cataluña necesitaban esa ayuda de su Gobierno. No la han utilizado.

Desde el Partido Popular hemos presentado una enmienda a la propuesta, a la moción del Partido Socialista, porque consideramos que la propuesta socialista es incompleta. Y es incompleta porque ninguna familia se puede quedar al margen de una ayuda. Ninguna familia que lo necesite se puede quedar de lado. Por eso, desde el Partido Popular hemos presentado una propuesta donde solicitamos una prestación por hijo de manera universal, para todas las familias, y una ayuda complementaria, en el caso de las familias monoparentales, pero también para las familias numerosas, porque para el Partido Popular todas las familias son importantes, y nos sorprende ver cómo la propuesta del Partido Socialista –imaginamos, por error– se ha olvidado de las familias numerosas.

Cataluña y el resto de España necesitamos gobiernos que se centren en aquellas cosas que realmente ayuden a las personas a solucionar los problemas, a combatir, en estos momentos de dificultades, esta pandemia, esta crisis sanitaria, esta crisis económica y esta crisis social. Pero, sin embargo, no vemos que desde el Govern se pongan soluciones sobre la mesa.

Este grupo va a seguir trabajando para que ningún niño en Cataluña se quede sin comer, para dar soluciones a esas familias que no pueden llegar a final de mes y para que las empresas en Cataluña vuelvan a levantar esas persianas y se vuelvan a contratar a trabajadores, a padres y madres que hoy han perdido su puesto de trabajo, y que miran a un Govern que está más en Ítaca, que está más en Waterloo, que en preocuparse de los problemas reales que tenemos todos. Así que esperemos que, dentro de poco, pueda haber un nuevo Gobierno al frente de la Generalitat de Cataluña que ponga en el centro de acción a las personas y no como, lamentablemente, hemos sufrido hasta ahora.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora María del Camino Fernández. Endavant.

María del Camino Fernández Riol

Gracias, presidente. Buenos días, diputados y diputadas. Como todos ustedes saben, y lo hemos tratado muchas veces en esta institución, Cataluña encabeza el *ranking* español en pobreza infantil. De hecho, desde que tenemos este Govern, con el *conseller* El Homrani a la cabeza de asuntos sociales, la pobreza infantil ha subido 3,3 puntos, alcanzando el 32,8 según sus propios datos, según el Idescat. No quiero ni imaginar los datos con los que acabaremos 2020 tras la crisis social y económica desencadenada por la Covid.

Conseguir paliar la pobreza infantil es una cuestión de voluntad política. Cataluña no mejorará estos datos con recortes sociales como los que ha ejecutado este Govern en los últimos años, ni con leyes sociales sin desplegar. Si este Gobierno no cambia sus prioridades y empieza a poner a la infancia en el centro de sus políticas sociales, esta situación seguirá agravándose. Si pusieran el mismo empeño en paliar la pobreza infantil que en abrir embajadas, enchufar a los suyos o dar subvenciones a sus amigos, quizás la pobreza infantil no subiría cada año.

Entrando en el contenido de la moción, hemos presentado varias enmiendas. La primera, para recuperar la actividad del comité interdepartamental encargado de la detección de malnutrición infantil, porque no deja de ser curioso cómo este Govern pone en marcha una multitud de chiringuitos procesistas mientras abandona y deja sin actividad todas aquellas áreas que sí son útiles para mejorar la vida de los ciudadanos.

Por otro lado, hemos presentado dos enmiendas para poner sobre la mesa y dar solución a uno de los mayores problemas que se encuentran ahora las familias cuando intentan llegar a fin de mes, que no deja de ser otro que el coste de las mascarillas obligatorias. El gasto medio de las mascarillas en familias es de ciento cincuenta euros al mes, contando que solo se use una quirúrgica al día por miembro. Esto conlleva a que muchas veces tengan que recurrir a mascarillas sin homologar porque son más baratas. En otros casos, se ven abocados a reutilizar las mascarillas, con el riesgo que esto conlleva. Las mascarillas son uno de los métodos eficaces en la lucha contra el Covid, además de ser obligatorias, pero para muchas familias es un gasto imposible de asumir, lo que los lleva a tener que elegir entre comprar una mascarilla o una barra de pan, decidir entre comer o protegerse.

Por ello, como ya hicimos en el Congreso en junio –repito, en junio, recién desconfinados–, proponemos instar al Gobierno de España a rebajar el IVA de las mascarillas, aplicando el más reducido de todos, ya que en estos momentos es un producto de primera necesidad. Y, por otro lado, proponemos al Govern de la Generalitat crear una ayuda para familias en situación de vulnerabilidad, con el objetivo de que puedan sufragar económicamente mascarillas y geles hidroalcohólicos, teniendo en cuenta que nos viene una segunda ola de Covid.

¿Qué ha hecho el Partido Socialista? Pues no aceptar nuestras enmiendas, algo que no nos sorprende, porque ya en junio, cuando lo propusimos, nos votaron en contra, argumentando que no podían bajar el IVA de las mascarillas porque la Unión Europea no les dejaba. Qué curioso, porque Francia, Portugal, Alemania sí aplicaban el IVA reducido que se aplica a los artículos de primera necesidad, algo que, repito, Ciudadanos lleva pidiendo desde junio. Ustedes, esta misma semana, han vuelto a mentir, diciendo que estaban esperando a que la Comisión Europea les respondiese si iba a multar o no a esos países que habían aplicado el IVA reducido, y que, en todo caso, lo que harían es obligar a las farmacias a bajar el precio de las mascarillas. Y, oh, sorpresa. La Comisión Europea ha tenido que salir a desmentirles, informando de que en abril de 2020 envió este comunicado (*l'oradora mostra a la cambra uns*

fills) a los estados miembros en el que dejaba muy claro que no iba a sancionar a los países que rebajen el IVA de las mascarillas durante la pandemia del coronavirus –comunicado que pongo a disposición de todos ustedes.

Qué vergüenza, señores del Partido Socialista. Qué vergüenza. Nos han estado mintiendo todos estos meses, y hasta ha tenido que venir la Comisión Europea a desmentirles a ustedes. Qué vergüenza. Dejen de engañar a la ciudadanía y rebajen el IVA, porque esto (*l'oradora mostra a la cambra una mascareta*) salva vidas. Y parece que eso a ustedes no les importe. Como tampoco parece que les importe paliar la pobreza infantil, porque mucho discursito en este hemisferio, pero cuando les toca rascarse el bolsillo en el Gobierno de España todo son excusas y mentiras. En eso se parecen mucho al Govern de la Generalitat.

Votaremos a favor de la moción a pesar de la enorme decepción. Recordemos que los niños son nuestro futuro. No dejemos que la falta de políticas públicas les deje a ellos sin el suyo.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Rut Ribas. Endavant.

Rut Ribas i Martí

Gràcies, president. Molt bon dia a tots i a totes. Malauradament, és una evidència que l'impacte de la pandèmia tindrà conseqüències en moltes famílies del país. Però el que s'ha d'intentar és evitar hipotecar el futur, i també el present, de tots els infants. I això només ho aconseguirem amb la voluntat de construir, no amb una llista plena de retrets.

No obviem ni tampoc ens posem una bena als ulls davant la pobresa infantil. Sí, existeix. En el nostre país la pobresa infantil no es veu. Quan camines pel carrer no topes amb ella, a diferència d'altres països que sí. Però hi és. Hi ha infants que no tenen un plat calent a taula, hi ha infants que no vesteixen adequadament per l'època de l'any en què estem, hi ha infants que no tenen el suport necessari per desenvolupar els seus aprenentatges. I això, malauradament, es veu dins les llars o a l'entorn més directe, però això no vol dir que tinguin les necessitats més bàsiques cobertes. Per tant, cal cobrir-les. És la solució per prevenir problemàtiques psicològiques, socials i de salut, i també, doncs, per prevenir el fracàs escolar, i també per prevenir l'exclusió social i laboral quan aquest infant arribi a l'edat adulta. Però que els infants no paguin la crisi. Combatre la pobresa infantil és feina de tots. Perquè vetllar contra la pobresa infantil avui és garantir un futur digne demà.

I vostès, com estem veient en els darrers dies, han optat per situar-se en el simplisme, perquè ens ha sabut greu que no mostressin la voluntat d'arribar a acords ni a intentar alguna transacció. Diuen que busquen la centralitat política, però amb aquesta actitud jo crec que aspiren a ser residuals. Vostès també governen. I allà on governen, bé, bé tampoc no és que ho estiguin fent. Perquè si així fos, vull entendre que aquí, doncs, podríem tenir més recursos.

Durant aquesta legislatura s'ha avançat reglamentàriament, s'ha avançat en inversió en infància. Possiblement no sigui suficient, però tampoc és just negar-ho. Durant aquesta legislatura s'ha avançat per garantir els drets dels infants. Recordo que s'ha creat la unitat integral d'atenció a la infància i adolescents víctimes d'abusos sexuals. I aquí, doncs, agrair la gran tasca que fan les professionals en la prevenció i l'atenció.

En els últims anys ha augmentat la despesa pública en polítiques socials, i, aquí dins, en polítiques d'infància. Són suficients? No. I possiblement, i malauradament, mai ho siguin. Però això és cent per cent culpa del Govern de la Generalitat? Doncs jo diria que no. Vostès també estan governant i tenen responsabilitats de govern a l'Estat. Tenen l'oportunitat de liderar polítiques públiques socials per garantir el ben-

estar dels infants. I no és que ho hagin fet. No hi ha permís per als pares i les mares d'infants confinats. Per tant, se segueix sense cobrir aquesta baixa laboral per als pares i mares quan han d'afrontar el confinament dels seus fills.

Sabem que l'augment de l'atur i la reducció de l'ocupació que suposa aquesta crisi sanitària augmentaran la taxa de risc de pobresa. I a aquestes llars on hi hagi infants, doncs, també es veurà afectada la pobresa infantil. El desbordament per garantir les prestacions als qui han patit un ERTE i als qui també han estat a l'atur ha estat desmesurat, però des de la Generalitat sempre s'ha estès la mà en tot moment per pal·liar el cop, i molts cops no hem rebut una resposta positiva al respecte.

En ocasions, ens diuen que no poden avançar més en polítiques socials perquè no arriben degut a la situació actual que estem vivint i que els desborda. I, per tant, vostès, allà on tenen responsabilitats, sí que nosaltres hem d'entendre que no arriben en la gestió per culpa de la gestió de la pandèmia, però llavors vostès arriben aquí i es veuen amb la voluntat i amb aquesta grandària de retreure tota una llista de retrets i dir que el Govern de la Generalitat no està a l'alçada, quan tampoc no acaben de fer autocrítica a les funcions allà on tenen responsabilitats.

En tot cas, nosaltres mai renunciarem a posar la infància al centre de totes les polítiques i intentar garantir unes millors oportunitats a tots els infants del país. Hem d'avançar, i per això necessitem un enfocament –i molts cops ho hem dit– de mirada de mitjà i llarg termini, sense pedaços. Treballar-ho, sobretot, des d'una perspectiva oberta. Un dels principals reptes que tenim com a país –això és obvi, i aquí espero que ens hi trobem tots– és abolir la pobresa infantil, però avui els hem de dir que amb la manera de fer que últimament tenen des de la desconstrucció, a nosaltres no ens hi trobaran. Nosaltres som els que sempre intentem dur a terme el consens, el diàleg, els acords.

Avui els votarem alguns punts a favor, això sí, però n'hi ha d'altres que no podrà ser així. Simplement, reiterar i posar a disposició que a nosaltres sempre ens trobaran amb la voluntat de construir, i lamentem que avui vostès no hi siguin.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula ara el diputat senyor Josep Maria Forné. Endavant.

Josep Maria Forné i Febrer

Senyor president, senyor conseller, diputades i diputats, primer de tot, agrair la moció en el sentit de que ens obliga a tots a reflexionar i a poder proposar mesures a un dels greus problemes que té la nostra societat: el de la pobresa infantil. No reconèixer-ho seria un error immens. I per què és un dels greus problemes? Perquè la pobresa infantil és, d'una banda, un problema d'avui –ja ho mencionava també la diputada Marta Ribas–, però també és un problema de demà. Els infants són el nostre demà, i això es diu moltes vegades, però tenen un present, i, per tant, és un problema doble: la pobresa que es viu avui, però la pobresa que es viu demà.

I és un problema doble també perquè la pobresa infantil és un problema que està present en la falta de recursos materials, però també en unes pràctiques culturals que reproduïen de forma viciosa, de forma, diguéssim, repetitiva, aquesta pobresa infantil. I, per tant, tenim un greu problema –tenim un greu problema. Ja de per si ho seria, però, a més a més, els índexs –índexs que ja s'han dit– ens estan indicant que és un problema que hi hem d'actuar i hem d'intervenir-hi.

Si felicitava fins ara la proposta de la moció i totes les que hi han hagut, les intervencions d'avui me fan matisar aquesta felicitació i aquest agraïment d'aquesta proposta, d'aquesta moció, pel caràcter polític que se li deriva. És un problema d'aquest estil, està bé que cadascú prengui posició política, lògicament, només faltaria. Acaçaré, de fet, defensant o demanant que hi ha d'haver posicions polítiques i propostes polítiques per part de l'independentisme, perquè, si no, no serà. Però si només en

fem una eina per tirar-nos pedres al cap d'uns als altres, doncs, difícilment estem fent un ús realment de les nostres capacitats per donar respostes a les necessitats socials i, en aquest cas, a les necessitats de la pobresa infantil.

Jo crec que el que estem veient d'uns i els altres, retraient-se, i no sent capaços de mirar i fer autocrítica de les seves capacitats competencials en el Govern de l'Estat o allà on sigui –el Partit Socialista i Podemos en aquest moment governen, Ciutadans està ara fent oposició i no sabia ben bé si estàvem al Congrés o estàvem al Parlament de Catalunya... I, per cert, només un petit parèntesi: el problema de la pobresa infantil no és el problema de les mascaretes, és un problema molt més greu i un problema que cal abordar d'una forma molt més gran.

La moció assenyala algunes concommitàncies importants, i hem d'actuar-hi, i és el tema de les famílies monoparentals com una de les principals afectades. I aquí cal actuar. Creiem que ho assenyala, però només hi passa de puntetes. De fet, la intervenció que va haver-hi quan ja va haver-hi la interpellació..., i en aquest cas el conseller va respondre de forma bastant insistent, com a causa de la pobresa infantil, el tema de les rendes del treball, i aquí crec que la diputada Ribas també ha insistit que és una de les peces claus. I aquí hem de buscar una societat en la que el problema de l'atur de llarga durada és un dels greus problemes, juntament amb la qualitat del treball, que a vegades és molt baixa..., doncs fa que aquesta sigui una de les causes. Cal actuar-hi, i la renda garantida és una de les eines.

L'accés a l'alimentació com una de les conseqüències en les quals es manifesta aquesta pobresa infantil. Certament, no és l'única, ho repeteixo, però sí que és veritat que és un dels elements centrals de la pobresa en la seva representació material. I aquí cal trobar-hi respostes. Bé, cal buscar. Les beques menjador i les propostes dels àpats garantits en la secundària és una de les formes que hi havia; no és l'única, per cert, que hi havia.

La nostra posició de vot serà favorable i es traduirà en el vot positiu i el vot d'absència en tot allò que siguin propostes. En tot allò que sigui purament posicionament polític i d'ús, diguéssim, d'assenyalar i no ser capaç de veure la biga en el propi ull, hi votarem en contra.

I només una petita reflexió que em dirigeixo i que faig d'autocrítica a l'independentisme, que, o som capaços de trobar resposta i fer propostes concretes a aquest greu problema que és la pobresa infantil, o l'independentisme no serà. I, per tant, tenim aquí un repte, endavant; que agraïm la moció, que l'hagi presentat, no el to i l'ús partidista que se'n fa.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el diputat Vidal Aragonés, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Quan vulgui, diputat.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, president, per intervenir des de l'escó. Bon dia a tots i totes. Voldríem explicar el perquè nosaltres farem un vot favorable a tots i cadascun dels punts de la moció. En primer lloc, perquè els primers punts de la moció el que fan és una constatació de la situació en la que estem en relació amb el Govern i la pobresa infantil, d'allò que no s'està complint, i ens situa, per tant, per una banda, aquests desplegaments normatius que s'haurien d'haver fet, amb llei aprovada, que no s'han fet. Per una altra banda, la manca de dotació del PIB mínim percentual per a pobresa infantil, que tampoc s'està fent. I, en tercer lloc, la manca d'aplicació de protocols en relació amb pobresa infantil i, concretament, amb malnutrició, que no s'estan desenvolupant. I són acords que han sorgit d'aquest Parlament, tal com avui sortiran uns acords derivats d'aquesta moció, i pensàvem que era important.

També volem explicar per què votarem a favor d'un pacte quan aquest subgrup parlamentari, habitualment, a tot allò que s'ha anomenat «els pactes nacionals» no hi vota a favor i, majoritàriament, ni hi participa. Mirin, aquests pactes nacionals normalment són situar el Govern en la centralitat i aportar un conjunt de representants del sector per poder arribar, després d'uns quants anys, a una sèrie d'acords que s'incomplixen, i, per tant, nosaltres no ens volem situar aquí ni situar el Govern en la centralitat –el de torn, per cert, no aquest, sinó tots–, ni tampoc una sèrie d'acords que després no es compleixen.

Però la proposta que tenim avui de pacte sobre la pobresa és molt concreta. Grups polítics, pressupost i acord. I, per tant, ens sembla que és absolutament assenyada i que pot ser una pràctica que doni un concret resultat a curt termini. I, per tant, nosaltres sí que farem aquest exercici de votar-hi a favor.

I la tercera qüestió per la qual també hi votarem a favor és perquè no únicament hi ha una crítica, en aquesta moció, sinó que hi ha propostes; propostes, a més, que s'aterren. Es discutia el que s'acceptava o no s'acceptava sobre la renda garantida, però hi ha una proposta concreta també per veure com es modifica la renda garantida quant a pobresa severa. Per construir també un mapa de les famílies monoparentals i com, després, sobre això, s'actua. I, en tercer lloc, també es feia crítica sobre els protocols, però després es fa també proposta sobre els protocols. I, per tant, en això ens trobaran.

I una última i darrera reflexió més de fons. Mirin, moltes vegades diem: «Aquesta serà la generació que viurà pitjor que els seus pares i les seves mares.» Doncs potser la reflexió és una altra: aquesta és la generació que viu pitjor que si mateixa. Els que ara acaben la infantesa van conèixer una societat quan tenien els primers elements de consciència d'infantesa, i ara que marxen de la infantesa coneixen un altre tipus de societat absolutament diferent: sense perspectiva de futur, sense perspectiva de feina estable i amb incertesa absoluta. Per tant, que reflexionem què significa i què ha passat els darrers dotze anys perquè aquesta generació serà la que viurà pitjor que si mateixa.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té un torn de nou la diputada Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Conseller, diputados, diputadas, quiero primero que nada agradecer a todos los grupos parlamentarios que han anunciado que apoyarán esta moción, a la CUP, al PP, a Ciudadanos y a Catalunya en Comú Podem. A los grupos del Gobierno..., quiero al diputado Forné agradecerle que reconozca que tenemos un problema, pero también que creo que tendrían que plantearse si desde la CUP hasta el PP van a apoyar esta moción es porque realmente hay un problema, y negar este problema diciendo que el Gobierno de España no hace las cosas suficientes y que es trabajo de todos y todas solucionarlo es simplista, porque la Generalitat de Cataluña tiene todas las competencias en este tema transferidas, por lo cual es su responsabilidad, por lo cual desde esta tarima pedimos explicaciones por esta responsabilidad.

Me gustaría recordarle también algunas cosas. El tiempo es breve. Antes de la irrupción de la Covid-19 la renta garantizada de ciudadanía llegaba solo a 81.000 hogares de los 235.000 que se encontraban en situación de pobreza severa en Cataluña; 154.000 quedaban fuera de cualquier tipo de prestación. Estamos hablando de hogares con ingresos mensuales en torno a 355 euros. Es una situación límite. Es urgente saber cuántos niños y niñas viven en estos hogares, cuáles son sus carencias más urgentes y adoptar medidas inmediatas para garantizar el acceso a unos niveles mínimos de vida.

Esta legislatura comenzó con una foto de las portavoces de infancia sosteniendo un cartel que trajo Save the Children que decía «La legislatura de la infancia». Realmente, cuando lo pensamos ahora, vemos las cifras de pobreza infantil que no han

hecho más que crecer –de pobreza infantil severa–, vemos que esto ha sido de todo menos la legislatura de la infancia. Pero todavía quedan unos meses que son cruciales, unos meses que para muchos niños y niñas y adolescentes representan la diferencia entre comer o no comer, entre poder tener lo mínimo para vivir o no tenerlo, y hoy tenemos una oportunidad para rectificar.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. Acabat aquest debat, els faig avinent que, com la resta de mocions, les votarem al final del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de greu inseguretat que es pateix als carrers

302-00248/12

Passem, doncs, al següent punt, que és el setzè, i que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de greu inseguretat que es pateix als carrers, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades..., estamos delante de una moción que busca garantizar la seguridad en Cataluña y adecuar la falta de medios del Cuerpo de Mossos d'Esquadra. Los problemas de ocupación, delincuencia, bandas organizadas, tráfico de drogas, prostitución forzada, multirreincidencia y otras... Debemos tener la responsabilidad de devolver la seguridad a nuestras calles, salvaguardando y garantizando los derechos fundamentales. Para ello es fundamental trabajar también para el colectivo de policía, de policía autonómica. Para poder iniciar el camino hacia las soluciones, analizando los objetivos, marcando las necesidades, convirtiéndolas en prioridades, contemplándolas en un presupuesto; solamente así las haremos realidad.

Quiero agradecer a la diputada Assumpta Escarp las enmiendas presentadas y el trabajo realizado. Luego me pronunciaré en el apartado de las enmiendas. Miren, cuando hablamos de ocupación solicitamos al Govern que implemente la instrucción de la fiscalía en Cataluña, donde batimos récords de ocupación, y hay que dotar de seguridad y garantías al trabajo de nuestros Mossos d'Esquadra. Fíjense en la gran diferencia que hay cuando hablamos de «vaga», «protesta» y «manifestación». Evidentemente, todas las garantías ante ello, pero hay una gran diferencia a romper adoquines, quemar contenedores o destrozar el mobiliario urbano, como hacen los violentos. Es injusto que los ciudadanos tengamos que pagar la fiesta del destrozo y de la rotura en nuestras calles, es injusto que los ciudadanos tengan que asumir la inacción de un Departamento de Interior. Por otro lado, vemos como atacan a nuestra policía, insultan a nuestros efectivos y vejan a nuestros Mossos d'Esquadra.

Miren, permitirlo no es coherente, pero tampoco tendría ni tiene que ser legal. Puede ser que mucho de lo permitido ante nuestros violentos, que campan a sus anchas ante la inoperatividad, muchas veces, de un Departamento de Interior..., sin entrar en el ámbito cuando hablamos de la directriz en detenciones y las oportunas sanciones. Miren, el coste que asuman nuestros ayuntamientos lo acabaremos asumiendo nosotros como ciudadanos. Hay que recordarlo cada día: Cataluña necesita un Gobierno que persiga con todo el peso de la ley estas actitudes violentas para garantizar la convivencia ciudadana, cívica y pacífica en nuestras calles.

Paso a comentarles algunos de los puntos de esta moción, como cuando hablamos del parque móvil o la necesidad de tener adecuados los vehículos de nuestra policía, o el vestuario, material, dotación, muchas veces reclamado desde este grupo parlamentario, que se renueve a estándares europeos de seguridad. O las comisarias.

¿Es mucho pedir, que las comisarías cumplan con mínimos?, cuando hablamos de infraestructura, vestuarios, climatización, la ventilación –hoy, con el tema de Covid, más necesaria que nunca en muchos aspectos.

Miren, procurar y respetar la máxima colaboración también con las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado –Policía Nacional, Guardia Civil y policías locales. Respetar el trabajo policial, que para ello se han formado. La policía se ha formado para hacer de policía. Déjenles trabajar. Un estudio de las jubilaciones a cinco, diez y quince años que permita prever la necesidad real en cada momento de los efectivos.

De la misma manera que priorizar en la seguridad cuando hablamos de garantizarla para toda nuestra ciudadanía, elaborar también un plan de carrera dentro del Cuerpo de Mossos d'Esquadra, empezar a trabajar en la futura ley de policía, la ley de segunda actividad, modificar el ámbito de la seguridad compartida, que deja, en muchos casos, desprotegidos a municipios, contingentes en época estival, reconocer y promover que el trabajo de *mosso d'esquadra* es una profesión de riesgo.

Mire, nuestro deber como representantes públicos es trabajar para proteger a quien nos protege, y dejarnos la piel para que estos hombres y mujeres tengan todos los recursos y todo nuestro apoyo. El gobierno que necesita Cataluña es un gobierno que no tenga ni miedos ni complejos en defender los derechos de todos los ciudadanos, defender la legalidad vigente, nuestro ordenamiento jurídico, nuestras leyes, nuestra Constitución y, en definitiva, nuestra libertad.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Assumpta Escarp. Endavant.

Assumpta Escarp Gibert

Bon dia, president. Diputats, diputades, conseller, aquesta és una moció tipus de Ciutadans, una moció llarga –al meu entendre, massa llarga– que barreja molts aspectes i que tampoc ens deixa entreveure quina podria ser la política de seguretat i convivència alternativa que presentaria Ciutadans. Però, clar, també és cert que tampoc sabem quina és la del conseller Sàmper, perquè com que no ha vingut a comparèixer des del 3 de setembre, en què va ser nomenat, a la Comissió de Seguretat, doncs, se'ns fa difícil intuir, durant aquests quatre mesos d'interinitat, què és el que pensa fer, més enllà d'alguna declaració incitant-nos a la delació. Per tant, el meu grup –que creu que al final el conseller vindrà, després de tot aquest temps– havia presentat una esmena de supressió respecte a aquest punt, que no ha estat acceptada, però que jo crec que el conseller vindrà, i, per tant, com que complirà la seva paraula, per això havíem presentat l'esmena.

És evident que Mossos d'Esquadra té problemes estructurals. Tenim problemes de manca de recursos humans, tenim problemes de manca de recursos materials, tecnològics, de posada al dia d'infraestructures. Tenim problemes també de negociació d'ampliació de la plantilla de Mossos d'Esquadra, també de Bombers. Però també és evident que la Covid ha fet canvis en la seguretat: han disminuït els furtos, han disminuït alguns d'aquests delictes lligats moltes vegades a les grans concentracions de persones, perquè no hi són, però, en canvi, ha posat en evidència altres necessitats. Per exemple, el paper de Mossos d'Esquadra en tasques de prevenció, control i exigència de les determinacions del Procicat, que, al meu entendre, no s'estan fent.

També ha posat en evidència el tema de les ocupacions d'habitatges, les ocupacions delinqüencials. La gent està més a casa, l'ocupació de les segones residències amb caràcter delinqüencial, no només pels delictes que s'hi cometen dintre, sinó també, moltes vegades, aprofitant la vulnerabilitat de la gent, i, per tant, delinqüent, en aquest moment, passant les... I s'ha d'abordar –i s'ha d'abordar–, i creiem que en aquest moment és un tema que preocupa, i molt, els ajuntaments, i no en tenen la culpa, conseller, per molt que digui vostè a TV3 que sí que la tenen.

Per tant, donarem suport a implementar la instrucció de la Fiscalia General, a clarificar, a saber com Mossos ha de fer les diligències perquè es puguin portar a terme les desocupacions, i, a més, siguin tractats, aquests casos, com a grup criminal, que és el que creiem que ha de fer. També la modificació legislativa pel que fa a la multireincidència.

A partir d'aquí, la moció també planteja tota una sèrie de..., sobre l'actuació del Govern, respecte d'una tolerància vers algunes manifestacions i actes violents. Vagi per endavant el que sempre els he dit, que és que estem en contra absolutament de qualsevol acció violenta, i, per tant, la necessitat de tots i totes de rebutjar actes violents, i, sobretot, actes d'exclusió en qualsevol tipus de manifestació.

Però ull amb el llenguatge, perquè ens pot passar que acabem posant en dubte la professionalitat del cos. I, miri, qui els parla creu, i mai dubtarà, que els Mossos d'Esquadra actuen sempre en compliment de la llei i el respecte als drets, en defensa de l'interès general, amb proporcionalitat, amb professionalitat i amb mecanismes d'avaluació sobre les seves actuacions.

I ho vull dir ara i aquí: ahir, la sentència de l'Audiència Nacional, que és una bona notícia també per al Cos de Mossos d'Esquadra, deixa molt clar que no són instrument de causes polítiques, i crec que això és el que hauria de ser el nostre compromís, diputats i diputades, aquí. En aquest sentit, hem presentat algunes esmenes que intentem clarificar i, sobretot, defensar aquests principis. Algunes han estat acceptades, altres, no –ho ha dit el diputat quan ha plantejat la seva moció.

Nosaltres defensem que Mossos d'Esquadra i moltes de les reivindicacions que aquí es plantegen disposin de tot el material de protecció individual. Això és cert. Però jo, si hagués de reprovar el Govern, tinc una llista tan llarga que, la veritat sigui dita, també hi seria, aquest tema, però no sé si em quedaria aquí.

Pel que fa a exigir el compliment de les resolucions d'aquest Parlament. Miri, els hi deia l'altre dia en la comissió de seguretat: ja n'hi ha prou, d'haver de reivindicar que es compleixin les resolucions d'aquest Parlament. Qualsevol govern que es digui democràtic el primer que hauria de fer és fer cas al que aprova el seu propi parlament, i no ho fan, no ho fan de manera sistemàtica.

I, aleshores, hi donarem suport, però no només per aquesta resolució, sinó per totes les resolucions que es prenguin en aquest Parlament i que afectin qualsevol dels departaments del Govern.

Res més. Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Marc Parés. Endavant.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, conseller. Bé, vull començar la meva intervenció fent referència a la sentència de l'Audiència Nacional que vam conèixer ahir, mostrant, doncs, el nostre escalf i la nostra congratulació per l'absolució de la cúpula, l'anterior cúpula d'Interior, i el major Trapero i la intendent Laplana. Dit això, i vinculat, no?, continuant en aquest àmbit, sí que creiem que la sentència que vam conèixer ahir reconeix, doncs, que l'U d'Octubre els Mossos van actuar duent a terme una tasca de mediació i no d'ús de la força davant de ciutadans indefensos, famílies i gent gran.

I ens diu la sentència que la finalitat de l'actuació policial que es derivava d'un ordre judicial no havia de tenir com a única finalitat «*impedir el referèndum a toda costa si ello producía unos daños irreparables*». Crec que això el que mostra és que la policia de la Generalitat pot actuar de diferents maneres, i aquesta n'és una. I el que li volem traslladar al conseller és que agafi aquest criteri també quan s'actua davant d'ocupacions amb famílies vulnerables. Aquesta és la policia que nosaltres creiem i volem tenir a Catalunya.

Dit això, i entrant en la moció que ens presenta el Grup de Ciutadans, vostès ja en la interpellació que van fer al conseller fan un relat apocalíptic de la situació de la seguretat a Catalunya, no? Comencen, de fet, la seva moció dient això de «*dejar de negar la evidente situación de incremento de la inseguridad en las calles y en los barrios*». I relaten com si Catalunya fos un escenari, no sabem ben bé quin, però catastròfic.

El primer que volíem fer és una reflexió sobre la percepció de seguretat i com aquest tipus de relats contribueixen justament a alimentar allò que creiem, nosaltres, que no és el més adequat. Si un agafa les dades, per exemple, de la ciutat de Barcelona, de l'Enquesta de percepció de seguretat, és cert que hi ha una percepció d'augment, també és cert que hi ha un augment dels fets delictius –no discutim aquestes dades–, però si vostè es fixa, si vostè pregunta per la percepció de la seguretat al conjunt de la ciutat, doncs, hi ha un 47 per cent que efectivament creu que en el darrer any ha empitjorat la seguretat a la ciutat. Però si fa la mateixa pregunta i en lloc de preguntar pel conjunt de la ciutat, diu: «Bé, i escolti, al seu barri, quina és la situació de seguretat propera, en el seu barri?» Aleshores, resulta que una gran majoria dels ciutadans, dos de cada tres, creu que la seguretat en el seu propi barri i la seva proximitat segueix igual o ha millorat. Per tant, quan entrem en la realitat de cadascun, doncs, la situació no és la mateixa que la percepció que a vegades transmetem sobre el conjunt de la seguretat al país.

També sobre la dotació d'efectius, és a dir, la seguretat no només té a veure amb l'augment del fet delictiu, sinó també amb quins efectius es doten. I és cert que venim d'una dècada d'austeritat en la que va davallar de forma marcada el nombre d'efectius de Mossos d'Esquadra a la Generalitat, també com a conseqüència de l'impagament per part de l'Estat del que s'hauria de percebre en relació amb els Mossos. Però també és cert que aquesta tendència s'ha començat a revertir en el darrer any amb l'augment pressupostari al respecte.

Sobre el tipus de fets delictius, vostès ens parlen d'«*ocupaciones, bandas organizadas*» i no sé quants altres delictes que vostès tenen allà tipificats, però no es fixen que els delictes que més han augmentat en els darrers temps han estat els abusos i les agressions sexuals, als quals no fan referència, quan parlem de fets contra persones, o les estafes, en el cas dels fets contra el patrimoni. Per tant, vostès també dirigeixen sobre allò que més els interessa relatar aquesta apocalipsi que vostès descriuen, no?

També sobre la complexitat i la multicausalitat de la seguretat, que vostès simplifiquen això de la seguretat, i resulta que si agafem l'informe de *The Economist* sobre la seguretat de les ciutats, Barcelona surt entre les quinze ciutats més segures del món. I per què? Entre altres qüestions, perquè l'índex de *The Economist* té una percepció de la seguretat basada en diferents paràmetres com, per exemple, la seguretat digital, la seguretat sanitària, les infraestructures, i també la seguretat personal. I quan agafes una dimensió complexa del que és la seguretat, resulta que a Catalunya vivim en uns dels països més segurs del món i d'Europa.

I en aquest àmbit de la complexitat de la seguretat, nosaltres creiem que cal fixar-se també en altres qüestions. Per exemple, en el que ens diu l'informe d'Intermón Oxfam, que estima que per la pandèmia augmentaran un 9,4 per cent a Catalunya els casos, doncs, de pobresa, i que tindrem noranta mil catalans i catalanes que passaran a ser pobres. Això no és inseguretat, per a vostès, senyors de Ciutadans? Perquè, en termes relatius, el decil més pobre podria arribar a perdre proporcionalment més de vuit vegades de renda que el primer decil. Per tant, desigualtat. Per nosaltres construir una societat segura passa, sí o sí, per construir una seguretat més justa i més igualitària.

En definitiva, com que no compartim el seu enfocament sobre la seguretat, votarem en contra de la majoria de punts d'aquesta moció. Sí que la recolzarem en aquells, doncs, que fan referència a reivindicacions laborals o al compliment i al rendiment de comptes de la conselleria d'Interior respecte a allò que demanem des d'aquest Parlament. Aquests punts sí que els votarem a favor.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té paraula la diputada senyora Maria Sirvent. Endavant.

Maria Sirvent Escrig

Sí; mentre debatem sobre aquesta moció no parlem de desnonaments, no parlem de la màfia feixista de Desokupa, del milionari rescat bancari, de l'incompliment de les múltiples lleis en matèria d'habitatge, de la regulació dels lloguers, que tampoc es compleix, de l'especulació dels fons voltor estrangers i de la violència policial del Govern de la Generalitat.

Gramsci deia que la veritable batalla és la que defineix el camp de batalla, i això ho ha fet molt bé el diputat, ha fet un «nosaltres» i «ells». Un «nosaltres», les nostres forces i cossos de seguretat; un «ells», «*violentos que campan a sus anchas*». Doncs, miri, nosaltres som dels violents que campen *a sus anchas*. Per què? Doncs perquè som d'aquells que s'organitzen a cada barri, que aturen cada desnonament, que fan front a les injustícies; aquells que fem dels barris ciutats per als qui l'habiten; aquells que cada dia sortim perquè creiem en la justícia social, i que fem front a un estat i a la seva organització. A un estat capitalista que entén l'habitatge com un dret mercantil, a un estat capitalista que posa la gent a la presó per defensar les seves idees, a un estat que fa que moltes feministes avui estiguin encausades per defensar els nostres drets, a un estat que també reprimeix aquelles que defensen el territori. I, bé, nosaltres seguirem sempre al costat de la gent. Per tant, no assumirem el seu camp de batalla a nivell retòric i discursiu i defensarem sempre els drets legítims de protesta i el dret legítim a la dissidència política.

Vostè diu que és compatible. Doncs, miri, jo quan surto al carrer al costat de la gent que s'organitza no veig compatibilitat entre el model de seguretat avui imperant i els drets fonamentals de reunió, de manifestació, de vaga i l'exercici legítim a la dissidència política.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano. Endavant.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente, *conseller*; desde el escaño. Para expresar nuestro apoyo a la moción, una moción que denuncia, por un lado, la creciente inseguridad en las calles de nuestros pueblos y ciudades y, por el otro, nos da algunos *inputs* de cómo combatirla. Para nosotros la inseguridad se combate con firmeza democrática, por supuesto, pero también dotando al Cuerpo de Mossos d'Esquadra de los recursos materiales necesarios para poder combatir esta creciente inseguridad.

Por tanto, la inseguridad se combate dotando de recursos, la inseguridad se combate con cooperación y lealtad con el resto de fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado. La inseguridad se combate apoyando, desde el Govern, al Cuerpo de Mossos d'Esquadra, que no en pocas ocasiones desempeña sus funciones en situaciones límite y muy difíciles. Y la inseguridad también se combate demostrando empatía y sensibilidad con los Mossos d'Esquadra, especialmente en estos tiempos de pandemia. Y han de poder desempeñar sus funciones con la protección debida frente al virus, y cuando este pase, con mejoras de protección personales, con mejoras en los vehículos, con mejoras en el equipamiento y con mejoras, evidentemente, también, en las comisarías.

Todo es poco para que los Mossos d'Esquadra puedan desempeñar con garantías la importante función que desempeñan en toda sociedad democrática, que es preservar la seguridad ciudadana y preservar también el orden público. De esto básicamente es de lo que va la moción y, por lo tanto, nosotros le daremos nuestro apoyo.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Montserrat Fornells. Endavant.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, conseller, molt bon dia a tothom. De nou, estem davant del debat d'una moció de Ciutadans sobre el que ells consideren la greu situació d'inseguretat que es pateix als carrers del nostre país. Una moció plena de tòpics en matèria de seguretat, un «mantra» que Ciutadans es limita a repetir i repetir esperant que algú se'ls cregui. Una moció que pretén aglutinar totes les propostes de resolució que han presentat a la Comissió d'Interior, recollint totes aquelles qüestions que han estat tractades i s'han debatut reiteradament, fent que el debat d'avui no sigui res més que un *déjà vu*.

El punt de vista de Ciutadans és catastròfic i sembla que a Catalunya no es pugui passejar pels carrers per la manca de seguretat, cosa que no és certa. Com ja els hem dit a la comissió, no compartim en cap cas la visió que vostès tenen per abordar les qüestions de seguretat i, per descomptat, no compartim ni el to ni la forma en què vostès expressen la immensa majoria dels punts d'aquesta moció. Per aquests motius, és impossible que el nostre grup li doni suport.

Per exemple, vostès creuen que els problemes d'ocupació d'habitatges o els desnonaments es resoldrien amb més policia. Nosaltres som conscients que són conjeitures que cal abordar. Però creure que les mesures que plantegen en aquesta moció solucionaran res..., és que no entenen que no es tracta d'un tema, d'un problema de seguretat, sinó que va més enllà i cal afrontar-ho des d'una vessant social i transversal. Mesures com la llei de limitació dels preus del lloguer són necessàries per abordar aquestes situacions; mesures reals que pretenen millorar l'emergència habitacional que afronta el nostre país, i vostès no li van donar suport.

Pel que fa a la seguretat dels agents durant la pandèmia, les mesures que ha adoptat al departament en aquest sentit per evitar els contagis..., s'ha fet un esforç continu per actualitzar les mesures, les pautes i les actuacions preventives per a la seguretat i la salut dels agents per tal de minimitzar l'impacte en el cos policial. S'han fet accions per arribar a totes les unitats del material de protecció, com el gel, mascaretes, guants i els EPIs. També s'han dut a terme tasques de desinfecció a les comissaries, als edificis policials, i també als vehicles policials, entre altres accions. Fent referència a la seva demanda de nou material, el passat mes de setembre es van presentar els nous vehicles patrulla per a la seguretat ciutadana, que, en una primera fase, abans d'acabar aquest any, es posaran en marxa 237 nous vehicles, un 25 per cent del total, i el 2021 es posaran en funcionament 382 nous vehicles. Així mateix, ha de saber que el 2021 s'activarà el tan reclamat canvi d'uniformitat a les unitats de seguretat ciutadana amb la implementació progressiva en la resta d'unitats, amb uns teixits més lleugers, més resistents i confortables i adequats a les necessitats del cos.

Actualment hi ha 16.916 efectius del Cos de Mossos d'Esquadra, i encara estem lluny de la xifra necessària de 18.267 efectius. S'han aprovat i convocat noves promocions de mossos en els últims anys per tal d'augmentar la plantilla i cobrir les jubilacions que hi ha previstes en els propers anys. Estem d'acord que cal seguir incrementant el nombre d'efectius policials per atendre les necessitats de seguretat i els nous reptes de seguretat del país. Per tant, caldrà seguir convocant noves places.

Dins del consell de policia, cal seguir treballant a fons i establir les bases d'un pla de carrera professional. I, pel que fa a la «penositat» i perillositat associades al treball policial que vostès especifiquen en aquesta moció, ja estan reconegudes en forma de complement retributiu a la nòmina mensual. També voldria fer esment del canvi de número operatiu policial, el NOP, que s'ha dut a terme dins del Cos de Mossos d'Esquadra, a les Brimo i les ARROs. Des d'aquí agrair la feina feta per Irídia i Amnistia Internacional, en aquest sentit. I aquest canvi és un canvi positiu que aju-

darà a garantir la correcta identificació dels agents que participen en les actuacions, així com també garantir una millor protecció per als drets de la ciutadania. Finalment, pel que fa a la compareixença del conseller d'Interior, l'honorable senyor Sàmper, per explicar la gestió del seu departament, aquesta ja està prevista per al proper dimecres dia 28 d'octubre a la Comissió d'Interior.

No tinc més temps per entrar a valorar punt per punt l'extensa moció que vostès han presentat. També cal dir que hi ha punts que no es mereixen ni tan sols ser esmentats en aquest faristol pel to reaccionari i indigne, al qual, per desgràcia, ja ens tenen massa acostumats. Des del Grup Republicà no hi donarem suport, no compartim el model de seguretat que vostès defensen i no compartim el to de les propostes que vostès presenten.

Per acabar, ens alegrem de la sentència absoluta que ahir van fer a la cúpula dels Mossos d'Esquadra, el major Trapero, la intendent Laplana i els senyors Cèsar Puig i Pere Soler. Enviar-los una forta abraçada per tot el que han hagut de patir aquests anys. I, a més a més, també aquesta sentència avala l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra durant l'octubre del 2017.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ferran Roquer. Endavant.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, bé, la senyora Escarp deia que presentava una moció a l'estil de Ciutadans. Jo crec que presenta dos novetats respecte a les mocions de Ciutadans, aquesta. D'una banda, solen presentar unes mocions amb una exposició de motius així, una mica incendiàries, eh?, i, llavors, un «clausulat» en la part dispositiva..., alguna cosa que es pot votar, si hi fiques bona voluntat. Llavors, també fan una altra cosa, fan una exposició de motius i presenten una part dispositiva, més o menys petita, i presenten el que podria ser una moció o una proposta de resolució en diferents punts, perquè així els computa com a més mocions que presenten en aquest Parlament.

Aquesta no té exposició de motius i té una llarga i incendiària part dispositiva. I comença amb un sofisma. Vostè diu: «*Dejar de negar la evidente situación de incremento de la inseguridad ciudadana en las calles y barrios de Cataluña.*» Molt bé. Vostè no pot dir «*dejar de negar*». El Departament d'Interior publica dades contínuament, pràcticament en temps real. Vaig anar a Google, senyor Castel, vaig anar a Google i hi vaig posar «delictes Mossos Catalunya». Primera entrada: uns informes anuals estadístics des del 2010 fins a l'actualitat. Segona entrada: una base de dades en Excel, en el qual et podies descarregar per comissaries –per comissaries–, per àrees bàsiques policials, els delictes –els delictes coneguts, els resolts– i les detencions que s'havien produït. I vaig sumar, vaig sumar les del 2019, fins al mes d'agost –estan penjades fins al mes d'agost–; 2019: 380.043 fets coneguts; 2020, 267.817. Resta: 112.226 casos menys, un 29,53 per cent de casos menys.

Per tant, com vostè ens pot dir..., treure la conclusió partint d'una premissa falsa? És evident que és mentida que hi ha una «*evidente situación de incremento de la inseguridad ciudadana*», perquè hi ha una reducció. I parlava el diputat Parés de la ciutat de Barcelona. Em sembla que la reducció a la ciutat de Barcelona és d'un 42 per cent dels delictes; per les causes que siguin, però hi són.

Ens demana que comparegui el conseller Sàmper. Sap vostè que el dia 28 vindrà a la Comissió d'Interior, o ell ha demanat comparèixer davant del Parlament, com a mínim, i ens sembla que el 28 d'octubre vindrà.

Cada moció, cada moció que vostè ens presenta parla de la necessitat de col·laboració entre les forces i cossos de seguretat de l'Estat a Catalunya, els Mossos d'Es-

quadra i la policia local. Hi ha juntes locals de seguretat a cada municipi de Catalunya, pràcticament, i allà es coordinen i cooperen, les policies. I, escolti'm, cadascú té les seves competències, i del primer que ens hauríem d'esforçar és de que cada policia, en el marc de les seves competències, complís amb la feina que té encomanada.

Es parla del *«fugado de la justicia»*. El *fugado de la justicia* que jo conec, aquí l'únic que jo conec és el rei emèrit (*aplaudiments*); no n'hi ha d'altres, de *fugados de la justicia* aquí. I no crec que hi hagi cap mosso per allà, a la península Aràbiga, vigilant el rei emèrit, suposo –potser ja és així, espero que sigui així.

Es parla de cotxes, de vestuari, d'EPIs. Sap que n'estan comprant, sap que el 60 per cent dels cotxes a final del 2021 seran nous –vostè ho sap–, sap que s'ha comprat vestuari, sap que s'han comprat EPIs.

I, per no allargar-me, en una moció en la qual hi ha expressions com *«dejar de negar la evidente situación de inseguridad en las calles y barrios de Cataluña»*, *«crisis de seguridad que sufren los ciudadanos de Cataluña»*, *«cesar su política de amparo de grupos violentos que, desbordando y abusando del derecho de manifestación...»*, *«garantizar que la DAI actúe de conformidad con las leyes vigentes y no según los intereses políticos de los grupos parlamentarios que ocupan el Govern, incumpliendo el deber de protección de los servidores públicos»*, *«dejar municipios desamparados ante la creciente inseguridad ciudadana en Cataluña»*...

En definitiva, enfrontament i conflicte, senyor Castel, en temes com la seguretat ciutadana..., que la seguretat ciutadana hauria de ser un tema d'estat, hauria de ser un tema que hauria de generar consensos en el país i que s'hauria de perseguir. Treure rèdit electoral de mitges veritats, ometent informació o elevant a categoria anècdotes no afavoreix la percepció ni la seguretat ciutadana en el país.

I és per tot això que nosaltres, tot i que podríem estar d'acord amb algun punt de la seva moció, votarem en bloc «no» a la seva moció.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. I ara, per posicionar-se sobre les esmenes, té un torn de nou el diputat senyor Jean Castel. Endavant.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, president. Mentides, populisme, demagògia, i alguns, amb la maleta i de vacances. Torno a agrair a la diputada Escarp la feina feta i que hem pogut compartir, encara que no hem pogut arribar a un consens en totes les esmenes; al diputat Serrano, igual que al diputat Parés, que hem pogut tenir una conversa telefònica i valorar els punts d'aquesta moció. I no perdré ni un minut del temps amb qui no vol fer la feina, amb qui nega la realitat, amb qui manté el problema a Catalunya, i davant de la demagògia i de les mentides continuades que vostès emanen des d'aquest Parlament, des de la comissió..., nosaltres no entrarem en aquest drap.

Vull parlar de les esmenes que ens va presentar la senyora Escarp. Algunes, com deia, ens han pogut enriquir aquesta moció. Hem volgut, amb aquesta moció, aportar les garanties que demanda i a crits els reivindica el Cos de Mossos d'Esquadra, i que vostès, alguns de vostès avui aquí han demostrat –això no m'ho han de dir a mi– les mentides, la demagògia. Ja els hi explicaran als nostres efectius policials, i els ben asseguro, els ben asseguro que ho acabaran pagant a les urnes. Aquest grup parlamentari que va guanyar les eleccions a Catalunya garantirà que el futur Govern de Catalunya posi fi a tanta demanda, a tant pacte incomplet i a tanta mentida continuada.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Com la resta de mocions, les votarem al final del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació d'habitatges

302-00242/12

Passem a la següent, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació d'habitatges, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

President, consellers, diputades, diputats, aquesta moció que presentem avui, fruit de la interpellació que la meva companya Rosa Maria Ibarra –que avui no pot estar defensant la moció– li va fer al conseller Calvet, parla d'ocupacions. I hem de recordar que hi ha un fet fonamental que propicia aquesta realitat, que és la manca d'habitatge assequible. Dèiem, o deia la diputada, que moltes famílies es veuen abocades a l'ocupació perquè no troben altra manera d'accedir a un habitatge. I és per això que, en aquesta moció, nosaltres volem posar de manifest que les polítiques d'habitatge, al nostre parer, no han estat una prioritat d'aquest Govern.

Dades de les liquidacions pressupostàries i dels pressupostos consolidats de la Generalitat: a Catalunya l'any 2019 es van destinar encara no 194 milions d'euros a les polítiques d'habitatge. Comparin: l'any 2010 s'hi havien destinat 437 milions. És una diferència substancial. De fet, la inversió en habitatge a Catalunya és de trenta-tres euros amb deu cèntims d'euro per habitant. Estem per sota de la mitjana espanyola en la inversió. De fet, som la sisena comunitat per la cua. L'última dada: l'Incasòl, l'any 2018, va fer, o va produir, vuit habitatges. El 2019 en va fer vint-i-dos. Trenta habitatges socials fets per l'Incasòl en dos anys. I el conseller Calvet li deia i li retreia, a la diputada Ibarra, la seva intervenció i culpava els ajuntaments del país de no estar a l'alçada de la situació en aquests moments. Valga'm Déu. Si en els moments més fums de la crisi habitacional que ha viscut aquest país –i que encara viu, en alguns entorns de la nostra societat– qui ha buscat solucions han estat els ajuntaments!

I ens deia el conseller: 2.895 habitatges adquirits amb dret de retracte; 150 milions d'euros invertits. I ha dit: «Quants ajuntaments han fet això?» Miri, ha anat a parar en el que jo tinc més a l'abast. Després he fet comparacions també amb ajuntaments de l'entorn metropolità, que és on tenim més aquestes dificultats. Li posaré l'exemple d'on jo soc resident: la ciutat de Granollers. Doncs els percentatges d'adquisició per retracte són els mateixos –els mateixos– que vostè ens va indicar aquí, i després culpabilitzava els ajuntaments dels problemes que tenim. I ens deia el conseller, en aquella interpellació, que proposaria als ajuntaments del país un conveni per inspeccionar habitatges buits com a instrument per lluitar contra l'altre factor, que per nosaltres és determinant en les ocupacions, que són, efectivament, els habitatges buits. Curiosament, es va treure aquest conveni sense haver-ho parlat amb els ajuntaments. Nosaltres hem parlat amb ajuntaments on tenim els problemes detectats habitacionals i no sabien res d'aquesta feina que se'ls volia tornar a encarregar: fer les inspeccions. Miri, fins aquí podríem estar-hi d'acord: que l'Administració local, que és la més propera, faci aquestes inspeccions. El que no és de rebut, conseller, és que vostès, el Govern, només vulguin pagar la meitat del cost d'aquestes inspeccions.

L'altre àmbit, que abans se n'ha parlat en la moció que presentava Ciutadans, i que la diputada Assumpta Escarp també hi feia referència: la necessitat que des d'Interior, en coordinació amb els cossos de seguretat de Catalunya, també amb les policies locals, també amb els mediadors locals, facin una feina més efectiva en la lluita contra les màfies i les ocupacions delinquencials, que són les que acaben produint problemes de convivència en alguns entorns, en alguns barris dels nostres pobles i ciutats.

I, finalment, el que els proposem és incrementar l'habitatge de lloguer a preus assequibles. Qui té la responsabilitat d'arribar als percentatges de lloguer social i assequible similars als estàndards europeus? La resposta és òbvia, conseller. No els propie-

taris privats. Qui en té la responsabilitat és el Govern de la Generalitat de Catalunya, prioritzant els seus pressupostos per tal de produir habitatge per facilitar i per solucionar el problema habitacional que encara tenim a molts entorns del nostre país.

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Manuel Reyes. Endavant.

Manuel Reyes López

Gracias, presidente. Señores, señoras diputadas, desde el Partido Popular nos preocupa muchísimo este drama que padecen muchísimas familias y pequeños propietarios en Cataluña, que ven cómo su vivienda es ocupada de manera ilegal con total impunidad y que nadie hace nada, absolutamente nada, para que puedan recuperar su vivienda en un plazo razonable de tiempo. Una ocupación ilegal que se ha convertido en un problema social en Cataluña, y por ello le pedimos al Govern tolerancia cero contra la ocupación ilegal.

Según los datos del Ministerio del Interior, durante el primer semestre en España se han producido 7.450 denuncias por ocupaciones –7.450 denuncias–, un 5 por ciento más que el mismo periodo en el año anterior. Casi la mitad de esas ocupaciones –casi la mitad– se han producido en Cataluña. Cataluña lidera este mal *ranking* de ocupaciones ilegales en España. La segunda comunidad, que está a bastante distancia, es Andalucía. Cataluña triplica a Andalucía, y Cataluña multiplica por seis las ocupaciones que hay en la Comunidad de Madrid. Cataluña, en este periodo, en estos seis primeros meses, ha tenido un crecimiento de las ocupaciones de un 13 por ciento, mientras que en el mismo periodo en Madrid han descendido las ocupaciones en un 10 por ciento. Cataluña se ha convertido en un territorio okupa *friendly* –okupa *friendly*–, porque el Govern no hace absolutamente nada. Además, las comunidades de vecinos se ven totalmente indefensas. No tienen instrumentos jurídicos para poder echar fuera de sus comunidades a aquellos que alteran la convivencia y que dificultan poder vivir en esos edificios.

Mientras que se produce todo esto, tenemos un efecto llamada. Un efecto llamada en Cataluña que ha crecido, además, por el decreto ley de medidas urgentes que garantizan el acceso a la vivienda que se aprobó en este Parlament. Con ese decreto, aquellas personas que ocupan una vivienda tienen preferencia a aquellas otras que están en una lista de espera. Totalmente absurdo –totalmente absurdo–, y por eso hemos recurrido ese decreto ley desde el Partido Popular. Desde nuestro partido no vamos a mirar a otro lado. En Cataluña cada día se ocupan veinte viviendas, veinte viviendas cada día son ocupadas en Cataluña. Aquellos que ocupan de manera ilegal ven con total impunidad que pueden hacer lo que quieran, aprovechándose de las clases trabajadoras, aprovechándose de las familias más vulnerables.

El derecho a la propiedad no debe enfrentarse al derecho a la vivienda, como si fueran dos cosas totalmente incompatibles. Derecho a la propiedad, sí; derecho a la vivienda, también. Luchar contra la ocupación ilegal no es ir contra quienes no pueden pagar una vivienda o no pueden pagar un alquiler. Luchar contra la ocupación ilegal es proteger a las familias más humildes de los abusos de las mafias, de aquellos que les exigen alquileres por viviendas que no son suyas, de aquellos que hacen del negocio de reventar una cerradura una manera de lucrarse. Por lo tanto, tenemos que ayudar a esas familias, a esas familias vulnerables y a esas comunidades de vecinos que han visto cómo su edificio se convierte en un infierno, en un infierno por aquellos que rompen la convivencia, que generan conflicto social y que utilizan el método de la extorsión para echarlos de sus propias viviendas.

Por ello, desde el Partido Popular hemos presentado un plan antiocupación. Un plan antiocupación que pretende definir la ocupación como un delito en sí mismo. Que las autoridades puedan desalojar en un máximo de veinticuatro horas tras cual-

quier denuncia, endurecer las penas del Código penal, pasando de uno a tres años, prohibir el empadronamiento en las viviendas ocupadas ilegalmente, limitar las ayudas a aquellos que rompen la convivencia en nuestros edificios, en nuestros barrios, en nuestros pueblos y en nuestras ciudades, y dar instrumentos jurídicos a las comunidades de vecinos para que puedan solicitar desalojo a quienes cometen delito o alteran la convivencia.

Es por ello que, desde este grupo, desde el Partido Popular, hemos presentado varias enmiendas al texto que presenta el grupo socialista, y lamentamos profundamente que las hayan rechazado, que el grupo socialista mire para otro lado dejando en la estacada a miles de familias catalanas, a miles de pequeños propietarios en nuestro territorio. De nada sirve, señores socialistas, que presenten mociones aquí en el Parlament de Catalunya. De nada sirve mientras que su Gobierno, el Gobierno de Sánchez y el Gobierno de Iglesias, no hace nada y no legisla para resolver este problema que padecemos en Cataluña y en el resto de España.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula ara la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Diputats, diputades, president, jo, per començar, ni que sigui, els he de dir que me n'alegro, de que el Grup Socialistes no hagi acceptat les esmenes del Partit Popular. També hagués estat bé la mateixa vehemència, claredat i convicció que demostra el Partit Popular per lluitar contra les ocupacions a l'hora de posicionar-se sobre la moció de censura de Vox, però sembla ser que això no ho tenen tan clar com tenen clar criminalitzar l'ocupació.

Jo entraré en matèria, i en matèria és de què va aquesta moció, que és subsegüent a la interpellació que va fer el Partit Socialista ara fa quinze dies. I, efectivament, té com dues parts que no podem deixar de dir que, evidentment, estan relacionades. Una és la incapacitat d'accedir a un habitatge digne de milers i milers de famílies a Catalunya i a la resta de l'Estat. La incapacitat que han tingut –jo crec que ho hem de dir– totes, en general, les administracions públiques. I, sobretot, crec que hem d'apuntar claríssimament els anys del Govern del Partit Popular, que totes les mesures que va implementar van anar precisament a beneficiar les entitats bancàries, a l'especulació i als fons d'inversió i a castigar i a penalitzar les famílies vulnerables, fent encara més difícil l'accés a l'habitatge. I també el fet que moltes d'aquestes famílies, doncs, han de recórrer a l'ocupació d'habitatges buits –en la seva majoria, de grans propietaris. I això només cal mirar les dades que es donen d'intents d'ordres de desallotjament per veure què és el que s'ocupa principalment perquè no tenen una altra manera d'accedir-hi.

On ens porta això? Doncs a que també hi han unes lleis que penalitzen el dret a l'habitatge, hi han unes lleis que beneficien l'especulació, i hi ha una manca d'inversió de les administracions públiques. I, en aquest cas, que és el que ens toca, de la Generalitat de Catalunya. Que ja es va dir i s'ha dit en diverses ocasions: jo crec que el diputat del PSC ja ha fet algunes xifres. Realment, el tema de construcció dels pisos a l'Incasòl és bastant escandalós: trenta en els dos últims anys que han començat a construir. Potser si li possessin la mateixa bona voluntat a construir habitatge de protecció oficial de lloguer que li posen al Hard Rock, doncs, potser tindríem una altra situació diferent també de l'habitatge, però és un tema de prioritats polítiques.

El Govern prefereix avançar 120 milions per construir el major casino d'Europa, que és un atemptat contra la salut pública, i no prefereix avançar aquests diners per fer construcció d'habitatge social. Doncs amb això jo crec que està tot dit. Però no només això, és que, a més a més, aquest Govern –i ahir el conseller Calvet ens va fer un altre exercici d'allò que li agrada tant, de tirar les pilotes fora–, tot i tenir la competència d'habitatge, que és una cosa que se li oblida una vegada i una altra, aparent-

ment... La culpa sempre la té l'Estat perquè no inverteix i els ajuntaments perquè no inverteixen prou. Per tant, pilotes cap amunt, pilotes cap avall.

Ahir va arribar a dir que la voluntat dels ajuntaments de facilitar..., el dret que tenen les famílies que estan en allotjaments d'emergència habitacional d'accedir a la mesa d'habitatge per accedir a un habitatge estable és *desvestir un santo para vestir a otro*; no, és el dret de les famílies a accedir a una mesa d'emergència d'habitatge, que, a més a més, els hi demanen com a requisit per a moltes altres gestions que han de fer. Per tant, el que està fent el seu Govern és intentar amagar totes aquelles famílies que necessiten un habitatge social i que necessiten accedir a habitatge protegit.

Per què? Doncs perquè no en tenen prou. I és que només entrant a la web de l'agència catalana de l'habitatge, doncs, es veu una miqueta això, no? Veiem una nota de premsa que celebrava, doncs, que Bankia finalment ha entregat quaranta-tres pisos més a la Generalitat, els ha cedit, per poder oferir lloguer social per a famílies que estiguin en situació de vulnerabilitat. Clar, si pensem que el conveni amb Bankia és del 2014, que havien de fer la cessió de 530 pisos, i que en portem, fins ara, 340 de 530, sis anys després, doncs, home, molta voluntat, molta voluntat no és que hi hagi hagut, ni per part de Bankia ni per part del Govern. El que torna a haver-hi és la voluntat del Govern d'externalitzar totes les seves competències en habitatge i de no invertir.

Aquest és l'altre gran tema, la manca d'habitatge social. La manca d'un habitatge assequible per a les famílies més vulnerables és la principal raó que empeny a l'ocupació. Però el que sí que ens preocupa és que el Partit Socialista vulgui caure en aquesta criminalització generalista de l'ocupació. Que no vulgui acceptar, com no ha acceptat, l'esmena que nosaltres li hem presentat a distingir les ocupacions, a distingir les ocupacions per emergència social i econòmica, per emergència habitacional, aquelles que són ideològiques, com les de la Casa Buenos Aires –i vull aprofitar ara mateix per donar suport a la gent de la Casa Buenos Aires; el projecte de la Casa Buenos Aires ha demanat que no se'ls desallotgi perquè és un projecte necessari per al barri–, d'aquelles que són ocupacions, evidentment, amb objectius delinqüencials, que nosaltres denunciem, i que això es combat, bàsicament, amb més recursos per a Mossos i per a jutges per poder investigar aquest fet delictiu. Perquè en el moment que es constata que hi ha un fet delictiu, el desallotjament és immediat, perquè és un fet delictiu. Però fins que no es constata el fet delictiu no podem parlar d'una ocupació delinqüencial. Per tant, aquesta perspectiva de complexitat és la que les integra totes a l'hora de parlar d'un pla contra les ocupacions.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, president. Volem, primer de tot, diferenciar entre els ocupants econòmics i les màfies delinqüencials que utilitzen l'ocupació per fer la seva activitat delictiva. Els primers, que són la gran majoria, són famílies que no tenen cap altra opció, que han quedat abandonades pel sistema i no poden accedir a un habitatge, i que ocupen majoritàriament habitatges propietat dels bancs, dels fons voltor i de la Sareb. Els segons fomenten activitats delictives, com els qui canvien els panys de tot un edifici i després venen les claus a ocupants que tenen necessitats econòmiques. Aquests no només perjudiquen la societat i provoquen greus problemes de seguretat i convivencials, sinó que acaben extorsionant els mateixos ocupants econòmics, que es transformen, a la vegada, en víctimes del mafiós.

Si realment volem combatre la situació que obliga les persones a fer ocupacions econòmiques, i evitar també les que són de caràcter delictiu, cal centrar-se en l'existència d'una gran bossa d'habitatges buits que estan en mans, majoritàriament, de grans tenidors, i esmerçar esforços en recuperar aquesta bossa d'habitatges buits per-

què tornin al seu ús social, reduint també el nombre de persones que necessiten aquest tipus d'ocupacions econòmiques. En aquest sentit, des d'aquest Parlament n'hem fet, de mesures, com la llei de control de preus del lloguer, que ha d'allunyar els especuladors del mercat d'habitatge, com el Decret 17/2019, que força solucions de lloguer social enfront de situacions d'ocupacions amb persones vulnerables, i aquest decret, lamentablement, l'estan ignorant tots els grans tenidors, com alguns jutges. I en això tots ens haurien d'estar ajudant, fins i tot el grup socialista, que proposa aquesta moció, tot i que no va donar suport al decret.

També des d'aquest grup parlamentari vam presentar una proposta de llei per sol·licitar una modificació del reglament de la Sareb, a la qual altres grups van facilitar el seu tràmit. Això significaria més habitatges a disposició del lloguer social i menys habitatges buits. També creiem que calen incentius perquè qui té un habitatge buit el pugui posar al mercat. El Decret 17/2019 permet als ajuntaments i a la Generalitat sancionar grans tenidors que tinguin habitatges buits, i també tenim l'impost als habitatges buits. Estem cofois que el PSC doni per bo aquest impost, ja que vostès van votar-hi en contra el 2015. Estem d'acord en incrementar-lo, però discrepem en els incentius a l'IRPF.

Vostès –i parlo del Partit Socialista i el Partit Popular– van dissenyar un dels pitjors mecanismes d'incentius fiscals per a petits propietaris: les deduccions de compravenda, que van ajudar a crear la bombolla immobiliària del 2008, i que encara en els darrers vint anys fiscals ha provocat que l'Estat no recaptés 100.000 milions d'euros. I ara aposten novament per mesures semblants. La nostra esmena anava d'incentivar la rehabilitació dels petits propietaris que volguessin introduir l'habitatge al mercat de lloguer. No sé si recorden la campanya «Barcelona, posa't maca», de quan l'alcalde de Barcelona es deia Pasqual Maragall. Aquesta va fer més per la rehabilitació d'edificis i habitatges que tots els incentius fiscals. I volem lligar aquesta rehabilitació a l'entrada de l'habitatge al mercat del lloguer. Això tindria un element més positiu que de reducció de l'IRPF.

En aquesta línia, no ens han volgut acceptar l'esmena. A més, sempre es queixen que els independentistes venim aquí amb propostes que no són competència de la Generalitat, però, en canvi, vostès ens proposen unes deduccions de l'IRPF que no són permeses per la Llei 22/2009, de cessió d'impostos; o bé ho haurien de demanar als seus companys a Madrid o sumar-se a la demanda de ser un estat independent per poder fer aquestes modificacions, o les que volguéssim.

M'alegra, però, i en això estic molt i molt content, que no hagin caigut en la trampa de les dretes. Aquestes intenten crear un focus al voltant de l'ocupació onerosa de l'habitatge habitual d'algú, que realment genera un dany terrible a qui li pateix, per criminalitzar tota ocupació econòmica. És fàcil empatitzar amb qui li ocupen el seu habitatge, més que fer-ho amb un banc o un fons voltor. Val a dir que aquest és un marc fals i es focalitza en una petitíssima minoria de les ocupacions i els casos de desnonaments. En total, segons les estadístiques del poder judicial, el 2019 van ser 238 casos a tot l'Estat. En canvi, ocupacions d'altre tipus, bàsicament de caràcter econòmic..., el poder judicial va obrir 4.687 casos d'usurpació d'habitatges o 14.618 litigis entre llogaters i propietaris per impagament.

Realment, el focus està posat allà on no hi ha gairebé casos. A més, aquestes ocupacions oneroses de l'habitatge habitual tenen un tractament penal diferencial, i els jutges tenen eines per fer un desnonament immediat, protegint el dret de qui hi viu habitualment. Si fossin al carrer s'adonarien de les causes i els efectes socials, i que lamentablement en aquests habitatges buits molta gent hi és perquè no té altra solució possible. Centrem-nos també en aquesta realitat, centrem-nos en les polítiques que evitin al màxim aquest tipus de situacions i redueixin el nombre d'habitatges buits al nostre país, i centrem-nos en facilitar una alternativa habitacional en els casos de desallotjament.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Antoni Morral. Endavant.

Antoni Morral i Berenguer

Bon dia, president. Diputades, diputats, permeteu-me, abans de fer la meua petita intervenció respecte al tema de l'habitatge, dir que la sentència d'ahir d'en Trapero ens obliga a dir: llibertat presos polítics, ni un dia més a la presó –ni un dia més a la presó– i arxivament de tot el que és la causa independentista de l'U d'Octubre.

Dit això, nosaltres volem posar, en aquesta moció que ha presentat el grup socialista..., volem posar en valor el que és l'elevat consens a què hem arribat, és a dir, en bona part, diguem-ne, de les propostes i dels articles d'aquesta moció. De fet, estem parlant d'un problema que té un qualificatiu –jo crec que ningú, doncs, podem negar-lo, a aquestes alçades– de dramàtic. La situació, diguem-ne, de la crisi de l'habitatge, la crisi habitacional, en aquests moments és molt important.

I aquest elevat consens que hi ha hagut a aquesta moció, doncs, és degut a que s'està fent feina, i que bona part, diguem-ne, de les propostes que es plantegen, doncs, estan, d'alguna manera, encarrilades, o s'estan treballant o hi ha un esforç important en la direcció de poder-les resoldre. Ara bé, és cert, coincidim: insatisfacció, insatisfacció perquè hi ha manca de recursos, certament. Manca de recursos, i també, diguem-ho, doncs, manca..., o necessitat d'incrementar encara molt més la cooperació institucional.

I, en aquest sentit, els dos primers punts de la moció nosaltres no els podem votar a favor. No els podem votar a favor perquè, precisament, van en la direcció de culpabilitzar una administració d'un problema que ens afecta a tots, i totes les administracions tenen una responsabilitat important en aquest sentit. I, per tant, dir que la Generalitat no aporta els recursos suficients, doncs sí, hi podem estar d'acord, en voldríem aportar molts més, però la Generalitat aporta tots els recursos que té a disposició, i incrementat en aquests moments respecte al que els pressupostos de la Generalitat poden sustentar. Efectivament, ens falten recursos. La clau dels recursos la té Madrid, i ho sabem. La clau dels recursos la té Madrid. I, per tant, en aquest sentit, cert, insatisfacció perquè ens falten més recursos, falten més recursos a la Generalitat, falten més recursos als ajuntaments, i aquí un major compromís de l'Estat amb abocar més recursos pel tema de l'habitatge a Catalunya.

I la cooperació, certament, és del tot imprescindible. Francament, si bé la cooperació és sempre, amb els ajuntaments, necessària, en aquest cas de la crisi habitacional és del tot imprescindible. Són moltes les competències de gestió que tenen els ajuntaments que aporten o poden aportar valors de gestió molt importants en aquest sentit, degut, diguem-ne, a les competències que té en les polítiques de proximitat. Per exemple, amb tots els temes de la màfia i de la lluita, les juntes locals de seguretat tenen un paper important a jugar; l'adquisició del tanteig i retracte es podria utilitzar molt més; l'impost als habitatges buits. Els serveis socials són aquells espais, diguem-ne, que poden, d'alguna manera, doncs, entrar en contacte personal amb els demandants.

Però també són moltes les accions i competències i eines que el Govern de la Generalitat i aquest Parlament han creat, doncs, per resoldre aquesta equació. El decret llei per a la contenció dels preus de lloguer, que es va aprovar no fa gaire, la llei del lloguer social. Per cert, amb la llei de la contenció dels lloguers sembla ser que a Madrid teniu problemes perquè es pugui aprovar. Aniria molt bé també que el Govern de Madrid, doncs, accedís, el PSOE, a poder aprovar una llei d'aquestes característiques, que sembla que això no va..., no teniu, diguem-ne, la suficient força, tot i estar en el Govern, perquè això pugui ser. Els impostos dels habitatges buits... És a dir, aquest Parlament ha generat legislació per promoure polítiques importants per resoldre aquesta qüestió.

En els dos darrers punts, nosaltres, tot i que podem compartir-los, ens abstindrem. Ens hi abstindrem, primer, perquè el tema de la modificació de l'IRPF, les competències amb l'IRPF, el 90 per cent les té el Govern de l'Estat, i fora bo que aquesta petició també es vehiculés a partir del Govern de l'Estat. Les competències delegades que té la Generalitat amb l'IRPF són molt reduïdes i no permeten fer l'actuació que vostès plantegen.

I pel que fa referència a les auditories dels parcs d'habitatges, aquesta és una tasca que, d'alguna manera, ja l'Agència de l'Habitatge de Catalunya gestiona a diari, és una competència habitual, i, per tant, és una auditoria que ja es desenvolupa.

Diuen, en aquesta esmena que s'ha acceptat del grup dels comuns..., quan diuen d'«impulsar mecanismes escaients per incrementar el parc d'habitatges públic». «Mecanismes escaients» és un bonic i magnífic eufemisme per dir que...

El president

Diputat...

Antoni Morral i Berenguer

...el que falten, certament, són recursos, recursos econòmics –recursos econòmics. «Mecanismes escaients»..., cert, és molt bonic...

El president

Diputat...

Antoni Morral i Berenguer

...l'eufemisme, però el que ens calen són recursos, i vostès i el grup socialista tenen un paper important en aquest sentit a Madrid per promoure, diguem-ne, aportacions...

El president

Diputat, ha acabat el temps. Gràcies.

Antoni Morral i Berenguer

...a les polítiques econòmiques.

(L'orador continua parlant sense fer ús del micròfon. Rialles.)

El president

Diputat, diputat, porta gairebé un minut de temps superat. Estic convençut de que podran seguir la discussió del debat, que no nego que és molt interessant, en un altre moment. Gràcies. Gràcies, diputat.

En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, i per fixar la seva posició, té la paraula el diputat senyor Dimas Gragera. Endavant.

Dimas Gragera Velaz

Bien, gracias, *president*. Diputados, diputadas, buenos días a todo el mundo. Hoy el Partido Socialista nos trae una moción para hablar sobre ocupaciones. Y yo creo que no se le escapa a ningún diputado que la problemática de la vivienda y de la ocupación se debe abordar desde todas las administraciones. Parece que solo se le escapa al Partido Socialista, que trae propuestas, en este sentido, allí donde no gobierna, como es esta Administración, pero en ayuntamientos o en el Gobierno de la nación no aplica y no actúa en las medidas que deberían aplicar.

Y como ustedes habrán podido adivinar, el recorrido de esta intervención irá, precisamente, a evidenciar estas contradicciones en lo referente a la presentación de esta moción y lo que realmente hace el Partido Socialista. Yo creo que hay un consenso, entre la sociedad civil, asociaciones de juristas, de abogados, incluso de alcaldes socialistas, que coinciden en que un factor clave para luchar contra la ocupación es una modificación legislativa que, por un lado, endurezca las penas... Decía la portavoz de En Comú Podem que había algunos que criminalizaban la ocupación. Como si no fuese ya un delito, ¿no? Por un lado, el endurecimiento de las penas. Y, por otro lado,

la agilización de los desalojos de aquellos que usurpan casas o inmuebles que otros han pagado con todo su trabajo y con su esfuerzo.

¿Y qué hacen ustedes cuando realmente se puede solventar, cuando Ciudadanos, en el Congreso, presenta una propuesta en este sentido? Pues la votan en contra, junto a sus socios de investidura. Y en el mismo mes que ustedes un cambio tan relevante lo votan en contra y lo rechazan, nos traen aquí esta moción, a nuestro entender, descafeinada, y que, honestamente, no creo que cambie mucho la situación de aquellos que están sufriendo la problemática. Y les voy a interpelar directamente, para si ustedes, en el turno de réplica, podrían decirles a los catalanes por qué modifican unos cambios tan importantes, que incluso reclaman sus alcaldes, que podrían cambiar sustancialmente la situación. La realidad es que no nos sorprende, porque teniendo en cuenta que su socio de gobierno, el señor Iglesias, niega totalmente la problemática actual de la ocupación, o que la ministra Robles, por ejemplo, dice que no es necesaria ninguna modificación legislativa... Quizás le puedan decir eso a todas estas personas que llevan meses esperando que se pueda producir el retorno de su inmueble. Y que incluso, si toman alguna iniciativa, son ellos los que puedan tener problemáticas legales.

Por otro lado, a nivel municipal hemos visto cómo representantes del PSC hacen ruedas de prensa para exigir al Govern de la Generalitat, pero se les olvida actuar en los municipios y se les olvida, también, instar al Gobierno de la nación, que es quien más competencias tiene. Quizás porque son del mismo color político, ¿no? Pero yo creo que el tema se debe abordar con seriedad. Incluso hemos visto a Collboni jugando un papel fundamental en estas ruedas de prensa. El mismo que gobierna con Ada Colau en Barcelona. Que –lo decía muy bien antes el portavoz del Partido Popular– han convertido Barcelona en una ciudad okupa *friendly*.

Han convertido Barcelona en la ciudad del *tourists go home*, pero okupas *welcome*. Y rechazan propuestas, como las que presenta Ciudadanos, de declarar Barcelona ciudad antiokupa y una batería de medidas municipales contra la ocupación. Como también han rechazado cuando presentamos en los municipios realizar un censo y un mapa de la situación de las ocupaciones. Pero ojo, en la moción que presentan hoy vienen aquí a instar al Gobierno de la Generalitat a que inste a los ayuntamientos. Pues, hombre, háganlo desde los ayuntamientos, que hay competencias suficientes. En este punto, yo creo que podemos deducir que esta moción es más *marketing* que una búsqueda real y honesta de soluciones.

Referente al otro apartado, a los otros temas que tocaba la moción, los puntos de vivienda, pues coincidimos perfectamente con ustedes en las críticas al Gobierno de la Generalitat de Cataluña por su inacción en el momento presente. Pero también desde hace años, porque las políticas de vivienda se deben abordar a largo plazo. Y han dado ustedes muchas cifras, pero le voy a dar una, que es clara y es evidente: destinan más a TV3 que a la inversión en vivienda pública. Yo creo que podemos dar muchos datos, pero este yo creo que todo el mundo puede entenderlo. Pero también queríamos poner en evidencia lo que ustedes hacen en los ayuntamientos. Porque ustedes, durante los últimos años se han lanzado, se lanzaron a la aventura inmobiliaria en los ayuntamientos que gobernaban, poniendo promociones de venta de vivienda pública a precios que eran iguales que los del libre mercado. En un modelo que contrasta con el que nosotros defendemos, que es un alquiler, precisamente, para que el suelo público no caiga en manos privadas a lo largo del tiempo.

Y, finalmente, la última contradicción es: ¿si tan malo es este Gobierno –que nosotros coincidimos con ustedes, que es tan malo–, qué hacen ustedes gobernando con ellos en ayuntamientos, en el Área Metropolitana de Barcelona, en la diputación?, donde sí que hay muchas competencias en materia de vivienda y en materia de ocupación y ustedes, pues, no las aplican. Y también ahí tienen inacción.

Acabo, *president*. Por nuestra parte, le queremos decir hoy a los catalanes que, de verdad, defendemos dos derechos, como es el derecho a la propiedad privada y el

derecho a una vivienda digna. Y lo hacemos con un discurso igual, en todas las administraciones, coordinados y no de forma interesada o partidista.

Muchas gracias.

El president

Gràcies. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula ara la diputada senyora Maria Sirvent. Endavant.

Maria Sirvent Escrig

Gràcies, president. Veiem que fa uns mesos ens veiem immersos en una campanya contra l'ocupació als mitjans de comunicació. I és un mantra repetit, del que també s'alimenten determinades empreses de seguretat privada. Ja ho dèiem abans: mentre parlem de l'ocupació, no parlem de la realitat més crua –que són els desnonaments–, de la màfia feixista Desokupa, del rescat bancari, de les lleis d'habitatge que no es compleixen, del no compliment de la llei de contenció dels preus del lloguer. També, o tampoc, parlem de la violència policial, dels fons voltor..., i anem repetint determinats mantres.

El primer mantra. Doncs que, quan un marxa de vacances, li ocuparan la casa. I, mirin, la veritat és que quan un se'n va de vacances, el més probable és que quan torni hagin aprovat una reforma laboral, hagin endurit el Codi penal, hagin fet una reforma de la Constitució per seguir rescatant entitats bancàries. El veritable perill, precisament, és que tot un país quedi supeditat als beneficis d'uns quants. Ara parlaven d'una ciutat ocupa *friendly*. Podríem parlar, millor, d'una ciutat «especula *friendly*», no? Perquè, al final, el bé jurídic protegit, el màxim bé sagrat del nostre ordenament jurídic, és la propietat privada. I això no m'ho poden discutir. La propietat privada és el bé sagrat del nostre sistema econòmic.

La veritat és que el nostre país és un paradís per a alguna cosa, és un paradís per a l'especulació, on fons voltor estrangers, per mitjà de la complicitat d'unes administracions que destrossen vides de milers de famílies, van apropiant-se i menjant-se els barris, les ciutats i els pobles enmig d'una pandèmia mundial.

Ara ho estem veient també amb els hotels, oi? Els van comprant. I, per últim (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que cal –i acabo, president– endurir les lleis. Doncs, mirin, potser hauríem d'endurir les lleis per a la Púnica, per a la Gürtel, per a la Kitchen, pel cas dels EREs o per a d'altres casos. I vostès, d'això, no n'han parlat.

El president

Gràcies, diputada. I, finament, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té un darrer torn el diputat senyor Jordi Terrades. Endavant.

Jordi Terrades i Santacreu

El diputat Reyes deia: hi ha algun ajuntament que són amics dels ocupes *friendly*. Li faré servir aquesta definició, però per parlar del Govern de Catalunya, eh?, perquè un té la sensació, a vegades, que no s'ha acabat d'actuar amb la rapidesa i amb la diligència suficient per abordar aquest tema. El nostre grup parlamentari fa dos anys que els va demanar que fessin un pla transversal per lluitar contra l'ocupació i han fet res o ben poc, eh? Perquè, mentre solucionem el problema habitacional a través d'ocupacions d'habitatges, la pressió sobre les meses d'emergència social baixa, eh?

I, per tant, aquí una altra vegada la nostra insistència en que qui té la responsabilitat d'activar polítiques d'habitatge del lloguer social i assequible, eh? –perquè de vegades el preu de l'habitatge social tampoc és assequible..., qui té la principal responsabilitat és el Govern de la Generalitat de Catalunya. El Govern de Catalunya podria fer una altra cosa. I els grups que donen suport al Govern podrien animar el Govern a fer-ho, eh?, cosa que tampoc s'ha fet.

Hem parlat de la llei que va permetre una certa fiscalitat, un cert impost sobre els habitatges buits. Però, escoltin, la fiscalitat sobre els habitatges buits podria ser

un *sketch*, eh?, del *Club de la Comedia*. Perquè això no incentiva els grans tenidors a posar a disposició de l'Administració o de les ciutadanes i ciutadans aquests habitatges. Prefereixen pagar aquest impost a posar a disposició de les administracions i les famílies vulnerables els habitatges. Els animo a que incrementin la fiscalitat dels habitatges buits dels grans tenidors.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Com la resta de mocions, i com bé saben, es votarà al final del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió pressupostària del projecte de Hard Rock

302-00245/12

Per tant, passem al següent punt, que és el divuitè, i que correspon a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió pressupostària del projecte de Hard Rock. Per presentar la moció, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Tornem a debatre, a iniciativa nostra, des de Catalunya en Comú Podem, en aquesta cambra, sobre el projecte de Hard Rock. Però jo crec que ja no estem discutint només sobre si sí o no al casino més gran d'Europa, no estem discutint ja sobre l'escàndol que representa Hard Rock, sinó que jo crec que estem discutint sobre el que pot ser el *pufo* de Hard Rock. I em remeto a les paraules que va fer servir, en aquest cas, el conseller de Territori, en la darrera comissió –a la compareixença que es va fer conjuntament amb el vicepresident d'Economia, el senyor Pere Aragonès–, que tenen a veure amb les condicions concretes del contracte. És a dir, ja no és un «sí» o «no» al projecte. Nosaltres sempre hem rebutjat la necessitat de construir un centre recreatiu que, en el fons, està vinculat a un projecte essencialment del joc. Estem parlant de 1.200 màquines escurabutxaques. Estem parlant de més de cent taules de joc.

Però, sobretot, el que avui estem discutint és en quines condicions i a què està jugant la Generalitat amb els recursos de tots els catalanes i les catalanes. I nosaltres el que diem és que el risc, qui està arriscant, qui està jugant a la ruleta, qui està jugant, en aquest cas, també, al Monopoly amb els recursos dels catalans i catalanes és la Generalitat. Perquè el que va reconèixer el conseller és el que diu el contracte. Que és que, durant deu anys, l'empresa Hard Rock, si no es compleixen determinades condicions, si, per exemple, es modifiquen, com ha passat, les condicions urbanístiques del projecte, podrà obligar la Generalitat a recomprar, en aquest cas, els terrenys que fins ara eren propietat de «la Caixa».

I això és el que demostra quin és el paper que està jugant la Generalitat i quin és el paper que està jugant l'Incasòl, que nosaltres creiem que és d'alt risc. O sigui, el que està fent..., i això és el que explica per què no directament Hard Rock compra els terrenys de «la Caixa», que la Generalitat no només està fent d'intermediari, sinó que està fent de comercial. És a dir, la Generalitat compra els terrenys d'un banc i fa de banc, en aquest cas, de Hard Rock. Perquè, en definitiva, el que està damunt de la taula és que el risc de que aquesta operació no s'acabi concretant l'assumeixi la Generalitat. I el conseller de Territori deia: «No passa res si, en algun moment, Hard Rock es fa enrere i nosaltres ens quedem amb els terrenys que fins ara eren de «la Caixa», perquè com a mínim l'Incasòl haurà augmentat patrimoni, tindrem uns terrenys teòricament valorats en 100.000 milions d'euros i ja trobarem algú altre que es vulgui ocupar d'aquests terrenys.» I això és el que estem discutint avui.

Per tant, jo també demano a la resta de grups no que tinguem el debat en funció de si sí o no a Hard Rock, sinó si en funció de les condicions que ha negociat avui la Generalitat, que estan fetes a mida de «la Caixa» i de Hard Rock, és un projecte que

és d'interès ara per ara a Catalunya. I no és cert que no hi hagi, en aquest cas, diners públics o no es posin damunt de la taula diners públics. Primer, ja veurem si no ens acabem menjant els terrenys, però després també hi ha un cost d'oportunitat, perquè és veritat que l'Incasòl decideix utilitzar una part dels seus recursos, que, a més a més, no recuperarà en la mateixa operació, pel que s'ha dit. És a dir, sempre s'havia dit que es produïa una operació en un únic acte, però el pagament es produeix a terminis, això sí que és cert. I es fa una inversió molt important per part de l'Incasòl, quan, probablement, podríem decidir que, estratègicament, en la recerca de sòl industrial, en l'aposta per projectes vinculats a la necessària transició ecològica o a la protecció de la indústria a Catalunya o en l'aposta, per exemple, de construir a Catalunya el clúster científic més gran d'Europa i no el casino més gran d'Europa, doncs, es perd o, en tot cas, es decideix posar els ous en una determinada cistella, que és un projecte vinculat al joc i és un projecte vinculat, evidentment..., vostè diu que no, però a unes externalitats molt grans, que van associades també al blanqueig de diners i a una certa, diguéssim, manera d'entendre el turisme que nosaltres no compartim.

Nosaltres creiem en un turisme... És evident que cal preservar el turisme, però no es pot apostar per aquest tipus de turisme. Cal un pacte nacional per al turisme sostenible, i això no té res a veure amb el turisme sostenible. Jo el que demano a la resta de grups, i el que també demano a la Generalitat, és que amb un Govern que està en funcions no es pot signar i executar aquest contracte i amb aquestes condicions que clarament són un regal a «la Caixa» i a Hard Rock.

Per tant, el que nosaltres demanem és que la Generalitat freni, aturi, que no concreti el contracte en aquestes condicions i que, evidentment, deixi que arribi un nou Govern, que esperem que sigui amb una composició diferent, que enterri aquest projecte i, sobretot, l'enterri en les condicions que vostès l'estan volent acordar, en aquest cas, bàsicament, amb «la Caixa», que és qui guanya, i que no arrisca res en aquesta operació feta a mida per vostès per a aquesta entitat financera.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, i per defensar les esmenes presentades, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia, diputats, diputades. Bon dia, conseller, president. Saben molt bé quina és la postura de la CUP en relació amb el projecte fallit o al nyap de Barcelona World, el Hard Rock, l'Eurovegas..., bé, sabem, evidentment, de què estem parlant. La postura de la CUP en relació amb aquest projecte i amb el model que plantegen Esquerra Republicana, Junts per Catalunya per al Camp de Tarragona..., nosaltres hi estem totalment en contra. Però és que, a més a més, com ja ha dit el diputat Cid en la presentació de la moció, és un projecte que planteja uns acords, és a dir, un cop s'atterra, uns acords que van totalment en contra de l'interès i del bé comú.

Sovint, quan expliquem i parlem sobre el Hard Rock, diem que és un projecte que té la marca Calvet. És un projecte *low cost*, *low cost* des de la perspectiva de la situació dels treballadors i treballadores d'aquest complex de casino; *low cost* perquè hipoteca la salut dels suposats usuaris d'aquest centre de ludopatia; *low cost* també perquè es fa d'esquena al territori i trinxa el territori. Nosaltres creiem que, a més a més, si hi sumem el contracte i les escriptures acordades pel Govern d'Esquerra Republicana - Junts per Catalunya el 3 de març sobre la taula, és una operació de risc, és jugar a la ruleta, és fer un *blackjack* amb diners públics.

I nosaltres, evidentment, donarem suport a la moció que es presenta avui. I, a més a més, hi hem volgut afegir dues esmenes. Una que fa referència a la necessitat urgent d'obrir espais de treball i de diàleg per reflexionar sobre el model socioeconòmic del Camp de Tarragona, perquè no pot ser que amb la situació que hem viscut en els darrers

anys amb la petroquímica i els accidents associats i la situació que vivim també amb el monopoli turístic, en posar tots els ous en una sola cistella, hipotequem la vida de milers de persones del Camp de Tarragona, de veïns i veïnes, de treballadors i treballadores a un futur incert i a un futur de precarietat i a un futur d'insalubritat.

Com que la prioritat per nosaltres és poder apuntar a un objectiu, proposem la creació d'una taula de tots els departaments per poder reflexionar sobre aquest futur del Camp de Tarragona i, a més a més, hem volgut posar sobre la taula una qüestió que entenem que el Parlament de Catalunya és important que doni compte. És important que doni compte de què està passant. A dia d'avui hi ha dues entitats –la plataforma Aturem BCN World i el GEPEC– que han denunciat el Govern de la Generalitat, que han denunciat el departament del senyor Damià Calvet i el departament del senyor Pere Aragonès per presumptes delictes de prevaricació, per totes les irregularitats que acompanyen aquest projecte, hi insisteixo, nyap. Un projecte que acumula pròrrogues, que acumula incompliments, i que, a més a més, com ja s'ha dit, és un projecte que té un acord on «la Caixa» mai perd. Per tant, «la Caixa» sempre guanya.

Què fa l'Incasòl? Fica 120 milions d'euros sobre la taula, paga al comptat, compra uns terrenys a «la Caixa» trinco-trinco, ara bé, l'hi ven a Hard Rock a terminis. Per tant, què està fent la Generalitat de Catalunya? Està finançant un privat, i està afavorint «la Caixa», els interessos privats de «la Caixa». A més a més, tenint en compte que són uns terrenys tòxics i que «la Caixa» es treu de sobre, i encara riu. El Hard Rock paga de mica en mica, però la Generalitat paga trinco-trinco.

En una situació d'emergència climàtica com la que vivim, en una situació d'emergència de salut com la que estem vivint, amb la crisi econòmica i social brutal que ens travessa a conseqüència de la pandèmia, la prioritat del Govern de la Generalitat en cap cas hauria de ser apostar per un projecte que..., això sí que és un miratge, perquè no existeix, perquè vinga pròrrogues. És que, al cap i a la fi, aquest projecte acabarà aturant-se perquè Hard Rock no voldrà tirar-lo endavant. Perquè és evident que la situació socioeconòmica i les conseqüències que tenen la crisi i la pandèmia sobre el turisme han canviat la realitat en la que vivim, han canviat les normes del joc –i mai més ben dit.

I cal repensar, cal transformar: no podem continuar vivint pensant que les coses seran com sempre; no podem continuar pensant que el totxo, el turisme *low cost*, i, en aquest cas, un projecte enfocat totalment cap a la ludopatia sigui un projecte d'èxit en el context en el que vivim.

Per tant, nosaltres diem no al Hard Rock, i especialment diem sí a cuidar el bé comú...

El president

S'ha acabat el temps, diputada.

Natàlia Sánchez Dipp

...sí a la salut, sí al territori i sí a cuidar les arques públiques. I no finançar amb diners públics un privat...

El president

Diputada...

Natàlia Sánchez Dipp

...que és això el que ens presenta aquest Govern.

Gràcies.

El president

Gràcies. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Matías Alonso. Endavant.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Consellers, senyores i senyors diputats, avui vivim en aquest hemicicle un nou minicapítol de la història interminable en què s'ha convertit el que

va començar com un intent de dur a terme un macroprojecte al Baix Llobregat, en plena novena legislatura, de la mà de Las Vegas Sands i Sheldon Adelson, la primavera del 2012.

Paga la pena recordar aquell indescriptible 2012, en què el molt astut president de la Generalitat va veure clar que l'única via per fugir de la corrupció que l'esquitxava –bé, he dit «l'esquitxava», però no, vull dir «l'esquitxa»– era envoltar-se en la bandera separatista, i va decidir tirar pel dret i capficar-nos en el període més infèrtil i divisor de la política catalana els darrers quaranta anys. Aquell autoanomenat «govern dels millors» –d'on venien, i a on han arribat!– es va treure de la màniga d'un dia per l'altre el macroprojecte Barcelona World després que el senyor Adelson marxés a enredar el Govern de la Comunitat de Madrid.

No és el cas fer un esment detallat de les principals dades de tot aquest procés, engegat com a Barcelona World, primer al Baix Llobregat i després a Vila-seca-Salou, però no em puc estar de recordar-ne una de molt concreta: la signatura, el 30 de març de 2014, a la Torre del Pretori de Tarragona, d'un acord a dues bandes entre Convergència i Unió –el senyor Mas com a signatari i màxim representant– i l'aleshores cap de l'oposició, el senyor Navarro, en nom del sempre disponible PSC. El Govern de la desena legislatura deixava momentàniament de banda el seu soci preferent, Esquerra Republicana de Catalunya, per signar un acord amb els socialistes i tirar endavant una reforma legislativa que contemplava la rebaixa dels impostos al joc del 55 al 10 per cent. Un punt, aquest de la rebaixa fiscal, en què no va tenir el suport de l'oposició, entre ells el meu grup parlamentari, el de Ciutadans.

Aquest projecte, finalment anomenat Hard Rock Entertainment World, ha estat sempre un pou d'opacitat –la qual cosa no és gens sorprenent per a qualsevol que conegui el tarannà dels governs sustentats per un dels partits més corruptes d'Europa, com és el cas de Convergència–, una opacitat i una manca de transparència i d'honestedat en les negociacions prèvies a l'adjudicació definitiva del projecte que va fer, fins i tot, que els finalment adjudicataris, els màxims responsables de Hard Rock, dubtessin, i molt, de les intencions del Govern de la Generalitat –van arribar a creure que se'ls volia enredar. A hores d'ara, ja no queda clar qui vol enredar a qui.

En qualsevol cas, i per deixar-ho clar, el Grup Parlamentari de Ciutadans està a favor del projecte finalment anomenat Hard Rock Entertainment World al bell mig del Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou. Però crec que podem dir que, com molts ciutadans que estan esperançats en que finalment les obres comencin i el projecte tiri endavant, seguim immersos en un mar de dubtes. Quants anys fa que el projecte hauria d'estar funcionant al Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou? Quants anys fa que es parla de milers de llocs d'ocupació associats a aquest projecte? Quant de temps hauré d'esperar que les obres comencin? Ja no m'atreveixo a posar-hi data.

El Govern segueix defensant la seva gestió en aquest projecte, i ho fa amb dues promeses concretes: el projecte finalment tirarà endavant i no costarà ni un sol euro de diners públics. Des de Ciutadans creiem que sí, que el projecte hauria de tirar endavant i fer-se realitat. De fet, creiem que ja hauria de ser una realitat, però que la deriva descontrolada del desgovern que estem patint fa ja massa temps ho ha fet impossible. Costa molt invertir centenars de milions d'euros en un context d'inseguretat jurídica i de trencament polític i institucional com el que ens han portat a Catalunya. També tenim dubtes sobre el no cost associat a la compra dels terrenys propietat de CaixaBank i a la hipotètica necessitat de fer front a indemnitzacions als antics propietaris dels terrenys en què s'ha d'executar aquest projecte.

Per Ciutadans és molt difícil creure en la paraula d'aquest desgovern. Només veiem una realitat: després de quatre legislatures estèrils sota les presidències de Mas, Puigdemont i Torra, el més calent és a l'aigüera. Aquest projecte encara no és més que paper, i pot ser que sigui paper mullat.

En qualsevol cas, en línies generals, no donarem suport a aquesta moció de Catalunya en Comú Podem, perquè nosaltres, Ciutadans, sí que volem que el projecte tiri

endavant, perquè pot ser un complement a l'activitat turística a la Costa Daurada de Tarragona que permeti trencar amb el hàndicap de l'estacionalitat.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Terrades. Endavant.

Jordi Terrades i Santacreu

President, conseller, diputades, diputats, a nosaltres ens segueix sorprenent que en aquest debat d'aquesta moció no hi hagi el vicepresident del Govern, perquè no estem parlant del planejament, avui, conseller. Estem parlant de la contractació, estem parlant dels recursos econòmics d'aquesta operació.

Però bé, en tot cas, el conseller de Territori, el senyor Calvet, sap que –i ho vam manifestar a la compareixença que es va produir la setmana passada d'ambdós consellers– el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar no canviarà la seva posició respecte a aquest projecte. Nosaltres hem vist amb bons ulls el projecte del Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou. En el sector dels serveis en el Camp de Tarragona el turisme és punta de llança. Té un valor generador d'economia i, per tant, també de llocs de treball, que no podem obviar ni volem perdre. Per això els socialistes estaven disponibles per parlar d'aquest projecte. A altres grups mai se'ls espera en la governabilitat dels projectes del país; més aviat, en posicions contràries, no?, defensant la ingovernabilitat del país.

Sap el conseller Calvet que la posició del Grup Socialistes estava orientada a determinades qüestions, no?, que el projecte s'adeqüés a la legalitat urbanística de Catalunya. Avui no parlaré de la sentència ni del planejament, en vam parlar l'altre dia, la setmana passada; també que es complissin estàndards avançats de generació, d'estalvi i eficiència energètica, d'emissions, de reciclatge, i també de condicions socials de les futures treballadores i treballadors d'aquest espai.

Però avui estem parlant d'una altra cosa. Estem parlant del contracte general que genera la conflictivitat, que sembla que ens estem endinsant, eh? El vicepresident d'Economia del nostre país ha emfatitzat en aquest mateix faristol que no sortirien recursos públics en aquesta operació del Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou. Ho va seguir afirmant en la seva compareixença de la setmana passada, però quan se li van demanar concrecions –algunes de les diputades i dels diputats que avui estan presents aquí– no n'hi va haver ni una, eh? Si em permeten l'expressió col·loquial, va fer una mica d'anguila, per no comprometre el Govern amb algunes de les qüestions que li plantejàvem.

El nostre grup pot arribar a comprendre que amb una operació d'aquesta magnitud, en aquest cas, el que adquirirà aquest sòl, Hard Rock, demani una sèrie de condicions, en el sentit de condicions de garantia respecte a la inversió que ha de fer, i que demani uns certs ajornaments –fins que el planejament no estigui aprovat, fins que el projecte d'urbanització no estigui aprovat i, probablement, els carrers posats... Fins aquí podríem entendre la posició d'aquesta operació.

Ara, entremig del camí, jo crec que s'han canviat les regles del joc. O hi ha un tema que al nostre grup parlamentari no se'ns havia explicat, i que, amb sorpresa, com jo crec que la resta –la resta o a una bona part de grups parlamentaris–, vam tenir quan vam conèixer les condicions, el mes de març, d'aquesta adquisició, no pel que fa als terminis, sinó per aquella clàusula que va sortir al final de que la Generalitat de Catalunya estaria obligada, en el termini màxim de deu anys, a readquirir o tot el sòl o aquella part del sòl que a Hard Rock no li interessés. Aquí pot haver-hi una sortida de recursos públics evident.

Li vam demanar concreció al conseller, si ens ho podia concretar, que és el vicepresident del Govern, el que té la clau en aquests moments del pressupost i qui té la clau de la contractació del Govern de la Generalitat. I la resposta no es va produir

en el sentit que se li demanava: un compromís clar que en aquest procés que ens ha de portar al mes de desembre, que és quan sembla que el Govern vol signar aquesta operació, es modifiquin aquestes condicions contractuals i quedi clar que el Govern de la Generalitat no haurà de readquirir aquest sòl en els propers deu anys.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, els principals sectors econòmics de Catalunya són la indústria i el turisme. Són els principals generadors d'ocupació, són els principals generadors de riquesa. I també a les comarques de Tarragona la indústria i el turisme són els principals sectors econòmics i, a més a més, en l'entorn del que estem parlant, a l'entorn del Tarragonès, hi conviuen i han de continuar convivint la indústria i el turisme. I, a més a més, dintre de la indústria, el subsector més important és el químic, i és precisament el que està més a prop del Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou.

Nosaltres des del primer dia hem apostat, apostem contínuament en els debats parlamentaris pel reforç del turisme. D'aquí a una estona debatrem una moció sobre turisme, però també ho hem fet sobre la indústria, perquè entenem que són els dos sectors que cal reforçar perquè Catalunya continuï generant ocupació i continuï generant riquesa en benefici del benestar del conjunt dels ciutadans de Catalunya. I, per tant, des del principi nosaltres ens hem mostrat favorables al projecte del CRT de Vila-seca i Salou i ens continuarem mostrant favorables a aquest projecte.

Ara bé, també és cert, i així ens ho han dit reiteradament, que no ens agrada com s'estan fent les coses. No ens agraden les giragonses que va prenent aquest serial, des d'Eurovegas fins a la situació que tenim ara per aquí, amb el Hard Rock, amb una inversió que cada vegada va minvant, amb terminis que es van dilatant, amb la participació de la Generalitat, que ens planteja, certament, molts dubtes, i així ho hem criticat. No ens agraden els termes dels contactes que s'estan fent. No ens agrada, tampoc, la participació de l'Incasòl d'una forma tan important en aquesta aventura.

Ara bé, jo crec que la resposta la tenim amb la mateixa moció que ens plantegen, amb les esmenes que han acceptat també del Subgrup de la CUP: crear una taula interdepartamental per parlar de quin ha de ser el futur econòmic de Tarragona. Doncs, mirin, nosaltres creiem que qui ha de decidir com ha de ser el futur econòmic de Tarragona no ha de ser una taula interdepartamental. En tot cas, han de ser els agents econòmics i socials, i els agents econòmics i socials del territori han dit moltes vegades, des de fa molt temps, que ells creuen en aquest projecte i ells ens demanen que recolzem aquest projecte.

Per tant, aquesta serà la nostra posició, perquè entenem que és un projecte bo per a les comarques de Tarragona, amb independència de que el Govern ho gestioni més o menys bé. Per tant, no donarem suport a la moció que se'ns planteja, però tampoc, en aquest sentit, avalem la política del Govern en aquesta operació.

El president

Gràcies, diputat. Gràcies. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Lluís Salvadó. Endavant.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. Bé, la coincidència d'agenda va acabar provocant que just la setmana passada, com bé ja s'ha exposat, tant el vicepresident del Govern com el conseller de Territori van portar a terme una llarga i extensa compareixença a una comissió mixta entre la Comissió d'Economia i Hisenda i la Comissió de Territori d'este Parlament de Catalunya,

i van poder explicar molts, molts de detalls. Algú manifestava fa un moment, crec, que van quedar coses pendents de respondre. Perdoneu, me sembla que es van explicar amb molt de detall totes les qüestions que es van posar damunt de la taula, almenys per a aquells que van tenir l'interès en escoltar-ho.

El conseller Calvet va poder explicar amb molt de deteniment el contingut de l'acord de govern que mandatava l'Institut Català del Sòl a l'adquisició i posterior alineació dels terrenys del sector 1 del CRT, conegut com CTI –els complexos turístics integrats–, i també va poder explicar amb deteniment el contingut de les conseqüències de la sentència judicial de la secció tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya dictada el passat 29 de setembre, sobre el conegut PDU. No reproduiré, perquè tenim cinc minuts, el contingut de les seues explicacions, perquè, a més a més, me va semblar que va quedar molt clar. Només en reproduiré alguns dels titulars. Tant van manifestar-ho el vicepresident com el conseller: l'operació de compravenda no costarà un euro de diner públic. Es comprarà per 120 milions i es vendrà per 120 milions.

En tot cas, sí que voldria aportar alguns aclariments. La moció fa referència a un acord del 3 de març, un acord que va quedar derogat. El dia 30 de març es va aprovar un altre acord, a proposta del Departament de Territori i per part del Govern de la Generalitat, on el seu sisè punt deia, explícitament, «deixar sense efecte els acords de govern de dates 3 de març i 29 d'abril del 2020 en tots els seus termes». Per tant, l'acord del 3 de març, en estos moments, està derogat.

Per altre costat, l'acord del 30 de setembre, més enllà d'incorporar una pròrroga fins al dia 15 de desembre, una nova pròrroga –en això sí que compartim algunes de les reflexions que s'han abocat–, també va introduir un altre aspecte, que va ser la voluntat de revisar algunes de les garanties que s'havien plantejat. Textualment, l'acord diu, al punt número 3, que «s'autoritza l'Institut Català del Sòl a negociar els imports de les quantitats ajornades fixades en el contracte privat de compravenda i a revisar les garanties ordinàries que consten en la referida minuta». Entre altres coses, perquè també, com bé se va explicar, és segurament normal que les parts privades demanin garanties, sobretot, garanties sobre l'actuació de la mateixa Administració de la Generalitat. I és lògic que es faci en un context econòmic dins d'una pandèmia, dins d'una crisi del sector turístic i de l'oci a nivell internacional, que no és només de Catalunya, sinó que afecta a nivell mundial, i, per tant, és lògic que en una operació d'aquestes característiques s'introduïsquen garanties. També és lògic, com se va explicar, que s'aprofite aquesta nova pròrroga per plantejar la revisió de les garanties, també, perquè es donin garanties a la mateixa Administració pública, perquè es donin i es doti de garanties l'interès general.

Algunes consideracions sobre la moció. Votarem alguns punts de forma favorable. El punt número 4 el votarem de forma favorable perquè, com va explicar el conseller, la sentència valida onze dels dotze punts i, per tant, en este sentit, el plantejament del departament i del Govern és no recórrer una sentència que valida una àmplia part substancial del PDU. També votarem a favor del punt número 6, perquè estem d'acord en que es portin a terme inversions sostenibles com el Tramcamp. Ara bé, també val la pena precisar alguns detalls. El Tramcamp és una infraestructura pública, sostenible ambientalment, però no és una inversió productiva i generadora d'ocupació. Per tant, no estem parlant de projectes alternatius, malauradament; és a dir, els llocs de treball que pot generar Hard Rock no els generarà el Tramcamp. Ara bé, sí que són inversions especialment complementàries i necessàriament complementàries.

I, finalment, també votarem a favor del punt número 7, que s'ha portat a través de l'esmena de la CUP, d'aquesta creació d'una taula interdepartamental. En tot cas, estaria bé que ens responguessen si els grups proposants acceptaran les conclusions d'aquesta taula interdepartamental, perquè l'opinió majoritària al territori és la que és.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Bé, gràcies, president. Senyores i senyors diputats, conseller Calvet, que consti en acta, curt i directe: prou presó, prou repressió. Que consti. I dit això, bon dia. I també que consti en acta... Parlar sempre és bo, sempre. Però que també consti en acta: dijous a la Comissió de Territori el vicepresident Aragonès i el conseller Calvet ja van respondre durant tres hores, més de tres hores, a totes les preguntes de tots els grups parlamentaris al voltant d'aquest CRT, i va quedar molt clar que s'ha fet bé. I també va quedar molt clar, alerta, que l'última sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya és un «sí» general sobre aquest projecte.

Suspendre un punt, un, un punt parcialment de dotze no té res a veure amb suspendre un pla director. Continuar exhibint –continuar exhibint– la cantarella del «no» és una exhibició innecessària de dogmatisme. No ens podem passar la vida fent veure que una llei, que un pla director urbanístic –un PDU, en argot–, que un concurs públic o que una compravenda de terrenys –sí: compravenda de terrenys– amaguen alguna cosa fosca pel sol fet d'existir.

Estem parlant d'eines d'impuls econòmic. Per impulsar un projecte estratègic, aquestes eines són necessàries, sí o sí. Som transformadors i pragmàtics. Aquest pragmatisme és compatible amb exigir, és clar que sí, tot el rigor del món a tots els elements legals i tècnics que acompanyen un projecte, cosa que fem. Hauria de ser ben normal defensar diferents models de país, hauria de ser normalíssim. I estaria bé no haver de lluitar sempre, sempre, sempre contra una mena de cançoneta que et situa en el món dels dolents pel sol fet d'impulsar l'activitat econòmica. L'activitat econòmica és necessària. Algú dels que avui van a la contra d'aquest projecte es veu amb cor de mirar als ulls de la gent del Camp de Tarragona i dir: «Mira, no, no, ara no ens ve de gust un projecte que genera ocupació»? Som capaços de fer-ho?

Senyores i senyors diputats, no podem viure de l'aire del cel. I ara mateix, escoltant-los, escoltant el senyor Cid, estem atrapats en una màquina del temps. Encara que sembli impossible, als anys vuitanta hi havia militants del «no» a Port Aventura. I, avui, aquestes mateixes veus –això sí, enfilades al Furius Baco amb un passi de temporada a la mà–, en lloc de dir: «Ostres, ens vam equivocar, ens vam equivocar de mig a mig», avui hi tornen. Trenta-cinc anys després –i és de rècord–, un projecte que és bo per al Camp de Tarragona, torna a tenir oposició política.

Si us plau, abandonin els dogmes i els prejudicis. El Camp de Tarragona necessita aquest CRT. Si no el tinguéssim, el voldríem tenir. Buscar la prosperitat del país mai no hauria de ser cap problema polític, mai. El Govern defensa un projecte que és bo per a la Costa Daurada, que és bo per a Salou, que és bo per al Tarragonès, que és bo per al Baix Camp, per al sector turístic, per al sector serveis. És bo perquè reforça el turisme de convencions i de congressos, que té valor afegit.

Però, ai, no, no, no, el grup dels comuns ens demana que diguem «no». Escoltin, encara no han après la lliçó de Barcelona? Encara no l'han après? Durant anys vostès –vostès– han maleït el turisme, i ara que s'ha esvaït, ara que el barri Gòtic és una postal desoladora de persianes abaixades, i al darrere de cada persiana abaixada hi ha patiment –sí, sí, ja pot moure el cap, senyor Cid–, ara què fem? Veig que en lloc d'afluïxar continuen amb el «no» per sistema.

No em vull aferrar a la Covid, no vull anunciar les deu plagues d'Egipte si el turisme no torna, però els demano que amaguïn la pancarta. I ho demano especialment als comuns després de la vergonya de la subhasta del litoral de Barcelona. L'ajuntament més «progre» de la història, el Gobierno més «superprogre» de les democràcies occidentals, els herois i la superheroïna del «*Sí se puede*» s'han venut mig litoral de Barcelona en una subhasta.

La promesa de reconvertir els locals del Port Olímpic en un espai de ciència s'ha esfumat de cop gràcies a una gran privatització. A l'Estat només li havien de dir: «Això és de Barcelona, això és nostre, això ni es ven ni es toca, això no es privatitza.» Només havien de fer això. L'alcalde Colau ha fet exactament el contrari que deia que faria. En democràcia, això, senyor Cid, és una estafa. En un món normal, això seria un escàndol de dimensions desproporcionades. Això sí que és un *pufo*, senyor Cid.

I és que, ai, de teves a meves, que deia Pere Calders. Malvendre Barcelona a pams és un disbarat; en canvi, promoure l'activitat és l'obligació d'un bon govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se ara sobre les esmenes, té la paraula el diputat David Cid.

David Cid Colomer

Saben què és un projecte del segle passat? –del segle xx, perquè fa més de vint anys que estem al segle XXI–: és seguir apostant per les escurabutxaques; 1.200 escurabutxaques, cent taules de joc. Mirin, això és un projecte del pòquer, el *blackjack* i la ruleta.

Deixin de parlar que això és un projecte de convencions, perquè no és veritat. I aquest és el seu model de Catalunya. Perquè vostès parlen de «no, és que cal apostar pel turisme i per la indústria». Mirin, és que la indústria se'ns mor perquè són incapaços de tirar endavant el pacte nacional per a la indústria, i han posat la guineu a cuidar les gallines, que és el senyor Tremosa, que jo vaticino que serà el pitjor conseller d'Empresa de la història de Catalunya.

I, en segon lloc, vostès segueixen apostant pel turisme com a únic sector estratègic. És a dir, on està l'aposta per la ciència? On està l'aposta per la cultura? On està, en aquest cas, l'aposta per la tecnologia? Si són incapaços de tirar endavant el pacte nacional per a la indústria.

I hi insisteixo: avui ja no estem discutint si Hard Rock sí o Hard Rock no. Nosaltres sempre hem dit, i crec que és honest..., és a dir, ens hem posat al costat, per exemple, d'aquelles entitats que reclamen, per exemple, en contra de la ludopatia, que aquest no és un projecte bo per a Catalunya, que generarà problemes. I el temps espero que no em doni la raó, perquè aquest projecte no s'acabi fent, no per vostès, sinó perquè crec que Hard Rock al final s'acabarà fent enrere.

Però és que ara ja no estem discutint de Hard Rock sí, Hard Rock no. És que vostès els fan un regal a «la Caixa». Com han fet sempre, com han fet tota la vida. I això sí que és el que estan fent vostès, perquè qui assumeix el risc és l'Incasòl. No és ni Hard Rock ni «la Caixa». I el que vostès estan decidint avui és que durant deu anys... Perquè les condicions no les va explicar el senyor Aragonès. És veritat que el senyor Aragonès s'amaga, però com a mínim el senyor Calvet sí que parla clar i català, que diria la meua àvia. I el que va dir és que sí, durant deu anys Hard Rock podrà tornar a encolomar els terrenys que eren de «la Caixa», que no assumeix cap risc, a la Generalitat, si així ho decideix. I això és el que vostès estan decidint. Per tant, no vulgui donar lliçons del que fan vostès, perquè qui s'ha venut Catalunya durant trenta anys té noms i cognoms, per més que es vagin canviant les sigles de partit.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els record que la votació d'aquesta moció tindrà lloc a la tarda, un cop substanciat el darrer punt d'interpellacions, juntament amb la resta de votacions.

Passam ara al punt dinovè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la importància del delta de l'Ebre per al sector primari, presentada pel Grup Parlamentari Republicà... Disculpi'm, senyora Sánchez, per què em demana la paraula?

Natàlia Sànchez Dipp

Per contradiccions amb el diputat Pujol. Seré molt breu.

El vicepresident primer

Trenta segons.

Natàlia Sànchez Dipp

Simplement aclarir que si posa com a exemple d'èxit el projecte de Port Aventura, és curiós que Junts per Catalunya posi com a exemple un projecte gestat per Jordi Pujol, Alavedra i De la Rosa.

Gràcies.

El vicepresident primer

Per tant, continuam amb el punt que havíem anunciat.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la importància del delta de l'Ebre per al sector primari

302-00246/12

Té la paraula la diputada Irene Fornós per presentar la moció.

Irene Fornós Curto

Gràcies, vicepresident. Diputades, diputats, saludar, abans de començar la meua moció, la gent del delta de l'Ebre, la gent de les Terres de l'Ebre i alguns dels alcaldes que avui havien mostrat la seva voluntat d'acompanyar-mos aquí a l'hemicicle, però que, com tots sabem, amb la situació de la Covid, no ha estat possible. Saludar els alcaldes d'Ampostà, de la Ràpita, de Camarles, la resta també d'alcaldes dels pobles del delta de l'Ebre, els representants de la taula de consens i altres entitats en defensa del Delta, que segurament mos estan seguint en directe des de casa seua.

La moció que avui des del Grup Republicà presentem és fruit de la interpellació que vam fer fa quinze dies i que posava de manifest la situació de vulnerabilitat en la que es troba lo delta de l'Ebre a causa de la regressió, la subsidència i les conseqüències del canvi climàtic. I les conseqüències que directament també acaben tenint sobre el mateix Delta, sobre la seua activitat socioeconòmica, basada principalment en el sector agrari, com és el cultiu de l'arròs.

Feta esta petita introducció, no em voldria repetir en moltes coses que ja vaig comentar l'altre dia, però sí que m'agradaria ficar en valor què és el delta de l'Ebre. Segurament tots els que estem aquí ja en som conscients, però crec que és important igualment anar-ho repetint. Lo delta de l'Ebre, com tots saben, és la zona humida més gran de Catalunya, que integra els hàbitats aquàtics, mediambientals i de biodiversitat més importants d'Europa.

Un territori, a més a més, estratègic per al desenvolupament econòmic agrari com el conreu de l'arròs, que ocupa el 65 per cent de la seua superfície. El delta de l'Ebre, que té una extensió de 320 quilòmetres quadrats, és lo tercer delta més gran de la Mediterrània, i acull una sèrie de figures mediambientals que li donen moltes d'aquestes proteccions, com puga ser Reserva de la Biosfera, parc natural per part de la Generalitat de Catalunya, i també altres directives europees, com puga ser la d'aigua, la d'hàbitats i la d'aus. Esta setmana passada també coneixíem que per part del Departament de Territori i Sostenibilitat s'ampliava també aquesta protecció a altres zones del delta de l'Ebre.

Però tot això està en risc. Lo delta de l'Ebre, a dia d'avui, està en risc. I per salvar el Delta se necessita de moltíssima implicació i compromís per part de totes les institucions competents. I esta moció que avui presentem des del Grup Republicà va d'això, de demanar este compromís i tirar endavant tota una sèrie de mesures que ara està en les condicions per poder-les dur a terme. Ara és lo moment, ara és l'hora del delta de l'Ebre.

Referent a la moció, voldria ressaltar alguns dels punts que presentem, entre ells aquesta petició que fem de que es cree esta comissió d'estudi al Parlament, i que els grups parlamentaris hi portin també les diferents veus que pensem que són importants que hi puguin ser, com puga ser la taula de consens. També tindrem-hi present veus de científics, de tècnics, d'experiències de gent que ha treballat en la situació que es troben altres deltes. I per això creiem que esta comissió d'estudi també nos pot servir. Reclamem, en esta moció, que hi hagi un lideratge institucional. Creiem que hi ha d'haver este lideratge per part del Govern a través del Departament de Territori i Sostenibilitat, i que ho ha de fer acompanyat també, evidentment, dels organismes del territori que hi estan treballant, com és la Comissió per a la sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, així com també la taula de consens i altres representants de les entitats que protegeixen el Delta, i també, en este cas, la part institucional dels municipis del Delta. I per ser-hi conjuntament, per a treballar amb lo Govern en este pla de protecció del Delta que aviat el ministeri diu que ens presentarà, i també per poder fer l'acompanyament als diferents tràmits d'este pla hidrològic, que també s'hi està treballant.

Creiem que és important que tot allò que s'acorde a Madrid estiga consensuat amb el territori. Però per fer tot això, com deia ara, és l'hora del Delta, i voldria ressaltar un de tots els punts que presentem a la moció, que és el darrer punt de la nostra moció, que parla de que ara en estos moments tenim la capacitat econòmica per a poder-ho fer possible. Fruit de la pandèmia, Europa ha fet un pla de reactivació que consta de 750.000 milions d'euros, dels que Espanya en té 27.000 milions. D'aquests, 8.000 milions d'euros estan destinats a la protecció del litoral, i també a objectius de sostenibilitat. És per això que pensem que ara, amb esta oportunitat, hem d'exigir que en els propers pressupostos del 2021 l'Estat incloga els projectes que ja estan redactats. Projectes com puga ser per crear, per poder fer la guarda dels Alfacas, per poder fer baixar els sediments dels embassaments de Riba-roja i Flix, i tants altres projectes que també ja hi ha sobre la taula, en este cas com havien comentat abans, també del treball, fruit del treball de la taula de consens, que els té damunt la taula.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, el diputat Marc Parés, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Bé, gràcies. Bon dia de nou, diputats, diputades, conseller. En primer lloc, voldria agrair a la diputada Fornós, doncs, que situí una moció específica sobre el delta de l'Ebre, i agrair-li també la bona predisposició per transaccionar una de les nostres esmenes, la que feia referència a la reactivació de la Comissió per a la sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, un instrument que depèn de la Generalitat, i que és l'instrument que es reclama des del territori per fer front a les problemàtiques socials, ambientals i territorials del Delta. Per tant, vagi per endavant el meu agraïment.

Ja els avanço també que votarem a favor de tots els punts d'aquesta moció, perquè compartim que cal denunciar, un cop més, la vulnerabilitat del Delta i del seu sector primari, especialment, no?, el cultiu de l'arròs i l'aqüicultura, enfront de dinàmiques globals com el canvi climàtic, però també enfront de dinàmiques regionals d'alteració antropològica del medi, del curs fluvial amb la retenció de sediments; i, per tant, posar aquí també l'accent en el necessari projecte de trasllat de sediments dels pantans de Riba-roja i de Flix.

Estem d'acord en impulsar una comissió d'estudi, com vostès proposen en aquest Parlament, per a la protecció del Delta, per continuar posant el territori a l'agenda política. Però nosaltres creiem que el que realment cal són mesures executives, i aquí a Catalunya vostès, senyora Fornós, governen. Miri, nosaltres els hem proposat una llei d'equitat territorial que generi drets al món rural, que incorpori finançament des

del món urbà de la infraestructura verda pels serveis ecosistèmics que presten territoris com el delta de l'Ebre, i dels quals se'n beneficia tot el país. Una llei d'equitat territorial per planificar inversions i polítiques per lluitar contra la desigualtat territorial, una llei contra el despoblament per crear un fons destinat a projectes integrals de desenvolupament humà a les àrees rurals més vulnerables, com és el cas del Delta. Aquesta era la nostra proposta, i és la nostra proposta. I el Govern de la Generalitat, què ha fet en matèria d'equitat territorial al llarg d'aquests darrers anys? Doncs, malauradament, vendre fum, vendre fum amb el projecte «Un país viu, un país d'oportunitats», que encara no sabem en què consisteix, ni molt menys sabem quins són els resultats d'aquest projecte quan ja fineix la legislatura.

I deixi'm dir-li també, diputada, que aquesta moció ens resulta un pèl peculiar, perquè vostès van interpellar a la consellera d'Agricultura, la consellera Jordà, la seva consellera, que avui aquí no hi és, i, en canvi, si que hi és el conseller Calvet –que li agraïm que hi sigui, i que té sentit que hi sigui–, perquè vostès, després d'interpellar la consellera Jordà, han presentat una moció en què insten el Departament de Territori i Sostenibilitat del senyor Calvet a fer tota una sèrie d'accions.

Per tant, això és una gran paradoxa, i els hem de dir que, si us plau, deixin de perjudicar el país i deixin de perjudicar territoris com el delta de l'Ebre amb les seves baralles internes del Govern. Prou ja. Ja sabem que hi han eleccions, però el país no ens mereixem això. I si els seus socis de govern no els convencen pels seus plantejaments –que a nosaltres tampoc ens convencen–, doncs, escoltin, plantegin un govern alternatiu. Hi han eleccions, després de les eleccions plantegin un govern alternatiu. Però el que no té sentit és fer això, i quan surten d'aquest hemicicle el primer que fan és assegurar que sí o sí en el proper Govern vostès tornaran a pactar amb els mateixos socis de govern, perquè això és el que tots sabem que faran. Per tant, prou d'hipocresia, si us plau, en aquest sentit.

I deixi'm dir-li, també, l'altra cosa que fan vostès en aquesta moció: exigir tota una sèrie de qüestions, com sempre, al Govern de l'Estat. Qüestions amb les quals hi estem d'acord, i per això les votarem. Però, és clar, és que ens ho pinten com si aquí vostès no tinguessin cap responsabilitat. Tot és cosa o de l'Estat o de les conselleries de Junts per Catalunya. Home, doncs no, no cola, vostès també estan en aquest Govern.

Mirin, fa dos anys dels forts aiguats que van causar grans estralls a les Terres de l'Ebre. El Consell de Ministres va aprovar, l'any 2019, un pressupost de gairebé 7 milions d'euros en ajudes per a les Terres de l'Ebre, un pressupost que havia de repartir la Generalitat entre els ajuntaments afectats. No obstant això, aquesta setmana hem sabut que el Govern de la Generalitat va redactar unes bases tan complexes que el que han fet és que molts consistoris no hagin pogut accedir a aquestes ajudes, malgrat que havien estat aprovades pel Govern de l'Estat. Així, ajuntaments com el d'Alcanar han perdut fins a 3 milions d'euros que s'havien de destinar a reparar camins malmesos pel temporal, i en total s'han perdut 4,6 milions que venien de l'Estat, que estaven aprovats, que hi eren, però que no han arribat a la seva destinació. Què els han de dir, vostès, a aquests ajuntaments?, que ens estan seguint també, segurament, en directe, no?, molts dels quals, per cert, governats per vostès mateixos, per Esquerra Republicana. Pensen compensar o no pensen compensar aquests ajuntaments?

És que, mirin, el que no pot ser és exigir-ho tot al Govern de l'Estat, però al mateix temps deixar la cadira buida en els espais de concertació, renunciant a defensar els interessos de Catalunya allà on toca, i després, quan arribin recursos de l'Estat, menysprear-los d'aquesta manera com han fet. Em sap greu, però em sembla, senyora Fornós, que així no preservarem el delta de l'Ebre.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula el diputat Jordi Terrades, del Grup Parlamentari del PSC Units per Avançar.

Jordi Terrades i Santacreu

Vicepresident, conseller, diputades, diputats, no descobreixo res de nou, ho han dit altres diputats, que el delta de l'Ebre és una zona d'equilibri físic molt, molt delicat, té un alt valor ambiental i al mateix temps és la matriu territorial sobre la que es projecten importants interessos econòmics. Es tracta d'una zona que està sotmesa als processos erosius que pateix tota la costa espanyola, sobretot la mediterrània, agreujats, en aquest cas, per la disminució de l'aportament de sediments per la regulació de l'Ebre, la subsidència, la pujada del nivell del mar i una major freqüència de la intensitat dels temporals, provocada, en bona part, també, pels fenòmens del canvi climàtic, que els tenim aquí. Per tant, la gestió del Delta és una gestió complexa i que necessitarà i que necessita d'un equilibri, no?, per conjugar totes aquestes funcions que el Delta ens aporta.

En aquests moments es troba ja en consulta pública l'*Esquema provisional de temes importants de la demarcación hidrogràfica del Ebro* per fer, entre altres qüestions, més resiliència el delta de l'Ebre i la seva costa, i garantir la pervivència dels seus valors socials i ambientals. Aquest document inclou una sèrie de mesures orientades a la millora del Delta, seguint els treballs i recomanacions elaborades per la Taula de Consens pel Delta, i també per les recomanacions de la Universitat Politècnica de Catalunya.

Aquesta estratègia ens ha de permetre fer un diagnòstic real de la situació, tant des del punt de vista físic, ambiental, de la biodiversitat, econòmic, social, definir l'objectiu marc que ha de perseguir tota acció, sigui pública, sigui privada, sigui de l'Estat, sigui de Catalunya, sigui local, i que es faci sobre aquesta matriu territorial, que és el delta de l'Ebre, amb l'objectiu de que la diagnosi i les solucions que hem d'aportar, solucions també executives, siguin compartits, i que al mateix temps siguin compatibles amb la protecció i la conservació d'aquest ecosistema fràgil, i que siguin respectuosos també, com no pot ser d'altra manera, des del nostre punt de vista, amb les activitats tradicionals que s'han desenvolupat i que es desenvolupen en el Delta.

Quin és l'objectiu també, no? Plantejar aquelles accions que siguin necessàries per implementar tot aquest seguit de polítiques, solucions que han de ser integrals, que siguin coherents entre elles i que no siguin actuacions aïllades. El Govern d'Espanya, a través del Ministeri de Transició Ecològica, un cop aquests documents, que ja es van presentar, per cert, a la taula del consens en una reunió que es va produir la setmana passada..., la voluntat és treballar amb una actuació que sigui coherent també amb les actuacions que el Govern de Catalunya i les administracions locals implantin o vulguin implantar en aquest territori, des del punt de vista de les accions, però també dels recursos econòmics que s'hi han d'esmerçar.

Jo crec que totes les actuacions que s'estan fent en aquests moments mostren la voluntat inequívoca, la voluntat clara, el compromís del Govern d'Espanya amb la millora del funcionament del Delta, amb la necessària cooperació i col·laboració amb el Govern de la Generalitat de Catalunya. Per tal, jo crec que no pot ser d'altra manera, d'harmonitzar totes les polítiques de conservació i de recuperació de les principals funcions i serveis ambientals que el Delta ens aporta. I també un compromís clar del Govern d'Espanya d'aportació de recursos econòmics per fer efectives aquestes polítiques, que jo crec que tindran ja un reflex en el pressupost de l'any 2021, i que espero que alguns grups de la cambra que ara, recentment, doncs, no li van donar el seu suport, aquesta vegada sí, donin suport a aquests pressupostos.

I, parlant de diners, reclamar un cop més que el Govern de la Generalitat inverteixi els 6 milions d'euros que gràcies a una esmena socialista vam aprovar en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya. I recordar-li que també tenen 6 milions del fons Feder europeu que haurien de destinar al delta de l'Ebre.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn del diputat Francisco Javier Domínguez, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Gracias, diputados y *conseller* Calvet, gracias por estar aquí. La moción del delta de l'Ebre, realmente..., lo del sector primario solo ha salido en el título y en la interpelación. Por lo visto el grupo proponente le quiso dar una ventana de oportunidad a la *consellera* Jordà, pero luego el tema va sobre otro departamento, pero bueno.

Esta moción que se aprobará hoy tiene más importancia de lo que parece. Primero, por el contenido de sus siete puntos y porque puede servir como hoja de ruta para este Gobierno y para los que vengan detrás. También es importante por poner encima de la mesa de la actualidad la inminente necesidad de trabajar en el Delta. Y, por último, también es importante porque pone en evidencia que los problemas del Delta no son de ahora. Hace mucho que el Delta ha estado al margen de las prioridades de todas las administraciones.

Por aclarar conceptos, ¿qué le pasa al Delta? Como todos los deltas, se forma de manera natural al acumularse sedimentos en la desembocadura, pero llega el hombre con embalses, con retención de caudales, retención de sedimentos, se cultiva cada palmo de tierra, canales, acequias, se construyen puertos deportivos que alteran las corrientes marinas y el arrastre de arenas, y encima el cambio climático, que nos sube el nivel del mar, no ayuda ni un poquito, y menos con los fenómenos atmosféricos virulentos que estamos viendo. ¿Que qué le pasa al Delta? Pues que está retrocediendo y que su cota es cada vez más baja. Regresión y subsidencia, así que, si queremos preservar el Delta tal y como lo conocemos, debemos corregir esta situación urgentemente.

La gente del Delta son testigos de cómo la línea de costa ha ido retrocediendo año tras año, pero también son testigos del abandono por parte de las administraciones. Los grandes proyectos para proteger el Delta no llegan a materializarse, y en parte es comprensible, aunque no justificable. Son proyectos costosos y complejos, y, como conclusión, se priorizan otras cosas. Pues bien, parece que ha llegado la hora del Delta. El cambio climático o una mayor preocupación social por temas ambientales, una mayor conciencia desde el territorio, una nueva percepción de que las batallas de campanario no llevan a ningún sitio y la idea de que o hacemos algo entre todos o seguiremos igual no, peor...

Por eso, desde Ciudadanos vemos tan importante la creación de la Taula de Consens pel Delta, y que finalmente salga reflejada en esta moción. Porque la preservación del Delta es responsabilidad de todos, de los que viven allí, de los visitantes y de toda la sociedad, la sociedad catalana, la sociedad española y la europea, porque la importancia de este trocito de tierra ganado al Mediterráneo es de orden mundial.

Y os voy a poner un ejemplo. Hace poco, hace un año y pico, se detectó un grave problema con una especie, la nacra, que es una especie de mejillón, de unos sesenta, ochenta centímetros, precioso, pero que está desapareciendo por un parásito que se lo está cargando, y solo tenemos dos poblaciones: una, en la Manga del Mar Menor y otra, en las bahías del Delta. O sea, que, si no preservamos el Delta, también vamos a ser responsables de que desaparezca esta especie del planeta. Esto es una anécdota, pero no es menor. Cualquier cambio que pueda desequilibrar el Delta..., o sea, cualquier cambio que se haga en el Delta puede desequilibrar todo el sistema deltaico. Por lo tanto, ojo y trabajemos con consenso.

Por eso no entiendo por qué los proponentes no han aceptado una de las enmiendas del Grupo de Ciudadanos. Yo considero imprescindible no resignarnos al avance de la línea de costa. Pedíamos que la Generalitat tuviera como objetivo mantener la línea actual y no dejar que avance más el mar; es lo que se llama mantener el *statu quo* morfológico del Delta. Al rechazar esto, ¿es que el Govern no va a intentar frenar la regresión? ¿Se va a resignar a seguir retrocediendo? No podemos perder ni un palmo más de Delta.

Pero esta moción queda súper bien. Esquerra se preocupa por el Delta; ya veo los titulares: «Esquerra es el grupo parlamentario que más se preocupa.» Pero este Gobierno de ustedes, de Esquerra también, ha dejado escapar 4,6 millones de euros de

las ayudas estatales a los ayuntamientos. Este Gobierno, formado también por Esquerra, tiene en *stand by* 6 millones de euros para medidas urgentes del Delta. ¿A qué esperan? Es para medidas urgentes. Venga. ¿Esquerra tiene que reclamar a través de una moción a la *conselleria* de Territorio que se gaste? Si son también Gobierno, ¿o no son Gobierno? Solo tienen que ponerse a trabajar.

Yo lo que veo es que hay una fecha, 14 de febrero, que ya parece que quieren desmarcarse un socio de gobierno de otro socio de gobierno. Además, la situación crónica de infrafinanciación de Terres de l'Ebre también es responsabilidad de este Gobierno. Las inversiones del Govern de la Generalitat en las comarcas de l'Ebre son las más bajas de Cataluña. Si sumamos esto a estos dineros que dejamos escapar, pues *malament*.

Para acabar..., si us plau, les mocions estan molt bé i hi donarem el nostre suport, per descomptat, però actuïn. No deixin escapar més oportunitats; mocions sí, projectes, també. I no deixem als nostres fills un Delta més petit del que tenien els nostres pares.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Té la paraula ara la diputada Mònica Sales, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, una abraçada d'afecte i de suport a totes les persones que han conegut aquests dies les sentències, unes sentències que evidencien l'arbitrarietat judicial que vivim dia rere dia, i a tu, estimat company Lluís Guinó, sàpigues que l'honor és nostre.

Debatem avui una moció sobre la importància del delta de l'Ebre per al sector primari. Una moció que és fruit d'una interpellació a la consellera d'Agricultura, Teresa Jordà. Fa temps que les veus de les Terres de l'Ebre fem remor i alertem de la situació vulnerable que viu i patix el nostre Delta, un delta que no és només important perquè siga a casa i perquè siga la zona humida més gran de Catalunya, sinó que, a més, és la segona zona humida més important de la Mediterrània occidental; un delta amb un sector primari que té certament unes dificultats que el Departament d'Agricultura coneix, i que també coneix el Govern, però que malgrat tot, està viu i vol seguir treballant per seguir sent una font de riquesa, de riquesa productiva, però també gastronòmica, turística, social i cultural. El delta de l'Ebre necessita un full de ruta clar i sense fissures que represente tots els agents que hi estem implicats i que agrupe sensibilitats diverses: pobles i municipis, Govern de la Generalitat, Gobierno del Estado i les diferents veus que s'aglutinen al nostre territori al voltant del riu i del Delta per fer junts el lideratge que necessitem.

I és que el Delta necessita consens, un consens que siga real, que ens permeta dissenyar accions a curt, mitjà i llarg termini per revertir ja algunes de les situacions que malauradament tenim marcades pel canvi climàtic, la regressió, els cabals o la subsidència. Hem de vetllar per esta fragilitat i ho hem de fer des d'un punt de vista holístic, global, perquè tampoc no podem oblidar que esta zona està habitada per persones que hi volen seguir desenvolupant el seu projecte de vida i que no volen ser «els primers refugiats climàtics d'Europa», manllevant les paraules de Xavier Curto, portaveu de la Taula de Consens pel Delta.

Consens. Ho he dit abans, i des de Junts per Catalunya ho repetirem tantes vegades com faça falta: consens amb la Taula de Consens pel Delta, amb la Comissió per a la sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, consens institucional i territorial, també amb el moviment que lidera la Plataforma en defensa de l'Ebre, per protegir el Delta i el riu, un riu que ha de ser sí o sí de qualitat i amb majors cabals. Però també consens amb el Ministerio para la Transición Ecológica de la ministra Ribera, a qui l'honorable conseller Damià Calvet –seguint el mestratge del conseller legítim Josep Rull– ha interpellat en diverses ocasions per formalitzar de manera urgent una co-

missió mixta. I gràcies, conseller, per ser aquí avui en aquest debat de moció, malgrat que no siga fruit d'una interpellació directa al seu departament.

Al Senat, recentment, Junts per Catalunya vam aconseguir la unanimitat perquè s'elabori un pla urgent contra la regressió del Delta, amb la presència de la Generalitat i els pobles i municipis. Però, tot i aquesta votació, la demanda de comissió bilateral o mixta no va prosperar i el Gobierno comet un error que es podria esmenar dilluns en la trobada que hi haurà finalment fruit de la insistència del conseller Calvet perquè este *plan* que diuen que tenen ha de ser compartit i amb celeritat; amb consens, novament. Perquè hem d'invertir els recursos que tenim, com els 6 milions d'euros de l'actual exercici pressupostari, i n'hem de trobar de nous. Tots.

Però cal també que els recursos que s'invertixen des de la Generalitat per aportar sediments, com apunten també experts del Departament de Geografia de la URV avui, per exemple, o per vetllar per la biodiversitat, tinguen la coordinació que el territori necessita. Ja sabem que al *Gobierno más progresista de la historia* li costa acceptar la legitimitat del Govern quan se l'ha de tractar de manera bilateral, però el territori, les Terres de l'Ebre i el seu Delta mereixen que es faça també de manera conjunta amb la Taula de Consens pel Delta, una taula que, per sort, sí que funciona –no com altres–, i amb qui ens reunim nosaltres divendres.

Consens, i no em cansaré de repetir-ho, consens aquí a Catalunya, també entre els grups parlamentaris, i especialment entre els que donem suport al Govern, i consens amb totes les administracions que puguem treballar pel Delta i pel riu, perquè sabem, i és cert que ho sabem, que si d'una cosa el riu i el Delta no n'entenen és de partidismes o de campanyes electorals o de convocatòries d'eleccions. Per això, des d'aquí el meu agraïment a l'alcalde de la Ràpita, d'Amposta o de Camarles, sí, però també al de Deltebre, al de l'Aldea, al de Sant Jaume i al de l'Ampolla. Els ebrencs sabem que el delta de l'Ebre necessita una solució perquè no pot esperar més, i ens cal un pla d'acció consensuat i immediat.

Per això, avui des de Junts per Catalunya votarem favorablement tots els punts de la moció –esmenats, transaccionats i comentats– amb bona predisposició per totes les parts, amb la voluntat de seguir estant al costat de les Terres de l'Ebre i de tota la seua realitat territorial.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Per acabar el torn d'esmenes, té la paraula ara la diputada Natàlia Sánchez, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia a tots i a totes. Per començar, nosaltres donarem suport a tots els punts. I felicitem la diputada, perquè, efectivament, crec que els objectius de la interpellació i de la moció s'assoliran: tenir un titular en què diu que Esquerra Republicana posa sobre la taula la importància del Delta per al sector primari, res més. No li donem suport per això, li donem suport perquè entenem que els punts que ha plantejat són correctes, són necessaris, són qüestions que s'han posat sobre la taula al territori.

Però és curiós: amb tota la gent que m'ha precedit, si no m'equivoco, i no s'ha dit la paraula «transvasament», i estem parlant de l'Ebre. S'han posat sobre la taula moltes de les qüestions que són importants i són prioritàries, però ningú ha parlat del transvasament. I és evident que no han parlat dels transvasaments perquè des de l'Estat espanyol no hi ha un compromís amb la defensa de l'Ebre, perquè a l'agost el Consell de Ministres autoritzava una nova transferència d'aigua de 4,99 hectòmetres cúbics cap a Cantàbria, i, alhora, el Govern català signava transferir aigua cap a la Conca de Barberà per abastir nous municipis, en contra, inclús, de les mateixes entitats en defensa de l'aigua del territori, que diuen que hi ha altres vies per donar resposta a les necessitats d'aigua.

Mirin, el Delta, ja ho sabem –pel coneixement de la gent del territori, pel coneixement dels experts– necessita aigua i sediments –aigua i sediments. «Ni un pam de terra, ni un litre d'aigua», «Lo riu és vida», «No al transvasament». El que no es pot estar és a missa i repicant, senyora Fornós. Esquerra Republicana no pot estar dient que el Delta és prioritari per al sector primari alhora que –i em sap molt de greu– no accepta unes esmenes tan senzilles com mostrar que aquest Parlament està en contra del transvasament de la Conca de Barberà o que demana començar a treballar per la dissolució del CAT i plantejar alternatives; per tant, plantejar una alternativa al model i a la cultura de l'aigua.

Mirin, com que parlem d'aigua i de sediments, que és el que necessita l'Ebre, recordava, no?, evidentment, aquesta imatge –la coneixen molt millor que jo, especialment la gent que són de l'Ebre. (*L'oradora mostra a la cambra una imatge.*) El blau acostuma a ser el color amb què es representa l'aigua. El símbol aquest és un nus en una canonada. Les canonades són les que fan possible els transvasaments.

Per tant, prioritat per salvar l'Ebre. No al transvasament, a cap transvasament. Als impulsats pel Govern del PSOE i de Podemos...

El vicepresident primer

Vagi acabant, diputada.

Natàlia Sànchez Dipp

...i també no als transvasaments impulsats pel Govern d'Esquerra Republicana i Junts per Catalunya.

El vicepresident primer

Gràcies.

Natàlia Sànchez Dipp

Gràcies, president.

El vicepresident primer

En darrer lloc, per fixar la posició, té la paraula ara el diputat Alejandro Fernández, del Subgrup del Partit Popular.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies. Bé, primer, anunciar que donarem suport a la moció. Però sí que m'agradaria fer una reflexió molt breu. Han passat disset anys des de l'aprovació del Pla hidrològic nacional, setze des de la seva derogació; el problema dels sediments no s'ha solucionat; el cabal ecològic garantit tot l'any, tampoc, i la regressió, més agreujada que mai. Ho dic, bàsicament, perquè és que han passat disset anys. En aquesta singladura hem tingut governs del tripartit –set anys–; portem una dècada amb aquest Govern –Junts per Catalunya, PDECAT Convergència, etcètera. El problema no se soluciona.

També ho dic perquè, clar, una cosa és el transvasament, una altra cosa era el Pla hidrològic nacional, que portava mesures que no eren estrictament el transvasament. Però, un cop descartat el transvasament, que això ho té clar tothom –de fet, el Partit Popular va governar quatre anys amb majoria absoluta i no el va fer, el va descartar–, alguna cosa s'hauria de fer –alguna cosa s'hauria de fer. Perquè portem mocions i mocions i mocions i mocions, i resulta que a Catalunya, amb les competències que es tenen, no s'ha fet absolutament re.

Perquè portem dècada i mitja amb «enganxines» de «Lo riu és vida», amb cartells, però resulta que el problema no se soluciona –dècada i mitja. I el transvasament està absolutament descartat, ho repeteixo, perquè el Partit Popular va governar amb majoria absoluta i el va descartar. Per tant, aquí que algú assumeixi les seves pròpies responsabilitats, també.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Irene Fornós.

Irene Fornós Curto

Gràcies novament, vicepresident. Conseller... Primer de res, donar les gràcies als grups que donaran suport a la moció. En la intervenció d'abans no ho havia pogut fer per parlar de les esmenes.

I comentar algunes coses de les que s'han comentat aquí, dels que m'heu precedit. I és que hi ha una cosa bàsica, en el sentit d'alguns punts de la moció, i és que les competències en costes les té l'Estat; les competències en la gestió del riu les té l'Estat, i és l'Estat qui ara tindrà els diners per a poder protegir lo Delta.

I, com he dit en la meua intervenció, si el delta de l'Ebre té una oportunitat per realitzar totes les actuacions de protecció és ara, és ara quan lo Govern de l'Estat pot i ha de destinar els fons europeus per fer tot allò que durant dècades no ha fet, i pensem que esta oportunitat no la podem deixar perdre. En tot cas, com ja he comentat abans, agrair a tots los grups les transaccions, les diferents esmenes que hem pogut anar també acceptant. Crec que s'ha parlat molt de consens i crec que aquesta moció amb este suport de tots los grups parlamentaris demostra aquell consens, un consens que celebrem amb la voluntat, no?, de vore que tots volem sumar-mos-hi, tots volem treballar-hi i fer que el moviment cada vegada més siga més fort i més consistent per a fer-lo arribar a les diferents institucions.

Dit això, no em voldria allargar molt més. Simplement, doncs, agrair a tots les vostres aportacions i, en tot cas, sí, comentar això: nosaltres proposem fer una comissió d'estudi de protecció del delta de l'Ebre, una comissió que pensem que allí també es podrà parlar d'altres temes que avui també s'han parlat en este faristol; altres temes que potser consideràvem en esta moció que requerixen de molt més estudi, de molt més detall.

I que, en tot cas, conscients de que la legislatura aviat acabarà, sí que demanem, no?, que els grups que donen suport a esta moció, que també consta esta comissió d'estudi, agafin el compromís perquè en la propera legislatura la comissió d'estudi per a la protecció del Delta siga una realitat, i entre tots que tinguéssim esta voluntat: una vegada iniciada la legislatura, ser de les primeres coses que fiquéssim damunt de la taula.

Moltíssimes gràcies.
(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies. Acabat aquest punt, els record que la votació, com la resta, es farà després de la interpellació del punt 7, juntament amb la resta.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del turisme 302-00244/12

Passam ara al punt vintè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del turisme, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per exposar la moció, té la paraula el diputat Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies. Senyor conseller... Bé, l'altre dia, en la interpellació, parlava de la necessària pedagogia que s'havia de fer per lluitar contra la turismofòbia que malauradament s'havia instal·lat al discurs polític d'una part substancial de les forces polítiques a Catalunya, una turismofòbia que definia com a «absolutament suïcida», tenint present que el turisme representa el 12 per cent del PIB català; una

turismofòbia que s'havia manifestat en les polítiques d'Ada Colau a Barcelona, amb aquelles manifestacions del *tourists go home*, amb el discurs d'«Espanya ens mata», d'alguna manera també.

No és la millor manera d'atraure i de generar simpaties en el mercat turístic interior, que a hores d'ara és fonamental per a nosaltres, i ho seguirà sent mentre continuï la pandèmia. I encara menys era necessari un discurs en el que, barrejant conceptes de manera matussera, es donava a entendre que el turisme, la restauració, així, en genèric, tenia poca innovació i poc valor afegit, posant exemples absolutament demagògics sobre el sou d'un cambrer concret, i no parlant del fet, per exemple, que la nostra restauració i els nostres hotels són exemple mundial d'innovació i que la marca Barcelona, la marca Catalunya i la marca Espanya s'han beneficiat d'aquesta innovació de manera molt especial.

A partir d'aquí, la moció..., la tenen vostès. Nosaltres el que plantegem en la moció, a banda de lluitar contra aquesta turismofòbia, és refer totalment l'estratègia a Catalunya per la nova conjuntura que vivim. En aquest sentit, jo agraeixo al senyor Mascarell les seves esmenes. Només n'he pogut acceptar una, bàsicament, per una raó: la immensa majoria d'elles el que feien era substituir –és un clàssic en les esmenes d'aquest Parlament–: en lloc d'«impulsar», doncs, «mantenir», no?, donant per fet que es feia. Algunes vegades acceptem aquestes esmenes, però és que crec que no responen ara mateix a l'esperit de la moció, perquè el que nosaltres plantegem no és mantenir l'estratègia, és refer-la; per tant, perquè s'ha de fer nova. El pla d'internacionalització s'ha de fer nou, l'estratègia de línies aèries s'ha de fer nova, el pla de digitalització s'ha de fer nou. Per tant, només n'hem pogut acceptar una, la número 7, i la resta, no.

En el cas de les reivindicacions al Govern d'Espanya, normalment nosaltres..., sempre, fins i tot en temps que governa el Partit Popular, les acceptem. Per exemple, si es parla d'una carretera. Però és que aquí passa exactament el mateix: no s'ajusten les esmenes a l'esperit de la moció. Per una raó, perquè ara mateix no es tracta de dir el que ha de fer el Govern d'Espanya, concretament, sinó com redefinim nosaltres, aquí a Catalunya, l'estratègia. També parlem de rebaixes fiscals, en els termes que vaig plantejar en la interpellació, i de la recerca dels fons europeus.

I, finalment, insistint en la mateixa idea que vaig traslladar al dia de la interpellació, crec que, a banda dels retrets que li vaig plantejar el senyor Tremosa per les seves estrambòtiques actuacions a Brusselles, em va agradar el discurs que va fer en termes estrictament turístics. I, per tant, també em va agradar el fet que reconegués, doncs, que de vegades s'havia practicat un discurs turismofòbic que no li anava bé a Catalunya, i que això s'havia de corregir.

Per tant, aviam si som capaços, entre tots, de corregir aquest rumb i d'impulsar un sector absolutament estratègic per a l'economia catalana.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, té ara la paraula, en primer lloc, la diputada Aurora Carbonell, del Grup Parlamentari Republicà.

Un segon. Senyor Fernández, té la paraula ara la diputada per intervenir. (*Veus de fons.*) És que ja li he donat la paraula a ella. Després, quan acabi ella, l'hi puc donar, per qüestió d'ordre. (*Veus de fons.*) Després té un torn, de tota manera.

Aurora Carbonell i Abella

Moltes gràcies, vicepresident.

El president

Endavant, té la paraula.

Aurora Carbonell i Abella

Bon dia, consellers, diputades, diputats. Bé, nosaltres..., ara, al escoltar-lo, no sé si canviaria d'opinió, perquè en principi estàvem d'acord amb la moció, amb el fons

de la moció, d'ara estar al costat del sector del turisme, perquè estem en uns moments molt complicats. Per tant, en gran part hi estem d'acord. És cert que nosaltres pensem que hi han moltes coses que s'estan ja fent, per això dèiem de mantenir, i també és cert que hi han dos punts que no podem donar suport, que són els que fan referència a les línies aèries, i també els que parlen dels fons europeus, bàsicament, perquè no estem d'acord en com es plantegen. Però el resum de la moció, que parla sobretot de donar suport al sector turístic, en aquest cas, hi estem absolutament d'acord.

S'ha passat un estiu molt complicat, molt difícil. Hi ha molta incertesa en el futur. Es presenta un hivern molt complicat, on el turisme MICE, el turisme de reunions i congressos, està caient en picat. I, per tant, és un moment que entenem que tots hem d'estar al costat d'aquest sector que tant ens necessita i que necessita tot el suport nostre.

Per tant, evidentment, hi som, perquè s'estan fent ja força polítiques en aquest àmbit; hi serem, fa temps que hi som, i estem al costat del turisme, amb la prioritat sobretot de treballar per superar com sigui el moment actual, recuperar la confiança, especialment del turisme interior, fer-ho coordinadament amb totes les administracions locals, pensant a llarg termini, mantenint els plans d'internacionalització, treballant millor la connectivitat, però, evidentment, adaptant-los també a les dificultats o facilitats de desplaçaments, impulsar la digitalització, el «mentoratge» i tot el que fa referència a aquesta moció.

Cal deixar clar, això sí, que el nostre projecte no té res a veure amb el del Partit Popular. Les bases del model turístic que té el Partit Popular, per exemple, com és el fracàs de Marina d'Or, aquest turisme de massificacions, aquest turisme especulatiu, amb el qual estem absolutament en contra..., i que ara més que mai, sobretot, cal defensar el turisme de sostenibilitat i de responsabilitat. Però no parlar de «turisme de sostenibilitat» com una paraula buida, com s'ha parlat a vegades del «turisme de qualitat», que a vegades no vol dir res, sinó que del que parlem és de la preservació, preservar el territori, preservar la cultura, les tradicions d'aquelles destinacions turístiques. En definitiva, preservar la identitat del lloc.

El turisme no ha d'engolir, el que ha de fer és compartir; un turisme sostenible és aquell que vol deixar un futur molt millor possible a les següents generacions. Per tant, un turisme responsable sobre una base de sostenibilitat econòmica, mediambiental, cultural i social. Si ho fem així, aquest model serà molt més resilient per afrontar la crisi.

Per tant, a vegades potser no cal tant parlar de canvi de model turístic, sinó que potser hem de canviar el concepte de «turisme», que això a vegades és una mica més difícil. Quan vostè parla de «turismofòbia», o quan es parla de turisme més bo o més dolent, no hem de parlar de turisme bo, dolent, el que deixa beneficis o el que ens destorba. Potser cal que parlem molt més de mobilitat de les persones i que anem a parlar més de la residència temporal que fan les persones, perquè és tan turista el que ve a prendre el sol com el que va a una reunió, com el que està sis mesos fent teletreball en un altre lloc.

Per tant, parlem d'aquests residents temporals, parlem molt més de que el turisme també és un enriquiment social, un enriquiment d'intercanvi de cultures, i no una màquina de fer diners o una màquina d'especulació. Sobretot, també parlar que la moció parla del visitant, que s'ha deixat molt abandonat. El visitant és aquell que no pernocta, i cal gestionar la feina de què passa amb els visitants, que moltes vegades creen moltes massificacions, però alhora també és un sinònim de gran activitat econòmica. Per tant, també cal treballar no només el turista, sinó també el visitant.

I, per finalitzar, també parlen de la taxa turística, en la qual nosaltres pensem que ara, en època de Covid, és bon moment per replantejar la destinació d'aquests diners que en un futur immediat podrien anar directes a revertir tot el patiment econòmic de les empreses.

Per tant, nosaltres, suport total en uns moments molt complicats que està passant el turisme, però també innovem i busquem, sobretot, fórmules per beneficiar-nos a tots i a totes.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula el diputat Ferran Mascarell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Ferran Mascarell i Canalda

Bé, bon migdia. Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyor Fernández, bé, és indiscutible que el nostre sector turístic, el sector turístic català, està vivint una situació excepcional, dramàtica, podríem dir. Era impossible preveure-la. Realment és un dels sectors més afectats a nivell de Catalunya, a nivell de l'Estat, a nivell internacional per la Covid-19, i té uns efectes devastadors per a les empreses, les famílies, els treballadors, l'economia general del país. Aquest és un fet, no cal parlar-ne gaire.

És veritat que tot això comporta una situació excepcional, i una situació excepcional segurament demana respostes excepcionals. En la moció que avui ens presenten, per exemple, s'hauria pogut reclamar una resposta excepcional, com seria, per exemple, que l'Estat espanyol hagués reaccionat com l'Estat francès, posant 18.000 milions a disposició del sector turístic. Per tant, a disposició de la Generalitat de Catalunya, 3.600 milions, aproximadament, que haurien servit perquè aquest model que està impulsant el Govern de Catalunya des de fa temps, mantenir empreses, renovar aspectes com la digitalització i, sobretot, reforçar un model turístic intel·ligent i sostenible, que això hagués pogut tenir continuïtat amb l'envergadura de fons que la situació excepcional exigia.

Això era el que era bo per a avui i el que hauria estat bo per a demà –és a dir, resoldre l'avui i, a més a més, no comprometre el demà–: un model turístic, intel·ligent i sostenible en tots els aspectes que la paraula «sostenible» implica. Calen mesures excepcionals, que és allò que el Govern de Catalunya està exigint, està afrontant, una situació excepcional, i ho està fent sol, com gairebé sempre, en l'àmbit de les polítiques estatals. Llàstima que aquest aspecte no el plantegin en la seva moció. Segurament no el plantegen perquè vostès, com probablement tots, reconeixen que l'Estat espanyol no és el francès, és un estat..., doncs, probablement, un dels pitjors estats d'Europa a l'hora de donar resposta a la Covid, i ni tan sols se'ns acut que pugui trobar solucions excepcionals a una demanda del sector turístic com la que s'està produint, i, per altra banda, necessària.

Vostè amb la moció abans ha fet broma dient allò de que no ens han pogut escoltar. No. Vostè amb això han practicat la política WhatsApp, que és: nosaltres fem un plantejament i vostè respon a un WhatsApp dient: «No podem acceptar-los re.» De negociació i debat no n'hi ha hagut gaire. No sé si aquesta és la política que es porta ara en aquesta temporada, però, en tot cas, és la que en aquest assumpte també han expressat.

Bé, vagi per davant, doncs, que allò que vostès diuen en el conjunt de la proposta, «posar en marxa», que més aviat és lo tradicional, nosaltres en diem «mantenir» o «continuar», i, des d'aquest punt de vista, doncs, creiem que les polítiques turístiques que està plantejant el departament amb el conseller al capdavant són les que aquest país necessita, sempre mal dotat des del punt de vista d'allò que l'Estat hauria de proveir i no proveeix el Govern de Catalunya.

Sobre alguns aspectes concrets, doncs bé, estem d'acord que els discursos turis-mofòbics ens han fet molt mal; és evident que ens han fet molt mal. I, en aquest sentit, doncs, el lideratge polític d'aquest tipus d'ideologia antiturística malauradament l'ha practicat el Govern de la ciutat de Barcelona, i ha sigut molt negatiu, extraor-

dinàriament negatiu. És evident també que hi ha hagut altres coses negatives. Cregui'm que *l'a por ellos no té cap* dimensió turística positiva. No ho hauria dit, eh?, però ho cito per allò que vostè ha citat d'altres consideracions de caràcter general.

Evidentment, la Generalitat ja es coordina amb les altres administracions i col·labora en tot tipus de suports amb la Diputació de Barcelona. Evidentment, la Generalitat impulsa mesures per recuperar la confiança en el mercat turístic internacional, i tant de bo que vostès no tinguessin aquesta obsessió que tenen amb les polítiques internacionals de la Generalitat, que segurament facilitarien que això es fes encara amb millor qualitat.

Sobre AENA, els farem abstenció, perquè creiem que el problema, bàsicament, és de gestió diferenciada d'aeroports: una política tarifària i d'incentius adient que no ens permeten, justament, per les polítiques estatals. Compartim la idea que cal fer una inversió en digitalització, i estem d'acord, evidentment, amb que cal aprofitar els fons europeus. Tant de bo que aquests fons europeus es posin a disposició del Govern de Catalunya per tal de poder fer les polítiques que necessita.

Honestament, ens hauria agradat votar els aspectes de la seva moció amb més convenció. No diu gaire cosa de nou, però per fer costat al sector turístic, doncs, a la major part d'elles, abans ho ha esmentat la representant d'Esquerra Republicana, doncs, els farem costat. Una altra vegada, ens permeten discutir una mica més a fons, i ben segur –i ben segur– que arribarem a acord. El que aquest país nostre necessita són acords i no polítiques indefinides des del punt de vista del que puguin ser l'aplicació per part de tots.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la posició, té la paraula, en primer lloc, la diputada Laura Vílchez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, president. Bon dia a tothom. El debate de hoy es tristemente significativo. Debatimos hoy, por primera vez que yo recuerde, una moción que pide al Govern políticas de mejora para el sector turístico, y lo hace a la vuelta del periodo de verano, de la campaña de verano. La crisis del Covid ha gripado uno de los motores de nuestra economía, el cual supone el 12 por ciento del PIB y un 14 por ciento de la ocupación en Cataluña, y que según Exceltur su nivel de actividad equivale hoy a niveles de 1995. Ya en junio el INE publicaba datos semestrales en cuanto a visitantes en caída libre del 97 por ciento respecto al mismo mes del año pasado. También en lo que a gasto por turista se refiere, la bajada fue del 98,5 por ciento, con lo que podrán llegar a imaginar lo que ha supuesto esa cifra para nuestros comercios, bares, restaurantes, locales de ocio y, como no, para nuestros hoteles.

En agosto, aun siendo Cataluña la comunidad española que más turistas recibió, con 3,2 millones de visitantes, supuso una diferencia con agosto del 2019 de 10 millones de turistas. Nuestros hoteles siguen sin mostrar muestras de recuperación en cuanto a la ocupación, y según declaraciones del Gremi d'Hotelers de Barcelona, solo el 30 por ciento de los hoteles siguen abiertos, pero con ocupaciones irrisorias, y alertan de que los cierres continuarán tras conocer las últimas restricciones. La situación, por lo tanto, se está volviendo absolutamente dramática para la conservación de los empleos y para la economía. Turijobs, por ejemplo, publicaba que el 80 por ciento de los profesionales del sector turístico están en un ERTE.

Con una campaña de Semana Santa perdida, y la estival, que ha sido prácticamente inexistente..., como inexistente ha sido también el turismo internacional, del que Cataluña depende en gran medida. Hoy ya damos por perdida prácticamente también la campaña de Navidad: el goteo constante de cancelaciones y posposiciones de grandes eventos... Con todo esto debemos ser conscientes de que el debate que tenemos hoy aquí sobre el sector turístico es urgente.

Es verdad que el sector turístico ha sido históricamente ninguneado por la Administración, yo creo que incluso irresponsablemente torpedeado. No se han ejecutado los planes estratégicos, que han llegado tarde, y que cuando han llegado quedan anticipadamente desfasados. No se ha trabajado de forma decidida en nuevos modelos de turismo. No se han visto acciones significativas en la captación de inversiones. No se ha desarrollado un plan de digitalización que facilitara la información de flujos y densidades que hubiera sido especialmente beneficioso para el turismo cultural. No se ha innovado en turismo cultural, ni familiar, ni en el enológico, ni el gastronómico, o el *autocaravaning*, que ya venían siendo tendencia, relacionados con los nuevos hábitos de consumo.

No se optimizan ni se informa de forma eficiente sobre las opciones de acceso a fondos europeos. No se ha trabajado de forma seria sobre la inspección laboral para valorar y poder actuar contra la precarización de los puestos de trabajo. No han cuidado nuestra imagen y han permitido ataques turismofóbicos. No se ejecuta nada ni se ha ido ejecutando nada en los últimos años, porque el Govern no cumple con lo aprobado en los últimos años en este mismo salón de plenos. Pero sí que hay cosas que sí que hacen. Sí que suben impuestos. Eso es lo que hicieron en los últimos presupuestos, aumentar la tasa turística, aunque luego se medio desdican porque ustedes mismos caen en la cuenta de lo injusta que es esa subida. Muy poco serio, además, porque lo hacen sin saber muy bien ni por qué ni para qué, porque nunca han invertido de forma valiente en políticas turísticas, y nunca han sido transparentes con la recaudación de los impuestos.

Cierran bares y restaurantes sin ayudas para el ocio nocturno, y todo ello sin datos sanitarios que verdaderamente lo avalen. Ahora dicen que igual, si el toque de queda..., con el toque de queda igual vuelven a abrir. Ustedes no planifican, y tampoco dejan que nadie se planifique. Zero planificación, como les digo, improvisación e incertidumbre, esto es el peor cóctel para la conservación de empleos y para la actividad económica. Estas ideas que les comentaba son muchas propuestas que hemos venido presentando aquí, que se han aprobado en este mismo Pleno y que han caído en saco roto, y que mucho me temo que la moción del Partido Popular va a correr la misma suerte. Sin embargo, deseando equivocarme, vamos a votar a favor de esta moción.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Té la paraula ara el diputat Rafel Bruguera, del Grup Parlamentari del PSC Units per Avançar.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, vicepresident. Diputades i diputats, conseller, bon dia. En el Ple específic sobre la Covid el meu grup parlamentari va presentar unes propostes de resolució específiques sobre turisme, que es varen aprovar, i una d'elles el que deia i el que demanava era que es fes un estudi seriós, un estudi detallat de com havia anat la temporada turística. Perquè és molt fàcil posar-ho tot al mateix sac, però no s'ha comportat igual el turisme de l'interior que el turisme de platja. I dintre del turisme de platja tampoc s'ha comportat de la mateixa manera aquells municipis que es basen, per entendre'ns, en el turisme de cotxe respecte als que es basen en el turisme d'avió, per simplificar-ho.

I, per tant, aquesta és una intuïció que té aquest diputat, però que em sembla que des d'un punt de vista més acurat, més de filar prim, més d'anar a veure realment com ha anat en el seu conjunt la temporada turística en podríem treure unes conclusions interessants. Precisament, perquè els recursos, que sempre són limitats, que es destinen a la recuperació es destinin bé i es destinin adequadament i amb uns objectius clars, i no posant-ho tot al mateix sac.

Respecte de la moció, nosaltres votarem a favor de tots els punts, a excepció d'un. De tots els punts, malgrat que, per exemple, el punt 1.b nosaltres potser l'haguéssim redactat d'una altra manera, però, en tot cas, com que no hem presentat esmena, doncs, hi votarem a favor.

En canvi, al punt 2.i, que és el punt que parla de l'impost d'estades en establiments turístics, hi votarem en contra. Hi votarem en contra perquè el que interpretem del que diu el punt –si estem equivocats, li demanem al senyor Fernández que ens ho aclareixi i, en tot cas, podríem modificar la nostra posició..., però el que interpretem és que per a l'any 20 i el 21 no es cobri, no es meriti l'impost, i que, per tant, els turistes no paguin aquest impost. Això és el que nosaltres interpretem. Nosaltres amb aquesta posició no hi podem estar d'acord. Nosaltres el que creiem és que l'impost sobre les estades en establiments turístics és un impost adequat, i una altra cosa és que no s'apliqui, tal com ja està acordat, l'increment previst en la Llei de mesures fiscals i financeres, i que també s'ajornin o es fraccionin les autoliquidacions per ajudar el sector, i que, per tant, es puguin pagar, es puguin ingressar les autoliquidacions amb uns mesos o amb un any de retard. En això sí que estem d'acord; amb el que no estem d'acord és en l'eliminació.

Si aquesta és la posició d'aquest punt, nosaltres hi votarem en contra. Si no fos així, m'agradaria que el senyor Fernández ho matisés, perquè de les posicions dels representants del Govern, d'Esquerra i de Junts per Catalunya, no m'ha quedat massa clara tampoc la seva posició, i m'estranyaria que votessin a favor d'aquest punt si realment aquest punt el que diu o el que vol dir és el que jo he comentat.

Però desenganyem-nos, de mocions sobre turisme se n'han fet moltes i se n'han aprovat moltes. I ja s'ha dit aquí –la meua companya Assumpta Escarp també ho ha dit aquest matí en una moció anterior–: el problema no és la manca d'iniciatives per part dels grups parlamentaris; el problema és que tenim un Govern que no en fa cas, que és sord a les coses que acorda aquest Parlament. Aquest és el problema. I mentre això sigui així, difícilment –difícilment– podem pensar que la feina que fem nosaltres com a impulsors del Govern té eficàcia, i ho vaig dir ja en l'anterior Ple en una moció sobre cultura: és que no compleixen ni aquells punts ni aquelles mocions a les quals vostès voten a favor. Aquest és el problema.

I, finalment, i acabo, si el senyor Alejandro Fernández o jo –i acabo, eh?, vicepresident– en les esmenes hagués plantejat alguna de les esmenes que plantegen Esquerra Republicana i Junts per Catalunya, se'ns titllaria pràcticament d'unionistes. Pràcticament. De mals catalans, anar contra de les competències de la Generalitat. Perquè tot ho centrifuguen –tot ho centrifuguen. I, mirin, si en alguna cosa tenim competències, francament, és no només en turisme, sinó en promoció turística, per alguna cosa tenim un impost propi, que...

El vicepresident primer

Vagi acabant, diputat.

Rafel Bruguera Batalla

...és l'impost sobre les estades en establiments turístics.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. A continuació és el torn del diputat Lucas Ferro, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, dividiré la meua intervenció en dos parts: una en comentar la seva moció i l'altra en comentar el discurs que ha fet sobre la moció, perquè crec que hi ha diferències significatives. Nosaltres a la moció pràcticament en tots els punts hi donem suport. Sí que demanaríem també aclariment sobre el punt 2.i, perquè no acabem d'entendre les conseqüències de l'aprovació per com està redactat.

La primera qüestió és fonamental: és el turisme un sector econòmic clau per a la nostra societat? I la resposta és, evidentment, un «sí». I és un sector clau per a la nostra societat tant pel PIB que genera, més del 10 per cent, com per l'ocupabilitat del sector i les famílies que en depenen a Catalunya, siguin propietàries de pimes, de micropimes, siguin treballadors assalariats, fixos discontinus, autònoms... Sabem que és un sector poc estructurat productivament i que hi ha realitats laborals i empresarials molt diverses, però és un sector clau, i és un sector clau que ha fet fallida, evidentment. Ha fet fallida aquest any d'una forma dramàtica, és a dir, no crec que sigui comparable a gaires més sectors de la nostra economia: ha baixat un 80 per cent la despesa estrangera, un 90 per cent la despesa turística de la resta de l'Estat. I, evidentment, això necessita intervenció de les administracions públiques.

Nosaltres després de dinar fem interpellació sobre turisme, i, per tant, apuntaré algunes coses, però sí que en voldria ressaltar com a mínim tres; fa falta intervenció pública en tres direccions. La primera, en salvar el teixit productiu turístic del nostre país, que, evidentment, ha fet fallida, i això passa, en la nostra opinió, per tres eixos fonamentals. El primer, reduir els costos estructurals de les empreses que no tenen activitat turística actualment en el nostre país, però que abaixen la persiana i veuen com són incapaços de deixar de generar pèrdues. I, per tant, totes les pimes, les microempreses que tenen aquest problema estructural, de que abaixen la persiana i no paren de perdre diners, totes tenen al cap una data de tancament. Quan acabaré tancant? Quan acabarem fent fallida si no es reactiva el sector? I sembla que anirà més lent del que es preveia en un principi.

Per nosaltres això passa per diferents mesures. La primera, evidentment, la dels ERTOS, que han ajudat a reduir costos salarials a moltes empreses en aquest país. La segona, aprovada recentment, la reducció dels costos del lloguer dels locals per a moltes empreses d'aquest país, la possibilitat de negociar reduccions de fins al 50 per cent. Evidentment, una bona notícia. Hi ha la qüestió de la moratòria de la taxa turística. No compartim excessivament el redactat, però entenem que si el pagament de la taxa turística posa en crisi algun negoci d'aquest país, s'han d'establir moratòries, i no passa res per plantejar-ho, i no passa res per posar-ho sobre la taula, i haurà de ser l'Administració pública que assumeixi aquelles tasques que es feien a través de la recaptació de la taxa turística, perquè segueixen sent necessàries en el nostre país.

I crec que haurem de pensar més enllà, perquè crec que la primera intervenció que vam fer va ser: perdrem Setmana Santa, però recuperarem la campanya d'estiu, i, per tant, moltes empreses que ara tenen problemes, els garantim una intervenció a curt termini, però després tindran campanya d'estiu. No hi ha hagut campanya d'estiu. Ara estem amb la campanya de Nadal. Esperem que n'hi hagi, però potser no n'hi ha. I, per tant, aquesta intervenció de reduir costos haurà d'anar més enllà i haurem de presentar batalla per reduir costos, per exemple, dels subministraments energètics de moltes empreses, que són costos estructurals, i que no els permeten abaixar la persiana i estar a zero o molt a prop de zero a nivell de costos.

La segona, garantir liquiditat, i vull fer un incís en això. També es van treure moltes línies de préstec. Haurem de començar a pensar en moratòries als crèdits oficials de la Generalitat, a l'ICF, a l'ICO, etcètera, perquè pot ser que ens trobem en la situació de que les previsions no acompanyen.

I ajuts directes al sector per una qüestió fonamental, a banda dels ajuts directes. Cal començar a pensar ja en aquest país polítiques de renda. Tindrem una baixada de rendes en aquest país evident que serà un daltabaix en l'estructura socioeconòmica d'aquest país. I això vol dir començar a pensar ajudes complementàries a la prestació per cessament d'activitat d'autònoms i a la prestació per atur en aquest país, perquè molts treballadors són precaris, baixos salaris, fixos discontinus, una continuïtat laboral intermitent en el nostre país, i caldrà començar a complementar rendes, perquè tindrem un daltabaix.

I la segona qüestió, i ja em queda poc temps, però no voldria deixar d'assenyalar-la. El que vostès anomenen «turismofòbia», que és la crítica a la «turistificació» de les ciutats en aquest país. S'ha viscut a Catalunya, i s'ha viscut a moltes ciutats d'Europa. És també el moment d'aprofitar els fons europeus per reconstruir el sector turístic sobre un nou model més descentralitzat, més desestacionalitzat, menys massificat i de millor qualitat i més sostenible.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, és el torn del diputat Vidal Aragonés, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, vicepresident; per intervenir des de l'escó. Nosaltres, en primer lloc, voldríem dissentir de pràcticament tot el que s'ha afirmat en les intervencions anteriors, perquè hi ha un tema que per nosaltres és fonamental, que no s'està abordant, que és la crisi sistèmica amb els efectes de la Covid-19; tal com han afectat de manera implacable el sector del turisme, ens plantegen una realitat absolutament diferent. I que ningú pensi que tornarà a ser com abans. El turisme no serà com abans. Per sort i malauradament, perquè expressa les dues realitats, i, per tant, per nosaltres, això també expressava una oportunitat, una oportunitat per revertir allò que eren les externalitats negatives del turisme, però que dels discursos i de la moció que avui s'aprovarà, veiem que no serà així.

I volem destacar una altra qüestió. Que el Partit Popular presenti el que està presentant en aquesta moció és coherent amb el que han practicat els darrers anys en relació amb el turisme. Però els grups del Govern no s'estan diferenciant en res, ni en el discurs ni en la votació que faran, en relació amb el que està plantejant el Partit Popular, i, per tant, primera evidència. Nosaltres, com a mínim, esperàvem que hi hagués una mínima diferenciació, i en la votació no s'expressarà.

Mirin, nosaltres no estem per aquest model. Per cert, avui no es vota sobre turisme, essencialment es vota sobre aquest model de turisme, que és una cosa diferent, però que no estiguem per aquest model no significa que no tinguem unes polítiques determinades per al turisme. I lo primer que ens plantegem és la necessitat de revertir tot el que ha estat el trinxament del territori i polítiques que han provocat també el maltractament al medi ambient derivades de la sobreexplotació del turisme. I la segona, i és essencial, és un pla de reestructuració i de reconversió del sector del turisme. Això ha de ser essencialitat per al que vindrà en breu. I això passa, per una banda, per reubicar els treballadors i les treballadores, assumint que no mantindrem el mateix nivell de turisme dels darrers anys, i, per tant, anar a protegir treballadors i treballadores.

Segona qüestió. Els allotjaments turístics han de passar, majoritàriament, a ús habitacional. No té sentit –ja sabem el que passarà–, això pot generar feina per una banda i actuem també sobre el que ve a ser l'explotació del territori en relació amb l'especulació urbanística. Transformar infraestructures i equipaments. I quan parlem d'equipaments, evidentment, també pensem que la Fira de Barcelona, que és complement al turisme, ha de tenir un altre ús. I un pla de turisme interior. Nosaltres no li donarem noms, si ha de ser o no ha de ser turisme de qualitat, no parlem en aquests termes, però sí que ha de ser un turisme sostenible amb el territori i, per una altra banda, de salaris o de retribucions i condicions laborals de qualitat.

I, per últim, que ningú n'ha parlat, necessària derogació del decret de turisme aprovat ara fa un parell de mesos, el 4 d'agost del 2020.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Ara sí, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies. En el comentari anterior he oblidat d'agrair també al Grup Republicà les esmenes. El primer, felicitar el senyor Bruguera per la seva asseveració, perquè té tota la raó quan diu que, en fi, entre la independència i buidar totalment de contingut el Parlament i el Govern de Catalunya hi ha un punt entremig, no? Perquè, clar, si aquí resulta que fins que no arriba la independència no cal fer res, doncs bé, la independència no arriba mai, per tant, no es fa res, no? Jo crec que, precisament, en turisme –precisament, en turisme– les competències són pràcticament plenes, i, per tant, crec que alguna cosa s'hauria de fer i que no fos centrifugar, com ha dit el senyor Bruguera, tota l'acció de govern.

Després, bé, l'he felicitat, i això fa que em senti una mica culpable, perquè tenia l'oportunitat d'enganyar-lo i dir que la seva interpretació del redactat, per intentar aconseguir el vot positiu..., però he de dir que no el puc enganyar, he de ser sincer. L'ha interpretat vostè correctament, i, per tant, doncs, hauré d'aguantar que no tingui el suport en aquest punt concret.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els record que la votació d'aquesta moció es farà juntament amb les altres, al final de la tarda.

Moció subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre la seva intencionada manca de transparència

302-00247/12

Passam ara al punt vint-i-unè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre la seva intencionada manca de transparència, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula, per exposar-la, la diputada Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, vicepresident. Bé, bona tarda, ja, per les hores que són. Traemos hoy una moción que habla de transparencia o de la falta intencionada de transparencia por parte del Gobierno. Por qué la calificamos de intencionada lo explicaré un poco más adelante, pero quiero detenerme primero en la idea de «transparencia» y lo relevante que es la transparencia, sobre todo cuando hablamos de la actuación que lleva a cabo un Gobierno, y un Gobierno que, lamentablemente, pues, tiene los antecedentes que todos conocemos, no solamente el Gobierno actual, sino también, lamentablemente, los anteriores gobiernos que hemos tenido en Cataluña.

Estamos viviendo un momento muy complicado –muy complicado–, con una pandemia que está haciendo muchísimo daño y que viene además acrecentada por la situación, insisto, de desafección y descrédito por la que ya estaba pasando la clase política. ¿Por qué esa desafección?, ¿por qué ese descrédito?, ¿por qué esa desconfianza? Pues, precisamente, por todo lo que hemos tenido que vivir aquí, en Cataluña, especialmente, con temas de corrupción. Yo quiero recordar, por ejemplo, la situación del expresidente de la Generalitat, el señor Jordi Pujol, y toda su familia, acusada de organización criminal. Varios *consellers* también de la anterior legislatura, entre ellos, precisamente, el *conseller* de Transparencia, el señor Romeva, condenados por malversación de fondos públicos. La situación también en la que se encuentra el señor Figueras, el *secretari* d'Esports, que está también inmerso en un posible caso de corrupción.

No me olvido tampoco de esos *emails*, vamos a decir sospechosos, ¿eh?, de la señora Laura Borràs. No quiero entrar en temas judiciales, pero bueno, cuanto menos, pues hay unos correos en los que la señora Laura Borràs, pues, reconoce que se inventaba contratos públicos de miles de euros para favorecer a un amigo suyo. Y no

me olvido tampoco de las recientes declaraciones del señor Osàcar ante el juez, donde afirmaba que el señor Artur Mas, también expresidente de la Generalitat, pues, estaba al tanto del «pitufeo» de Convergència Democràtica, del blanqueo de dinero de Convergència Democràtica de Catalunya. Es una pena que no esté aquí el señor Batet, que el otro día se hacía un poco el loco cuando hablaba de Convergència. Se ve que no le suena el nombre, pero..., pues que alguien le haga llegar que es ese partido que está condenado por financiación ilegal.

Todo esto ha pasado aquí en Catalunya, y podría seguir y podría gastar el tiempo que me queda hablando de la corrupción que hemos vivido aquí. ¿Y por qué es tan necesaria la transparencia? Pues, precisamente, por todos esos casos de corrupción. ¿Cómo evitamos esa corrupción? Rindiendo cuentas, dando explicaciones. ¿Qué problema hay con contestar y dar la información que pide la oposición? Son derechos que tenemos reconocidos en el Reglamento, son derechos que tenemos reconocidos los diputados. No por un afán que nosotros tengamos de curiosidad, sino simplemente porque el Gobierno tiene que rendir cuentas ante la ciudadanía, porque el Govern de la Generalitat está al servicio de la ciudadanía, y por eso nosotros insistimos tanto y hacemos... El otro día el *conseller* explicaba que tenemos saturados a los departamentos haciendo preguntas. Por supuesto, es que es nuestra labor como primer partido de Catalunya y como líderes de la oposición, y no solamente nuestra, sino también del resto de diputados de la oposición. ¿Cómo evitamos esa desafección política?, ¿cómo evitamos que cada vez la ciudadanía confíe menos en los políticos? Pues, precisamente, rindiendo cuentas.

Nosotros hemos querido presentar una moción que a mi entender es una moción bastante sensata. No plantea ningún mecanismo nuevo de transparencia, porque el mecanismo ya existe. El mecanismo está recogido en el propio Reglamento del Parlamento, no hay que inventar absolutamente nada. Lo que tiene que hacer el Govern es responder a esas preguntas. Y cuando nosotros decimos que el Gobierno no es transparente, que el Gobierno es opaco en este sentido, no es una apreciación subjetiva que hagamos desde Ciudadanos, es que tenemos el amparo de la Mesa, es que tenemos el amparo del órgano de garantías del derecho de acceso a la información. No uno, ni dos, ni tres, sino innumerables amparos en los que incluso este órgano ha instado a los diferentes departamentos de la Generalitat a darnos esa información, y, aun así, siguen sin darnos esa información. Estoy convencida de que todos los diputados que están hoy aquí presentes se han sentido identificados con alguno de los puntos que recogemos en el punto 3 de nuestra moción.

¿Cuáles son las prácticas que lleva a cabo este Gobierno para no dar esa información? Pues presentar una pregunta y que no te contesten, o que te contesten fuera de plazo, que eso pasa muy a menudo, cuando saben ustedes de la importancia de la inmediatez muchas veces en los temas políticos. Y, por ejemplo, tenemos el ejemplo encima de la mesa clarísimo con el Covid. ¿Cómo vamos a poder plantear soluciones los diputados de la oposición si no tenemos los datos, si no manejamos los datos? Los datos los maneja el Gobierno, y tiene el deber de ponerlos a nuestra disposición, e insisto, de toda la ciudadanía. A veces también contestan de manera, pues, así muy genérica, te remiten a páginas web. Tres mil webs de colegios tuvimos que consultar con mis compañeros de educación para saber si los proyectos lingüísticos de los centros cumplían la normativa o no. Yo me pregunto, ¿es que el *departament* no tenía esta información? Si la tenía, ¿por qué no nos la dio? Y si no la tiene, ¿cómo puede velar y garantizar que se cumple la normativa en los centros educativos?

Con esta moción –y acabo ya, vicepresidente– pretendemos, precisamente, que se acabe con esta práctica abusiva de opacidad, y que la ciudadanía tenga la información y sepa en qué se está gastando su dinero y cómo gestiona esos impuestos el Govern de la Generalitat.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Ferran Pedret, del Grup Parlamentari PSC Units per Avançar.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Diputats i diputades, porta Ciutadans a discussió una moció subsegüent a la interpellació que va fer sobre qüestions relatives a la transparència en l'exercici de les tasques del Govern i amb relació a la tasca de control, a la funció de control que el legislatiu ha d'exercir sobre l'executiu.

I nosaltres hem de dir que convenim amb la major part de la moció –ho anuncio ara per no oblidar-ho després–; en canvi, en el punt setè ens abstindrem. En el punt setè ens abstindrem perquè fa prendre al Parlament un compromís d'acabar uns treballs legislatius que a nosaltres ens sembla difícil que es puguin assolir, si és que es vol que el producte legislatiu finalment sigui, diguem-ne, de qualitat i disposi del rigor que és necessari. No és que no compartim l'objectiu de que s'acabin les tasques legislatives al voltant de la protecció a les persones que denunciïn casos de corrupció o de males pràctiques, però pensem que, donat el temps que previsiblement li queda a la legislatura, és massa arriscat prendre aquest compromís i no volem enganyar ningú, no?

Respecte a la resta de la moció, efectivament, ens podem sentir identificats –ho deia la diputada Roldán– amb algunes de les pràctiques que es llisten en el tercer punt, si no m'erro, no? Perquè això és així. D'entrada, hi ha qüestions que són estructurals, eh?, i que no són necessàriament responsabilitat del Govern, encara que el Govern potser fa un ús del que li permet fer el Reglament del Parlament que no sigui el més edificant. Però és veritat que el Reglament del Parlament preveu uns terminis per respondre les preguntes per escrit que són «decimonònics», que no es corresponen amb el ritme al que avui en dia la informació flueix ni la ciutadania exigeix..., tenir les dades concretes respecte a les coses. I, per tant, aquest és un problema estructural que caldria, en tot cas, abordar eventualment amb una reforma puntual del Reglament, que tampoc estem a temps de fer en aquesta legislatura.

Després està la resposta amb evasives. Quan un formula una bateria de preguntes sobre algun tema en concret i, fins i tot, amb alguna derivada, diguem-ne, que demana més específicament alguna informació, el Govern sovint respon dient que et respon globalment a totes les preguntes, però quan un llegeix el contingut material d'aquella resposta, moltes de les preguntes, diguem-ne, subsidiàries que algú havia formulat amb la bateria no queden respostes.

I, de fet, crec que s'ha de reconèixer que això és així, no tant perquè ho diguem els grups parlamentaris –que podríem estar fent, diguem-ne, aquí una tasca d'oposició sobre les funcions que el Parlament té de control respecte al Govern, podríem estar exagerant, no?–, és que ho diu la mateixa Mesa del Parlament quan dona empara a diputats i diputades, perquè ha adquirit una certa notorietat en l'àmbit d'exterior la diputada Beltrán, no?, però no és l'única que ha obtingut empara de la Mesa del Parlament. I crec que això acredita que hi ha un problema més enllà de les preguntes que pugui formular un grup parlamentari. Sense anar més lluny, a mi mateix la Mesa m'ha concedit l'empara –que jo recordi ara i pugui citar sense mentir– almenys en una ocasió, i també respecte al mateix departament.

Per tant, crec que cal tenir en compte això, cal tenir en compte també el que diu l'òrgan que es va crear en aquest Parlament de garantia de l'accés a la informació pública, que també ha cridat l'atenció en diverses ocasions al Govern respecte a la seva manca de claredat en les respostes que donava als diputats o en el fet de que no s'ha donat accés a la informació que se sollicitava.

I després hi ha una altra reflexió que també volia fer al voltant del tipus de resposta que dona a vegades al Govern, que és aquesta qüestió de la remissió a les webs de dades obertes, etcètera. Hi ha ocasions en què és cert que les dades estan teòri-

cament disponibles allà. Però jo crec que tots els diputats i diputades saben, i les persones expertes en dades obertes i en transparència saben, que tan important com disposar de la informació en brut és la categorització d'aquesta informació i la possibilitat de relacionar les informacions que es demanen entre elles. I això no sempre està disponible a la pàgina web a la que ens remeten, eh?

I ha posat vostè un exemple respecte a aquestes tres mil escoles, però se'n podrien posar molts més. Jo mateix en algunes respostes m'he trobat amb aquesta situació. I els diputats i diputades d'aquest Parlament no disposen dels recursos dels que sí que disposen els departaments per categoritzar, relacionar i oferir la informació que s'ha demanat, efectivament, a aquells diputats i diputades que són representants del conjunt dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Per tant, una de dos, o els departaments fan la seva feina i el Govern respon a allò que se li ha sol·licitat relacionant la informació, categoritzant-la i, per tant, sent realment transparent i obert, o bé donen més recursos als grups parlamentaris, cosa que ja sé que és altament impopular. Però una de les dos s'ha de fer per millorar la transparència i el rendiment de comptes.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn de la diputada Concepción Abellán, del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem. Té la paraula.

Concepción Abellán Carretero

Gracias, *president*. Diputadas y diputados, cuando te enfrentas a una moción de Ciudadanos siempre tienes la duda de si esta vez va a ser constructiva o sencillamente toca, pues, la retórica vacua y vacía de contenido que alimenta siempre al procesismo. En este caso, estamos ante propuestas y denuncias que en gran medida son compartidas por nuestro grupo. No ha sido ni una ni dos veces que nos hemos encontrado ante respuestas más que cuestionables por parte del Govern. Parte de nuestro trabajo es realizar preguntas, solicitar información o pedir documentación de temas concretos. Pero a menudo llegan las respuestas mal y tarde después de múltiples prórrogas sin concreción, sin resolver dudas, con respuestas vagas, tirando balones fuera o la famosa frase de «estamos trabajando en ello».

En democracia, si una diputada pide explicaciones sobre un tema, en virtud de la transparencia y el buen gobierno, el Govern está obligado a contestar con datos concretos. Más peliagudo se pone el tema cuando en sede parlamentaria las respuestas no se ajustan a la realidad.

Y ponemos un ejemplo concreto: Hard Rock de Tarragona. En diciembre el Govern negaba que se iba a arriesgar dinero público en el proyecto de Hard Rock, pero los documentos publicitados demuestran que el Govern avanzaría el 80 por ciento con condiciones de la operación que son draconianas y humillantes para la Generalitat. Y mientras nos enterábamos por las noticias, nosotras esperando diez meses a que comparecieran el *conseller* Calvet y Aragonès para dar explicaciones del porqué de esta operación y detallaran las condiciones de la compraventa y la consumación del contrato.

O el caso de la adjudicación impulsada por el Departament de Salut vía urgencia, sin concurso público, por 17,6 millones, a Ferrovial para realizar los rastreos de la Covid. Cuando se pidieron explicaciones y saltó la noticia a medios de comunicación, se dijo que se estudiaría revertir la adjudicación. Chirría que el Govern adjudique de esta manera a una empresa del señor Florentino Pérez, de quien tenemos el infausto recuerdo del proyecto Castor. Nadie explicó ni explica con luz y taquígrafos por qué se adjudicó a Ferrovial, y, de esa manera, este contrato que, lo recordamos, sigue vigente.

Los controles de cumplimiento de mociones y resoluciones a menudo no son cumplimientos de aquello que se aprueba en este Parlament, sino que se trata de un

envío de balance de la acción de gobierno, y *no* es eso. Se trata de cumplir lo acordado en la cámara de máxima representación de la ciudadanía de Cataluña. ¿Han cumplido como Govern todo lo aprobado en esta cámara? No. Han demostrado que solo cumplen lo que les conviene.

Estamos de acuerdo en que la transparencia es esencial para el correcto funcionamiento de las instituciones democráticas y sus gobiernos. Quizás «condenar» no es la palabra más adecuada, pero sí «reprobar» cómo el Govern estira los reglamentos a la hora de contestar a las preguntas sobre su acción de gobierno, alargando plazos, o tirar, como ya vemos siempre, de la famosa frase de que «la culpa es de Madrid» en cuestiones de competencia directa. Hay momentos que no parecemos diputadas. Se nos escatima la información, y, sin ella, no podemos cumplir con nuestras obligaciones como cargos electos, que es la de fiscalizar acciones de *govern* y hacer también propuestas, que es para lo que nos han votado.

Creemos también urgente acabar en esta legislatura la ponencia de las proposiciones de ley de protección de los denunciantes de corrupción.

El segundo punto, señora Roldán, creemos que está mal redactado. El Govern no ganaría la Champions League de la transparencia, pero el punto es maximalista y poco riguroso.

Y en el sexto punto entendemos que hablan de la financiación ilegal de Convergència y de cómo las estructuras políticas se esforzaban en conseguir mordidas. Ya han comentado las noticias frescas del «pitufeo» de ese partido del que no sabe nada el señor Batet: hay que tener la cara muy dura para decir que no hablaba de cuestiones que no afectan a su partido. Y recordarle al presidente del Grupo Parlamentario de Junts per Catalunya que Convergència se convirtió en PDECAT, partido en el que militaba hasta hace unos meses. Fue alcalde de CiU y obtuvo el acta de diputado presentándose con CiU, y más, y aún más, formaba parte de Convergència durante los hechos probados de financiación ilegal de Convergència del 3 *per cent* y del presunto «pitufeo» que explicó esta semana el extesorero Osàcar.

Pero de constatar las prácticas corruptas de un partido político y sus cargos, señora Roldán, a decir que todas las personas de la Generalitat trabajan para ello va un camino largo. Hay funcionarias y profesionales en las estructuras de la Generalitat que trabajan de manera excelente y cumplen la ley de forma minuciosa. La transparencia es un elemento básico de la democracia y, como gobierno democrático, ha de velar por la máxima transparencia (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en su gestión pública. Acabo.

Por lo tanto, es esencial cumplir con lo que marcan los reglamentos, y que el Govern no esquive sus obligaciones.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Carles Riera, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, que la manca de transparència i la corrupció són un problema, han estat un problema estructural en el règim del 78, a l'Estat espanyol, també a l'autonomia catalana, i que això ha travessat gairebé la totalitat o la immensa majoria dels partits amb responsabilitats de govern és una evidència, és una evidència i és una xacra que hem de combatre amb contundència: la lluita contra la corrupció i la lluita contra la manca de transparència.

I, en aquest sentit, nosaltres emplacem el conjunt de forces polítiques, però especialment l'independentisme. L'independentisme ha de ser avantguarda en la reversió d'aquestes situacions, en fer net i en eliminar aquests dèficits de transparència i la corrupció del panorama polític, perquè amb corrupció, senyors i senyores, no pot haver-hi república, això és evident –això és evident.

Ara bé, senyors i senyores de Ciutadans, pretendre, com vostès fan a vegades, acusacions generalitzadores, generalistes contra l'independentisme, identificant l'independentisme amb manca de transparència, a més, en un context de causa general contra l'independentisme i en un context clarament repressiu, ens sembla que és una qüestió que no podem acceptar ni validar de cap de les maneres.

Però, tanmateix, avui vostès –crec que per primera vegada, si no em falla la memòria– plantegen una moció en la qual el preàmbul no apunta a objectius diferents dels que després ens trobem en el text de la moció, en la que vostès no apunten, en nom de la transparència, contra el referèndum de l'U d'Octubre, o vostès no apunten, específicament, contra la diplomàcia pública catalana.

Per tant, en la mesura que vostès, en la moció d'avui, es circumscriuen, efectivament, a parlar de qüestions de transparència, nosaltres, avui sí, donarem suport a alguns dels punts de la seva moció i ens abstindrem en alguns altres en què considerem que hi ha una manca de rigor o hi ha una manca de consistència o generalitzacions indègudes en els plantejaments que vostès en fan.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula el diputat Daniel Serrano, del Subgrup del Partit Popular de Catalunya.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidente; desde el escaño. Para expresar nuestro apoyo a la moción. La falta de transparencia del Govern ha sido una constante denuncia por parte de los grupos de la oposición durante los últimos años, pero, muy especialmente, a lo largo de esta legislatura, no solo por lo que se refiere a las preguntas escritas formuladas por los diputados de la oposición, donde el Govern respondía y sigue respondiendo no solo cuando quiere, sino también lo que quiere, con respuestas parciales, incompletas o inexactas.

Y esa falta de transparencia también se ha extendido a otros ámbitos de la actividad parlamentaria. No hay más que recordar las sesiones de control del expresidente Torra, donde sus respuestas nada tenían que ver con el objeto de las preguntas que se le formulaban, o, sencillamente, convertía la sesión de control al presidente en la sesión de control del presidente a los diputados de la oposición, otro ejemplo de lo que es la falta de transparencia. Una falta de transparencia que, además, se ha extendido a todos los departamentos del Govern, y muy especialmente, también, ni más ni menos que al Departamento de Transparencia, que es que esto ya es de chiste; que el Departamento de Transparencia sea de los más opacos es casi de chiste.

Y es que, en realidad, lo que se desprende de esta falta de transparencia continuada y permanente del Govern es que la opacidad forma parte del *leitmotiv* de la acción gubernamental por parte de todos los departamentos del Govern. Hay intención de ocultar información a los diputados de la oposición, e insisto, esta ha sido una constante estratégica por parte del Govern a lo largo de toda la legislatura, lo que supone una evidente vulneración de los derechos de los diputados de la oposición a obtener información para poder ejercer el control parlamentario, que es nuestra función y nuestra obligación, y realmente ustedes lo ponen muy difícil.

De ahí que nosotros apoyemos la moción, no porque creamos que el Govern vaya a cumplir, que no lo va a hacer, sino que por lo menos lo hacemos para que en la lista de deseos de cara a la legislatura que viene esta transparencia sea una realidad y no un mero sueño de los diputados de la oposición.

Muchas gracias.

El vicepresident

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula el diputat Jordi Orobitg, del Grup Parlamentari Republicà.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, vicepresident. Bé, diputada Roldán, li he de confessar que quan el meu grup parlamentari em va encarregar, doncs, que portés aquesta moció defen-sant, en aquest cas, el Grup Republicà, vaig sentir una sensació de *déjà vu* i, recapitu-lant, vaig tenir l'oportunitat de recordar que el dia 10 de setembre, és a dir, fa un mes i mig, la diputada Beltrán ja ens va presentar una moció en aquests mateixos termes i amb una estructura gairebé similar. Hi van fer una correcció d'errades a l'últim mo-ment. També vaig dir-ho en aquell moment, que em semblava fraudulenta per abor-dar una temàtica personal de l'excap del departament. Però, en qualsevol cas, els te-mes no difereixen d'aquells que van ser sotmesos a debat i votació aquell dia.

I, en definitiva, l'estructura ve a ser la mateixa, eh? En aquest cas, el sistema de producció en cadena que va idear Henry Ford vostès el traslladen a les dinàmiques parlamentàries; de la mateixa manera que ho fan en comissió, ho fan en el Ple del Par-lament. Gairebé de seguida que es va substanciar aquella moció ja van preparar una interpellació per parlar novament del mateix, per generar un relat. El relat quin és? És la voluntat d'instalar un núvol sobre el Govern, sobre la seva transparència, so-bre la seva netedat. En definitiva, com bé explicita un dels punts de la seva moció, sobre crear un estat d'opinió respecte de que no només les institucions catalanes, també la mateixa societat catalana, està podrida i malalta en termes de corrupció, com si diferís d'altres governs propers, com poden ser, com bé ha esmentat abans el portaveu de la Candidatura d'Unitat Popular, tots aquells governs o estructures ad-ministratives generats a partir de l'any 1978. Nosaltres entenem, i no pot ser d'altra manera, que cal que els diputats tinguin accés a la informació, de la mateixa manera que tots els ciutadans del nostre país, i que en facin un ús just, intel·ligent i raonable.

També ho vaig dir l'altre dia a la seva companya: davant dels drets, existeix l'abús de dret. I vaig expressar uns nombres que fa un mes i mig s'han incrementat més d'un 10 per cent. En aquest cas, el Grup de Ciutadans ha presentat fins a 456 sol·licituds d'informació i cent vuit preguntes escrites. És a dir, més de 564 iniciatives més els recursos d'emparament i pronunciaments de la GAIP. Jo crec, sincerament, que es detecta un excés en demanda d'informació, i que aquest excés, precisament, el que persegueix és aquesta obstrucció. Allò que vostè ha manifestat que li va dir al seu dia el conseller respecte a la paralització de certs àmbits al departament per donar respostes, precisament, a totes aquestes demandes d'informació.

Una notícia a *Okdiario* no és un argument per fer una pregunta o una sol·licitud al Govern. És legítima, eh?, pot ser-ho, però una informació que apareix a *Okdiario* no pot fonamentar, legítimament, crec, la pregunta, en aquest cas, d'un grup parlamen-tari adreçada al Govern. Per tant, crec que és necessari i exigible el rigor al Govern a l'hora de contestar, però crec que també ho és a tots els membres d'aquesta cam-bra a l'hora de fer la seva tasca i de plantejar les demandes d'informació en termes justos.

Nosaltres, com bé s'ha explicitat, algun dels apartats que presenten, doncs, ens genera dubtes, no? Tenim tota la voluntat efectiva i política de fer realitat la llei de protecció dels alertadors, però som conscients, com abans s'ha dit, de que difícilment podrem donar-li sortida aquesta legislatura.

I, en aquest sentit, com que nosaltres som més de fets que de paraules, doncs, el mateix departament, abans no positivitzem en el nostre ordenament jurídic aquesta figura, ja té previst habilitar una bústia anònima en el marc de l'estratègia de la lluita contra la corrupció i l'enfortiment de la integritat pública. Aquesta bústia estarà ope-rativa al mes de novembre.

I, per tant, tot i que entomem l'encàrrec i votarem favorablement aquesta pro-posita..., perquè el no que volem, en qualsevol cas, és que s'entengui que obstrui-rem l'aprovació d'aquesta iniciativa legislativa, el que no permetrem tampoc és que se l'apoderin, eh? Perquè, en aquest cas, les proposicions de llei que hi han al respec-te, si algú les està impulsant, precisament, és el nostre grup parlamentari.

Per la resta, tindria moltes coses a discutir, però el que sí que vull fer palès és que el Govern està completament alineat amb l'estratègia de transparència, i prova d'això és que aquesta mateixa setmana el Govern de la Generalitat ha passat a ser membre de l'Open Government Partnership; en aquest cas, una xarxa internacional de govern obert que passa a ser un referent de la transparència i l'empoderament ciutadà.

Només quan existeix la voluntat efectiva de ser transparent es prenen iniciatives com la d'adhesió a aquestes xarxes i es prenen en consideració precisament aquestes candidatures. És a dir, si nosaltres ens referim als rànquings internacionals de transparència, a l'exigència de la nostra legislació en aquest àmbit, jo crec que el referent del Govern de la Generalitat respecte de la resta és més que evident.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) I ja acabo, en aquest cas, president. Jo crec que aquesta moció, com sempre, com la de fa un mes i mig, no és més que *parole, parole*, i nosaltres som més de fets i menys de paraules. I com suposo que a vostè li agradarà més: *obras son amores, y no buenas razones*.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, és el torn de la diputada Glòria Freixa, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, president. Diputats, diputades, bé, en primer lloc, avui també voldria mostrar el meu suport per a tota la Mesa d'aquest Parlament. Company Lluís Guinó, permetre un debat democràtic no pot ser mai delictiu enlloc.

Bé, la moció. La moció que tractem avui..., intento veure-hi bona voluntat, ganes de construir alguna cosa que podem fer entre tots, com millorar la gestió, com buscar el benefici per als ciutadans de Catalunya, però com costa, com costa a Ciutadans fer coses entre tots. Això de trobar algun sentit positiu a les coses és difícil. Això va carregat, carregat i carregat sempre de la queixa i la queixa.

La moció té set punts, però d'aquests set punts n'hi ha un especialment, el punt 2, on ens trobem deu subpunts. Com deia la companya també dels comuns, d'una falta de rigor increïble, perquè si vostès realment tinguessin elements fermes i notoris d'aquesta falta de transparència estic segura que no ens haguessin fallat i els haguessin dit aquí. Però, en canvi, en aquests deu subpunts trobem «no em contesta», «contesta parcialment», «tarda en contestar», i, bé, no segueixo perquè no cal.

Situem-nos. Jo crec que coincidirem tots en que la transparència és un principi general que regeix el dia a dia de les administracions i, per descomptat, que totes les persones tenen dret a saber què fan les administracions i com ho fan. I aquest dret és inherent a la democràcia.

En efecte, «transparència» i «democràcia» són dos conceptes que caminen junts i que són inseparables. Hi ha qui deia que les dictadures fan transparents els ciutadans i opacs els governants i, per tant, la democràcia és i ha de ser justament a l'inrevés. Malauradament, amb l'arribada de la democràcia a Espanya, no va arribar la transparència a les nostres institucions. Com li costa, a vegades, això, a Espanya. Vam trigar gairebé quaranta anys en tenir la primera llei de transparència. Vam ser un cas insòlit en tot el món occidental, l'únic país d'Europa que no tenia lleis de transparència. I, finalment, va arribar.

A Catalunya li ben asseguro que n'hem pres nota, i les coses es fan i es faran diferents. I, si no, estic segura que vostès mateixos vindran aquí a recordar-nos-ho, no com vostès, que estan governant a Madrid amb el partit condemnat més vegades per corrupció de tot Espanya.

Per parlar de Catalunya, l'any 2014, la Llei de transparència... I després també recordar-los que el Govern té un departament dedicat específicament a la transparència, amb una clara aposta pel govern obert, i també que en aquesta legislatura s'ha

fet un acord de govern per impulsar les dades obertes, basat en un principi molt senzill: que es faciliti tot allò que no estigui prohibit.

El reconeixement a les actuacions de transparència del Govern no ens el fem nosaltres mateixos. Ve d'una institució, Transparència Internacional d'Espanya, entre moltes altres. Sabem també que Ciutadans, quan no es tracta d'alguna institució que diu allò que vostès volen, no li reconeixen cap veracitat. Però, mirin, és així. I ara també podríem parlar de vostès, perquè estem segurs que on vostès es troben més còmodes de tot sempre és en l'oposició: crítico, embolico, cremo tots els camps per on passo i no deixo que hi creixi res més.

Però què passa quan ens toca governar? Mirin, durant la pandèmia, a Catalunya, si alguna cosa no es pot dir, és que no hagi estat transparent, aquest Govern. Aquest Govern, davant de la duríssima situació que estaven passant els ciutadans, era conscient que la transparència i la informació eren el més important. S'han establert mecanismes per informar en tot moment de la situació sanitària. Però, a més a més, s'ha anat més enllà: les dades de l'ERTO, de la contractació d'emergència de la Generalitat, les dades d'atenció a la ciutadania, com ara el telèfon de violència masclista, o el 012, i de l'afectació a l'activitat comercial dels comerços i establiments turístics, entre d'altres. On són les dades d'Andalusia? Quina és l'afectació real de la pandèmia per als andalusos? Quants avis han mort a les residències andaluses? Estic segura que els ciutadans ho agrairien molt. De fet, la premsa andalusa una vegada i una altra donava les gràcies als hospitals perquè d'ells obtenien les reals dades de la situació sanitària a Andalusia, i no de la Junta. Sempre transparència, però sempre segons convé.

També van per temes. Segons quins temes, no els toquen. La monarquia. Perquè la transparència no hi entén, ni de monarquia ni de república. Són dos estats sufragats amb fons públics i dels quals s'ha de retre comptes. Doncs, mirin, no els sentim mai, ni aquí ni a Madrid, demanar per què la Casa Reial només publica cada tres mesos els contractes sense cap identitat dels adjudicataris; per què es fan seleccions de personal sense publicitat. Tampoc publiquen les declaracions de béns i serveis dels alts càrrecs, i tampoc publiquen els comptes anuals. I per no parlar dels pressupostos, que de claredat, ben poca. Doncs d'això, que afecta, sí, tots els ciutadans de la seva estimada una i gran Espanya, ni un comentari.

De debò, ajudin a fer millor Catalunya i, de pas, també Espanya. Col·laborin, i no obstaculitzin el dret d'informació pública, perquè les seves peticions són repetitives, i també són sempre reiterades sobre els mateixos temes i les mateixes matèries. I això, a vegades, acaba sent abusiú, i acaba anant en contra del mateix principi d'aquest dret a transparència. Ajudin, per tant, a la gestió transparent d'aquest Govern, que és el que s'està intentant fer des de la Generalitat de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els record que la votació d'aquesta moció es farà al final de la tarda, amb la resta de votacions.

I ara suspenem la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer i els secretaris primer i segon. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

El president

Bé, bona tarda, diputats, diputades. Reprenem la sessió d'aquesta tarda.

Interpellació al Govern sobre el model turístic

300-00310/12

I ho fem amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el model turístic, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro. Endavant.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, diputats i diputades; moltes gràcies, conseller. Va dir vostè ahir una frase que crec que va sorprendre a propis i estranys, que és que ja no existeix l'esquerra i la dreta, lo que hi ha ara són estats que gestionen bé. I a mi em va sorprendre, veïnt de vostè, que crec..., i sempre l'havia tingut per un orgullós diputat de dretes. Em va dir vostè una vegada que l'escola pública havia perdut glamur i que s'havia de reforçar l'escola concertada. Crec que el que ha perdut glamur en aquest país és ser de dretes. I, si no, l'hi pregunta al seu company Albert Batet, que, després de tota una vida de militància a Convergència, el primer que ha dit és «jo no sé res, no recordo mai haver militat aquí». Ja no hi ha militants de Convergència a Catalunya, pel que sembla.

Però anem a la interpellació. Sector turístic, crec que el diagnòstic general el tenim tots molt clar. Ha caigut un 80 per cent la vinguda de turistes estrangers aquest any, un 84 per cent la despesa de turistes estrangers i un 90 per cent la despesa de turistes de la resta de l'Estat. I, per tant, és una situació de fallida de tot un sector econòmic en aquest país. Un sector econòmic que ocupa entre 700 i 900.000 persones a Catalunya. I que, per tant, és un sector central, tant en la producció de riquesa –el 12 per cent del nostre producte interior brut– com en la generació d'ocupació. Però ha sigut un cop desigual. I crec que la primera conclusió que podem treure és que no tots els models turístics han resistit igual de bé o no tots els models turístics han patit la caiguda per igual.

Segurament el model turístic d'interior ha resistit millor, perquè molts ciutadans de Catalunya no han viatjat a l'estranger i han fet turisme rural o turisme a les comarques centrals. I no totes les ciutats de costa han resistit igual de malament. Les que van apostar, des d'un inici, per un model turístic d'eurotours i de turisme internacional han resistit molt pitjor que les que tenen un model turístic més familiar i més de proximitat. Per tant, el primer que li diria és que necessitem un diagnòstic clar, territorialitzat i concret, i detallat, perquè necessitem saber què ha passat en el sector turístic aquest any. I necessitem poder fer previsions en tota la pluralitat de models turístics que tenim al nostre país. Perquè no podem intervenir per rescatar el 12 per cent del nostre producte interior brut, no tenim aquesta capacitat d'intervenció. Però tenim capacitat d'intervenir quirúrgicament i eficientment en molts sectors. I, per tant, per intervenir bé, necessitem un diagnòstic acurat.

Segona qüestió: les intervencions que ja s'han fet. Hem fet intervencions basades en un pronòstic que no s'ha complert: perdem la temporada de Setmana Santa, aguantem durant l'estat d'alarma i reobrirem a l'estiu, que repuntarà la demanda turística en el nostre país. I no ha sigut així. Hem perdut Setmana Santa, hem perdut tots els mesos de l'estat d'alarma, tota la primavera, hem perdut tot l'estiu. I ara estem esperant a veure si no perdem tot el Nadal o si no perdem la Setmana Santa de l'any que ve.

I, per tant, si fa dos setmanes debatíem quins sectors reobrim, avui ja veiem que el debat torna a ser quins sectors tanquem i que això va per més llarg del que havíem planificat. I, segurament, per bastant més llarg. L'Agència Internacional del Transport Aeri advertia de que el transport aeri de turistes no estaria un altre cop al cent per cent fins al 2024. I que el 2021 tindríem un 30 per cent menys de transport aeri. I, per tant, aquesta crisi del sector turístic, en aquells models que siguin molt dependents del turisme internacional, seguirà patint. I necessitem seguir intervenint per evitar tancaments d'empreses turístiques. I posa en evidència que hi ha models turístics excessivament dependents del turisme internacional. I que això, que fins ara ens ha anat bé, en un futur no ens anirà tan bé. I, per tant, hem d'intervenir, també, per

canviar part del nostre model turístic. Sobretot, si tenen en compte que hi ha sectors vinculats al turisme, com l'hostaleria, com la restauració, als quals ni tan sols els podem garantir la continuïtat productiva a lo llarg de l'any. Perquè tenim rebrots, tenim onades de pandèmia i necessitem intervenir per qüestions sanitàries. I, per tant, hem de fer un bon diagnòstic. I hem de revisar, també, com hem d'intervenir en un futur.

Nosaltres fem diverses propostes a curt i mitjà termini. La primera l'he mencionat aquest matí, crec que se'n parla molt poc, però crec que en començarem a parlar a lo llarg d'aquest any. Cal intervenir per sostenir rendes. Molts d'aquests 700.000, 900.000 treballadors, estan avui cobrant prestacions d'atur, cobrant prestacions per cessament d'activitat, prestacions d'autònom, estan en situació d'ERTO. Tots ells han perdut renda.

I molts d'ells provenen de sectors productius amb baixos salaris, amb baixa continuïtat laboral. Molts són fixos discontinus; molts tenen contractes temporals. I, per tant, hem d'intervenir per sostenir renda. Perquè, si no, veurem un daltabaix, no només en el consum d'aquest país, sinó en les desigualtats de renda d'aquest país. I una de les coses que ja vam dir quan vam presentar els primers decrets del Govern és que necessitem no només pensar cinquanta línies d'ajut, que crec que estarem d'acord que cap arriba a cobrir les necessitats del sector, i que les fem no complementàries a les línies i a les prestacions d'ajut de l'Estat, sinó que hem de pensar també ja prestacions complementàries a l'atur, a la prestació per cessament d'activitat, a l'ingrés mínim vital i a la renda garantida de ciutadania que permetin contenir rendes a gran part de la classe treballadora i de les classes mitjanes d'aquest país. I és una intervenció de la qual en parlem molt poc, però crec que cada vegada serà més rellevant.

Segona qüestió. Hem de mantenir teixit productiu. I sabem que vindrà un any 2021 que també serà dur per part del nostre sector turístic. Però hem de resistir teixit productiu. No és cert que una empresa que tanqui el dilluns, buidi el local el dimarts i el dimecres tinguem una altra empresa. L'economia no funciona així. Empresa que tanca avui és una empresa que no sabem quan podrem tornar a recuperar. I, per tant, la primera política, a part de la contenció de rendes, ha de ser la contenció de la destrucció de teixit productiu en el nostre país. En diverses direccions. La primera, reduir costos. Els ERTOS han ajudat. Han reduït costos salarials. La proposta que heu fet vosaltres sobre lloguers ha ajudat a que, quan una empresa tanqui, no hagi de pagar lloguers que fan que, quan tanca, no tanca a zero, sinó que segueix perdent diners cada setmana d'inactivitat. I, per tant, ha sigut una mesura que pot ajudar.

Hi ha hagut la moratòria de la taxa turística, que hi estem d'acord, evidentment. Si una persona tanca, l'última preocupació que li podem posar a sobre és què passa amb la taxa turística. L'ajornem i, quan tinguem un diagnòstic sobre com ha funcionat el sector turístic, plantejarem què fer-ne. Però hem d'anar més enllà. Haurem de plantejar moratòries en l'ICO i en l'ICF, dels préstecs que s'han demanat en aquesta primera onada de pandèmia. I segurament haurem de plantejar, també, què fem amb els subministraments bàsics de les empreses: amb l'aigua, amb la llum, amb el gas, que segueixen sent costos estructurals que impedeixen tancar a zero. Perquè, com més reduïm costos estructurals, més ajornarem la data de tancament que moltes empreses tenen al cap. I com més l'ajornem, més la podem apropar a la reactivació econòmica que hi haurà en el sector. I menys haurem d'intervenir. Perquè no tenim diners ni pressupostos per sostenir tots els costos empresarials en aquest país.

Però hem tingut també ajuts molt tènues. I vostè fa poc que és conseller de la Generalitat. Segur que ho sap, també, el que li diré, però crec que l'hi he de dir. Haurà de reivindicar el Departament d'Empresa en el si del Govern de la Generalitat. I és una discussió que fa anys que dura. No pot ser que el Departament d'Empresa, que suporta el Pacte nacional per a la indústria, el turisme, el Pacte nacional per a la societat del coneixement, tingui pressupostos de misèria. I ho haurà de reivindicar en el si del Govern. I, en aquesta etapa, amb més radicalitat i amb més necessitat que l'anterior.

I, per tant, necessitem un diagnòstic, necessitem saber intervenir amb ajuts, amb garantia i finançament i garantir rendes. I necessitem planificar el sector turístic post-Covid. I ho necessitem fer perquè no serà igual. Necessitem diversificar oportunitats al territori. Hi ha molts territoris condemnats al monocultiu del turisme, i que accentua problemes com el despoblament rural en el nostre país. Part dels fons europeus hauran d'anar també a diversificar el teixit econòmic en el nostre país. Haurem de modernitzar el sector, tant en la transició digital com en nous models turístics sostenibles. I haurem de presentar, per tant, plans ambiciosos que puguin aprofitar els fons europeus per modernitzar els sectors.

I una tercera qüestió. Haurem de combatre també la desregulació econòmica que ha patit el sector i el sorgiment de les economies de plataforma que fan competència deslleial i precaritzen condicions laborals. Dues qüestions al respecte –i amb això ja acabo. La qüestió dels *free tours*, que no són *tours* gratuïts, sinó de preu lliure. Sabem que l'economia de plataforma està competint avui amb empreses de guies turístics, arreu de Catalunya, que paguen els seus contractes laborals i que respecten les relacions laborals en el nostre país. S'està intervenint ja...

El president

Diputat...

Lucas Silvano Ferro Solé

...des del Ministeri del Treball –i amb això ja acabo– amb moltes experiències. Fem-ho.

I posem l'ull, també, a què està passant en les pistes d'esquí, què ha estat passant, que ha portat els treballadors avui a reivindicar un conveni laboral digne, perquè se'ls contracta de forma fraudulenta, quan no se'ls contracta...

El president

Diputat, li recordo que té cinc minuts per...

Lucas Silvano Ferro Solé

...com a falsos autònoms –i amb això ja acabo. Posem ull i posem inspecció de treball en tots aquells sectors que fan de la precarietat la competència deslleial.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Coneixement. Quan vulgui.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Ramon Tremosa i Balcells)

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, bona tarda. Diputat Ferro, una prèvia abans de començar. Jo ahir vaig esmentar un historiador britànic. No és una afirmació meva. Posat entre cometes, hi ha un historiador britànic que va dir que «en aquesta crisi no hi ha dretes ni esquerres, sinó estats solvents i eficients» i estats, doncs, que no han gestionat bé i que, per tant, es deslegitimen als ulls dels seus ciutadans. Per tant, doncs, aquesta prèvia, perquè jo no és que digui això. Jo poso entre cometes una frase que em fa pensar. I mirant el Govern d'esquerres que tenim a Madrid, doncs, molt diferent del PP, moltes coses no les ha fet, eh? Militaritzar una crisi sanitària ho hauria fet el PP, per exemple. Contractar quatre grans firmes d'auditoria per gestionar els fons europeus, rebutjant els governs autonòmics, amb agències de dècades consolidades... El PP no ho hauria fet millor. Per tant, hi ha molt poques diferències, no?

I si vostè demana etiquetes..., miri, jo, de fa trenta anys, em defineixo com a liberal d'esquerres. Només es pot repartir riquesa si abans s'ha creat. Clar, liberal, a Barcelona, és una cosa molt lletja. Però quan vas a Brusselles com a eurodiputat, ets d'esquerres. Perquè, com vostè sabrà, el Grup Liberal, en molts àmbits, fa majoria al Parlament Europeu, de sempre, amb verds i socialistes. Però, si vas a Estats Units, ets comunista. I si tu dius «*I am a liberal*», ets comunista directament. Per tant, això de les paraules és molt curiós. Vostè pot repassar deu anys de votacions meves al Parla-

ment Europeu –cada any n'hi ha entre quatre i sis mil de nominals–, miri les coincidències, estic amb l'Ernest Urtaun. Més de les que ell voldria, potser més de les que jo voldria també. Però, al final, la vida és així. La política són vots en seu parlamentària, més que proclames, no?

I una mica, en aquest sentit..., i, a més a més, jo, a les esquerres, quan em dic liberal d'esquerres..., per mi les esquerres són no que busquin la igualtat de resultats, sinó la igualtat d'oportunitats. Per tant, si diem que som d'esquerres, hauríem de pensar..., perquè la igualtat de resultats massa vegades porta a l'empobriment i a l'anivellament per baix i, en canvi, la igualtat d'oportunitats premia qui ha treballat més que un altre. Però bé, faig aquesta prèvia, ja que vostè ha citat... Jo no vaig dir que l'escola pública no té glamur, vaig dir: «Parlar de l'escola pública no té glamur.» Per tant, busqui la cita exacta i no es quedi amb el *copy paste* interessat que fan alguns.

Però bé, parlem de turisme, que és molt important, perquè el turisme és un sector tractor, motor decisiu de Catalunya. I ara hem tingut una crisi brutal que ha permès una cosa insòlita en les ciències socials, que és fer experiments. És a dir, la ciència experimental, la física, la química, poden replicar mil vegades un experiment en un laboratori en diferents condicions: «Llancem una pedra, a veure a quina velocitat cau. Hi posarem calor, vent, fred.» Poden replicar-ho moltes vegades. La ciència social no pot fer-ho.

Per exemple, com hauria sigut la crisi de l'any 2010 sense l'euro? Inflacions del 25 per cent, tipus d'interès del 25 per cent, depreciació del tipus de canvi brutal, *corralitos* bancaris, la crisi de Bankia hauria infectat tot el sistema financer... Però com que no hem tingut –afortunadament– la crisi del 2010 sense l'euro..., va ser una crisi brutal, però hauria pogut ser més dura. No ho hem pogut comprovar. Però, clar, ara sí que tenim una prova en ciències socials. Vostès deien des de l'ajuntament: «Fora el turisme! Prou turisme! Menys turisme!»

Molt bé, ara hem tingut una desastrosa crisi sanitària, una pandèmia que ha arrasat el nostre sector turístic i ara tenim una Barcelona sense turisme internacional. I ara descobrim que el turisme és un sector clau perquè no només omplia habitacions d'hotel, donava vida als comerços, als restaurants, a una part de l'immobiliari i és més del 12 per cent del PIB que diem. Jo tinc dades de turisme, que no les llegiré totes, però en el cas...

Els últims mesos –setembre, agost, juliol–, i ho tinc desagregat per regions a Catalunya: Barcelona, Costa Daurada, Costa Brava, Pirineus, Terres de l'Ebre. Clar, les caigudes són: 64 per cent al setembre, 50 per cent a l'agost, el mes de juliol també 58 per cent. Barcelona: caigudes del 80, 78, 84 per cent. Clar, Barcelona era una ciutat d'èxit global total. Jo que he estat a Brusselles en el cas Google molts anys, anaves a Silicon Valley amb delegacions parlamentàries, anaves a la Xina en viatges oficials i et deien: «Que bé Barcelona com a seu del Mobile World Congress, perquè per a nosaltres Barcelona és com Suïssa, és dels pocs territoris del món on un xinès i un americà se sent com a casa.»

Però això quan... No només amb el Mobile World Congress, en molts altres congressos. Quan es fa una enquesta als delegats: «On voleu anar?»... El congrés Seafood, que era el gran congrés de Brusselles i que va canviar Brusselles per Barcelona... Per què? Perquè el 95 per cent dels expositors triaven Barcelona. Per molts motius. Per tant, no podem renunciar al turisme. Hem de seguir reivindicant el turisme. Que cal revisar coses? Totalment d'acord. Que hem de revisar quin tipus de turisme ens arriba, perquè hi ha segments que tenen més externalitats i costos? És veritat. Aquí hi trobaríem molts punts de contacte.

Però bé, són els empresaris els que saben millor que nosaltres –perquè estan moltes dècades, moltes vegades, porten molts anys a peu de trinxera– cap a on i com s'han de fer aquestes reformes. Compte amb l'intervencionisme, que a vegades produeix efectes no previstos ni desitjats. «Ara decidirem, planificarem, intervindrem en com serà el futur turístic.» D'acord, però tenim empresaris en aquest país que porten trenta, qua-

ranta i cinquanta anys a peu de sector innovant, millorant, i tinguem-los en compte, perquè a vegades els somnis intervencionistes produeixen efectes no previstos ni desitjats –moltes vegades.

Vostè ha parlat de «trobem punts de contacte». Aquest Govern voldria allargar els ERTOS? Sí. I insistentment convidem el Govern espanyol a que ho faci en la línia, per exemple, del que ha fet Alemanya, on governa, des de fa deu anys, i molt bé, una coalició de CDU i SPD. Una gran coalició. És a dir, per tant, això de dretes i esquerres que vostè deia, en principi seria molt opinable. És a dir, són paraules que han perdut molta de la idea que tenien fa trenta anys. Avui en dia, això, en societats líquides, s'està redibuixant. Però bé, a Alemanya han allargat els ERTOS fins al novembre del 2021, més enllà de les eleccions. Per tant, no cal patir cada trimestre fins a l'últim minut que si es renova, no es renova, la lletra petita, aquest codi d'activitat ha entrat, aquest altre no... No, no, no. Si us plau, un any. Perquè ara el Banc Central Europeu compra deute en grans quantitats a l'Estat espanyol i si ve una caiguda del PIB del 15 per cent –i és brutal i no és innòcua, i castiga la recaptació–, podem garantir el nivell de despesa. Això és mai vist, és fantàstic poder fer una planificació en aquest sentit de despesa pública comptant que podrem tenir aquests diners garantits.

Aquest Govern ha impulsat aquesta moratòria del 50 per cent dels lloguers, que entenem que és positiva. La moratòria de la taxa turística és molt liberal en el sentit de que el sector públic renuncia a ingressar unes taxes ja cobrades. En el seu moment hi va haver un debat molt interessant, i jo era dels que vaig posar sobre la taula: «Fem com han fet molts països europeus, aguantem les empreses, que no hagin d'endeutar-se, com han fet al juliol, per pagar societats i l'IVA.» I he de dir que Esquerra Republicana al final ho va acceptar, i és una mesura, entenem, d'ajudar el sector a que resisteixi aquests mesos i a que pugui tirar endavant. I, en aquest sentit, doncs, la moratòria de la taxa turística va en una línia que nosaltres entenem que és la bona en aquest temps d'excepcionalitat que vivim.

Reduir costos energètics, ICOs, la moratòria del crèdit, d'acord. És a dir, la meua opinió personal és: la situació és la que és, els empresaris ens diuen «no podem resistir si no recuperem l'activitat». Doncs també estariem d'acord a allargar-ho. Clar, també, el Govern d'esquerres que vostès gestionen, en lloc d'injectar ajuts directes, com han fet tants països de dretes com el senyor Macron, ha fet passar tots els empresaris per la banca a demanar crèdits. És un model que, d'esquerres, molt no encaixa amb el que podríem tenir. Però, en tot cas, d'acord amb això: allarguem els ICOs, donem la moratòria fins que no engegui l'activitat. Entenem que això és positiu.

I, pel que fa a reduir els costos energètics que citava vostè, sí que és veritat que hi ha un component de la factura, que és el cost fix, que d'això podríem entrar a parlar-ne. I li he de dir que grans empreses amb les quals he parlat no ho veurien negatiu. Òbviament, però, clar, la facturació són trams que s'han de facturar, però, si no hi ha facturació, sí que podríem parlar-ne perquè l'actitud de les grans empreses, per exemple, amb el tema de la pobresa energètica, que jo he parlat amb algunes, doncs, és comprensible, positiva, d'acord amb els nous temps que vivim. Òbviament, els rebuts s'han de pagar, però podem trobar excepcions.

I, en aquest sentit, entenc que en aquests moments de crisi és molt bo que hi hagi amplis consensos. Jo, per exemple..., vam tenir el debat amb vostè del projecte de llei tramitat en procediment d'urgència de les APEUs. Va haver-hi una gran col·laboració de tots els grups i la necessitat de que..., perquè la ciutadania entenc que espera això de nosaltres. I, per tant, també en el sector turístic, mesures que haguem d'implementar per allargar, doncs, la vida de les empreses, que ens interessa..., hauríem d'anar tots junts, en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Té un torn de rèplica ara el diputat per cinc minuts. Endavant.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, conseller. Hi ha com un «mantra» sobre l'Ajuntament de Barcelona i la turismofòbia, que crec que hem de debatre amb una mica més de propietat. El 2019 a Barcelona hi va haver xifres rècord de turistes: 12 milions. Ho dic perquè crec que a vegades confonem la crítica a la «turistificació», al turisme massiu, l'impacte que té sobre certs barris, perquè aquests 12 milions de turistes quasi tots es van concentrar al centre de Barcelona. I crec que a vegades confonem les crítiques legítimes no només de les institucions, de molts veïns que veuen que puja l'increment dels lloguers, que afloren apartaments turístics legals i il·legals, que es gentrifiquen els barris i que es veuen expulsats dels barris..., crec que confonem tot això, que és la crítica a un model turístic determinat, amb la crítica al turisme. I crec que és una confusió una mica deshonest.

Jo sempre explico la mateixa anècdota. A Venècia hi ha una farmàcia, la farmàcia Morelli, que té un comptador d'habitants, de quants habitants queden al centre de Venècia. Als anys cinquanta eren 175.000, ara en queden cinquanta mil. I és ara que l'ajuntament, aquests anys, aquests darrers anys, s'ha hagut de posar seriós, perquè venen 30 milions de turistes i excursionistes a la ciutat, i, evidentment, s'han substituït habitatges per hotels, serveis públics per serveis a turistes, etcètera. I es donen externalitats negatives, en aquesta activitat i en tota la resta, cosa que no qüestiona la importància del turisme que té sobre la nostra economia, al contrari: aprofitem els fons europeus per treballar aquestes externalitats negatives.

Volem un turisme de més qualitat, que pugui deixar més despesa amb menys massificació, més descentralitzat. Barcelona és una ciutat preciosa a nivell europeu, arquitectònicament, urbanísticament, amb un patrimoni històric i cultural evident, però tenim un país que té un patrimoni natural i històric i que té platges arreu del país, i tenim un Pirineu que a nivell de patrimoni natural i de biodiversitat és també un patrimoni europeu. Posem-ho sobre la taula i treballem dinàmiques de descentralització turística i de desestacionalització turística. I ara tenim una oportunitat –vostè ho deia molt bé–, tenim uns fons europeus que ens permeten obrir amb ambició el debat a mitjà termini.

Vostè ha dit una cosa en la que no coincideixo, que és: «Ull amb intervenir, que els empresaris saben el que s'ha de fer en aquest país.» Bé, diguem que els empresaris tenen un interès particular sobre el que s'ha de fer en aquest país. Però inclús no li accepto la frase en el seu conjunt: són els empresaris d'aquest país els que estan exigint intervenció, avui, ara, per combatre la fallida econòmica del sector i per replantejar el sector. Són els empresaris –o no són empresaris?– els que es queixen que hi ha plataformes d'economia col·laborativa que contracten falsos autònoms i competeixen de forma deslleial amb els empresaris que paguen impostos aquí, que paguen cotitzacions laborals aquí i que paguen salaris d'acord amb els convenis col·lectius aquí. També són empresaris; són els nostres empresaris, de fet. Intervinguem aquí.

I, per tant, un diagnòstic concret de com està la situació. Crec que això ens pot permetre adequar molt i clarificar la discussió sobre com i en quina quantitat hem d'intervenir per sostenir el model turístic en aquest país. Discutim la intervenció a curt termini, que crec que, en línies generals, tots estem més o menys d'acord en que cal sostenir rendes i cal sostenir empreses durant aquest lapse de pandèmia que estem vivint.

I, per tant, posem-nos d'acord en la intervenció a mitjà termini i obrim la discussió sobre el model turístic post-Covid en aquest país: quins elements ja calia corregir abans, quins elements els fons europeus ens permeten posar sobre la taula amb plans ambiciosos, en matèria de transició digital, en matèria de sostenibilitat, de millora de qualitat del servei turístic en aquest país. Posem-ho sobre la taula. I també, evidentment, aquells elements d'ordenació econòmica que necessita el turisme i que necessiten tots els sectors econòmics d'aquest país de regulació laboral, perquè hi ha hagut barra lliure de regulació laboral en alguns sectors durant molt temps i ja s'està corregint des d'inspecció de treball.

I posem també sobre la taula la necessitat de construir noves regulacions i una ordenació del model turístic en el nostre país. I crec que en això els empresaris d'aquest país, més enllà de que tinguin la comptabilitat més al cap, i més enllà de lo reticents que puguin ser a les regulacions laborals, en línies generals, els empresaris honestos d'aquest país hi estan tots d'acord. Els que paguen impostos i contracten de forma regular els seus treballadors hi haurien d'estar d'acord.

I, per tant, posem-nos-hi i aprofitem els fons europeus per fer un pla ambiciós de turisme en aquest país per a les properes dècades.

Moltes gràcies, conseller.

El president

Gràcies, diputat. Per fer la seva rèplica, té un torn de nou el conseller. Endavant.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, un minut per parlar del paper empresarial. És a dir, si vostè agafa manuals de teoria econòmica, veurà que es defineixen els factors de producció clàssics –terra, treball, capital–, i després també es parla del factor empresarial. I el factor empresarial és un sector productiu diferent. Per què? Perquè la seva funció és pensar, disposar, preparar, organitzar, orientar els altres sectors productius per crear una producció, generar una producció de béns o serveis.

I, per tant, si vostè llegeix Keynes, que no era, diguem-ne, de dretes, per entendre'ns, veurà que Keynes diu: «És que el líder social és l'empresari, que s'arrisca amb el seu patrimoni a posar-se en un negoci a crear riquesa. I, per tant, qui crea llocs de treball no és el sector públic, és l'empresari.» Això ho diu Keynes, eh? Vull dir, vostè ha començat parlant de dretes i esquerres, jo li dic que un senyor d'esquerres, com Keynes..., també que Keynes deia: «Hem de gastar i generar dèficits públics quan l'economia va malament, però quan l'economia va bé, el sector públic ha de generar superàvits pressupostaris», com han fet Alemanya o Holanda. És a dir, en els anys bons del 2014 al 2020 han generat superàvits pressupostaris, han desendeutat l'Estat i ara poden posar tota la carn a la graella.

Per tant, el keynesianisme bo és Merkel, la millor alumna de Keynes és Merkel. I quan Pablo Iglesias deia, que també el vaig conèixer al Parlament europeu..., i deia: «*Es evidente que la austeridad en España ha fracasado.*» I li dic: «Home, Pablo, mira't les xifres de deute públic els últims vuit anys a Espanya, hem passat del 40 per cent del PIB al cent per cent del PIB en vuit anys, i ho ha fet el Rajoy, i també ara una mica...» Vull dir, Espanya ha triplicat el deute de 400.000 a 1,2 bilions d'euros en deu anys, ni Felip II anava tan ràpid, endeutant l'Estat. Això d'austeritat..., de quina austeritat m'estàs parlant? Perquè això ho expliques a Brusselles i els teus propis es posaran les mans al cap. Per tant, jo he parlat de l'empresari com a persona clau a tenir-la present quan parlem de redefinir el sector en el futur, més que res perquè s'hi dedica, i perquè sap que es juga els seus diners i crea llocs de treball. I si eliminem els empresaris en un país, tindrem un problema.

Però, en aquest sentit, escolti, jo no he fet servir mai les expressions que he sentit en aquesta cambra d'altres diputats parlant de turismofòbia, en nom de..., jo no ho he fet servir mai, i trobo que és injust. Però també l'alcalde Colau podria dir: «Necessitem un millor turisme, turisme de millor qualitat.» Li agrairíem unes declaracions en aquest sentit.

Jo li demano una cosa a l'alcalde Colau: que no tanqui la Via Laietana aquest Nadal, perquè amb l'Ajuntament de Barcelona volem fer una campanya –«Vine al centre»– i, a més a més, jo vaig parlar amb el Jaume Collboni i li vaig dir: «Hem de fer-ho junts, ajuntament i Generalitat, perquè ara és el moment d'actuar institucionalment plegats. I m'agradaria fer-la. Nosaltres la farem, però si la fem conjuntament, endavant.» I el Jaume Collboni va dir, ho va anunciar a la junta l'altre dia: «Volem fer això amb la Generalitat.» Perfecte. Però, clar, si tu vols que la gent de

Sabadell, de Granollers i de Martorell baixin el dissabte a Barcelona a comprar al matí, a dinar en un restaurant, a la tarda a comprar al centre de Barcelona, al vespre al Liceu o al Palau de la Música, no li tanquem la Via Laietana. No li tanquem la Via Laietana, perquè llavors dirà: «Doncs me'n vaig a la Roca del Vallès o no hi vaig.»

I ens ha caigut el turisme internacional, que era el 60 per cent al centre de Barcelona. Ens ha caigut el turisme de comarques, que era el 20 per cent a Barcelona. I, si més no, podem recuperar aquest turisme de comarques; per tant, públicament, demano: si us plau, no tanqueu; tanqueu el diumenge, la Via Laietana, però el dissabte no. I, en aquest sentit, per tant, hem d'afinar una mica, no? Jo totalment disposat i a favor de que aprofitem els fons europeus tant com puguem per capitalitzar el sector i modernitzar-lo i preparar-lo millor, digitalitzar-lo. Endavant, però, en aquest sentit, també amb l'Ajuntament de Barcelona, també amb els comuns un consens de mínims seria molt benvingut i ens permetria fer millors polítiques públiques.

Jo li reconec les externalitats negatives que genera en moltes ciutats un turisme massiu com el que hem tingut, és veritat, i desertització de barris. I això també, quan es recuperi el turisme, tant de bo poguéssim millorar-ho, però és difícil, és difícil. I, en aquest sentit, doncs, un diàleg honest i franc amb totes les forces polítiques seria molt bo per poder avançar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre la manca d'acompanyament a les empreses en la gestió de la pandèmia

300-00315/12

Passem a la segona interpellació, que és sobre la manca d'acompanyament a les empreses en la gestió de la pandèmia, i la presenta el Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor José María Cano. Endavant.

José María Cano Navarro

Gracias, presidente. Diputados, diputadas, señor *conseller*. Muy buenas tardes. Señor Tremosa, ayer le hice una pregunta en la sesión de control del Pleno. Mi pregunta hacía referencia a la falta de sensibilidad de su *conselleria*, que es precisamente la *conselleria* de Empresa, y al nulo acompañamiento que están teniendo las familias catalanas, los autónomos y las pymes que han sufrido un duro golpe ante las nuevas restricciones impuestas por el Govern. En este caso, la peor parte se le ha llevado la hostelería, como bien sabe: bares, restaurantes, y también centros de estética, veían como, de la noche a la mañana, tenían que cerrar la persiana y lo tenían que hacer en soledad, totalmente desamparados sin que usted *a priori* hiciera ningún esfuerzo. Y no solo no hacen ningún esfuerzo, sino que, además, con su respuesta de ayer ni tan siquiera empatizaba con la dura situación de todas esas familias catalanas que tienen su futuro en juego.

Y si antes de hacerle la pregunta ya estaba preocupado, después de escuchar su respuesta mi preocupación creció exponencialmente. Fue una respuesta en la que, a nuestro modo de ver, y de manera descarada, solo hizo que echar balones fuera. Pero hay algunos elementos que todavía me sorprendieron más. Usted hizo lo que hace este Govern cada día, a lo que ya estamos acostumbrados: intentar culpar a un tercero y no asumir su responsabilidad. Ya sabe, la culpa de todo la tiene Madrid y el «*Espanya ens roba*» del cartel que blandía el señor Aragonès, orgulloso de su insolidaridad en sus mítines exaltados. Usted hizo lo mismo, pero lo hizo mucho más exagerado: culpó al Gobierno de España, nos habló de periódicos extranjeros, nos habló de otros países, de la teórica recaudación en función del PIB, pero en ningún

momento centró sus discursos en las cosas que sí podía hacer desde su *conselleria*, que es la que debería velar por los intereses de los autónomos y las pymes.

Nos encontramos con un *conseller* de Empresa que, para mí, seguía pensando que estaba en Bruselas, creyendo que le pagan por venir aquí a hablar de política geoestratégica, y otras veces daba la impresión, como hoy, que se sentía como ante un grupo de alumnos ávidos por recibir una lección magistral sobre política internacional. Por eso he tenido que cambiar totalmente el contenido de la interpelación que le hago hoy, porque necesito saber cuál es su actitud ante esta nueva responsabilidad, que me diga si realmente se va a preocupar y ocupar de su *conselleria*, si realmente se va a ocupar de los autónomos, de las pymes, de los puestos de trabajo catalanes o no lo va a hacer. Imagínese la importancia de mi duda inicial en esta interpelación, duda más que fundada tras seguir sus declaraciones, sus artículos y sus tuits a lo largo de este mes y medio que lleva usted de *conseller*.

Señor Tremosa, vemos que usted no está aquí para acompañar al tejido empresarial catalán ante esta dura crisis sanitaria, que se ha convertido en una crisis económica de una magnitud nunca vista desde que tenemos memoria; nos da la sensación de que su objetivo es aguantar cuatro meses, trampeando, con discursos grandilocuentes y echando pelotas fuera hasta que se convoquen las elecciones del mes de febrero, y ya se apañarán las familias, los autónomos y las pymes, como usted repite continuamente, que hagan lo posible para hibernar hasta que llegue la primavera, hasta que hayan pasado las elecciones y salgan las flores. ¿Estoy en lo cierto, *conseller*?

Señor *conseller*, no puede plantearse estar cuatro meses con los brazos cruzados hablando de su libro. Ahora la prioridad, además de salvar vidas, es la de salvar empleos. Hay que poner todos los recursos encima de la mesa para que no cierren la persiana todos esos bares, todos esos restaurantes, todos esos centros de estética que se han visto obligados a abandonar su actividad por decreto. Yo ni siquiera puedo imaginar a un diputado de Ciudadanos que estuviera en estos momentos a otras cosas, en vez de preocuparse por la situación de la pandemia, en vez de buscar soluciones, en vez de defender con uñas y dientes a los que tiene que representar, al comercio, a la hostelería, a la industria o al sector del ocio. Un diputado de Ciudadanos no puede vivir con la actitud que nos está demostrando usted, señor Tremosa. Con usted, se lo digo honestamente, tenemos un problema muy serio de base, un problema de funciones y de responsabilidades. ¿De verdad cree que es normal, señor Tremosa, que es lógico que un *conseller* de Empresa solo hable de hibernar, de que los autónomos, las pymes y los puestos de trabajo aguanten solos, y que ya, si eso, vendrán los fondos europeos?

Pero, de todas formas, vamos a los hechos de esta última semana, que me van a permitir dar base empírica a esta interpelación. La primera gran situación crítica que usted vive como *conseller*, teniendo en cuenta que usted lleva un mes y medio en el cargo –desde que sacaron por la puerta de atrás a la señora Chacón–, se produjo la semana pasada, cuando deciden cerrar bares y restaurantes, y también los centros de estética. Repasemos esa cronología.

Primero nos dan esperanzas diciendo que va a poder abrir el ocio nocturno, un sector que está destrozado porque, a pesar de todas las inversiones que han hecho en medidas higiénicas, a pesar de todas las medidas de seguridad, ven como en sus puertas se montan botellones cada fin de semana, pero ellos no pueden abrir su negocio cumpliendo con todas las medidas de seguridad. Después de darles todas esas esperanzas, después de hacerles preparar los locales para la apertura, después de que se planteen con esperanza que sus trabajadores dejen de estar en un ERTE, cambian de criterio. Señor *conseller*, ¿eso es acompañar al sector del ocio? Eso es generar incertidumbre, eso es falta de planificación, eso es hundir al sector.

Entonces toman la siguiente decisión: se plantean cerrar bares, restaurantes y centros de estética. ¿Y qué haría un *conseller* que se preocupa por la hostelería, un *conseller* preocupado por el sector, un *conseller* que realmente los quiera acompa-

ñar, que está dispuesto a ayudarlos en todo lo posible? ¿Confiar en que ya tienen su teléfono y que lo llamarán si lo necesitan, como dijo ayer? Yo creo que no, no haría eso. Ya se habría reunido con ellos para abordar un posible cierre; ya habría escuchado sus necesidades, como hemos hecho en Ciudadanos; ya sabría que los costes más importantes que tienen, y que no hay que ser un experto en la materia para intuirlos, son el coste de personal y el alquiler; ya sabría que tienen toda una serie de existencias perecederas a las que tienen que dar salida si cierran su persiana de la noche a la mañana. Ese *conseller* sabría que, antes de tomar una medida de ese tipo, debe coordinarse con el Gobierno de España, porque sin esa coordinación los trabajadores y los autónomos se quedan en la estacada.

Es más, ya lo habría negociado y coordinado con el Gobierno de España, para darles algo de sosiego, para evitarles toda esa ansiedad, en vez de esperar, como pasó, a que el *vicepresident* mandara una carta al Gobierno de España al día siguiente exigiendo ayuda. Mire, un *conseller* que quiera acompañar al sector ya lo tendría más que hablado. Y si buscamos ya la excelencia en ese *conseller* hipotético, hasta hubiera buscado complicidades en los grupos parlamentarios de la oposición, para contar con su apoyo, para convencerles de que hará todo lo posible desde su *conselleria*.

Sin embargo, ¿ustedes qué hicieron? Filtraron la noticia la noche antes, sin hablar con el sector, sin coordinarse con el Gobierno de España y sin comentar nada con la oposición. ¿Y filtraron la noticia para acompañar al sector? No, lo hicieron como globo sonda, lo hicieron para que todas esas familias pasaran la noche en vela con el corazón en un puño, pensando que con esa decisión su negocio se iría al garete, él y el de todas las familias que dependen de ese negocio se quedarían sin recursos.

Sigamos con la cronología de esos días. Al día siguiente organizan una rueda de prensa, mientras el sector de la hostelería estaba desesperado ante una reunión previa que tuvieron con ellos a las once de la mañana, una reunión que todavía les generó más ansiedad, porque les confirmaba la fatídica decisión, la decisión que afectaba gravemente a su supervivencia, y constataban con incredulidad que no tenían ningún plan, que no tenían ningún plan de contingencia ante este tipo de situación, una situación totalmente previsible ante una pandemia. Y, al final, tuvieron la desfachatez de no publicar el decreto de cierre hasta la una de la madrugada.

¿Usted puede imaginarse, señor *conseller*, el calvario que han pasado y están pasando todas esas familias a las que usted ha dejado en la estacada?, todas esas familias que dependen de la hostelería o de los centros de estética o del ocio nocturno. Pero es que esa incertidumbre todavía fue mayor cuando, a requerimiento del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, presenta una documentación con errores formales. ¿De verdad no se da cuenta de que eso es una chapuza tras chapuza, cuando lo que está en juego son miles de puestos de trabajo? ¿Eso es acompañar a los afectados, señor *conseller*? Y, en vez de tomar la decisión, lo que hicieron fue mirar qué procedimiento tenían, y anunciaron que destinarían 40 millones de euros en ayudas, 40 míseros millones de euros, con las pérdidas del sector de la hostelería previstas en quince días que alcancen los 800 millones de euros, veinte veces más de la cantidad que ustedes han sacado del cajón.

Y usted ayer ni tan siquiera nos comunicó su voluntad de defender ampliar esa dotación ante el *conseller* de Economía y Hacienda. Ante nuestra perplejidad, nos vino a decir que eso es lo que hay, que es responsabilidad del Gobierno de España, cuando la Generalitat maneja 32.000 millones de euros, y que incluso podría disponer de más, si no hubiera estirado más el brazo que la manga en todos los años de bonanza, acumulando casi 80.000 millones de deuda pública.

Pero, ¿sabe una cosa?, eso no es acompañar a los sectores. Quien lo pasa mal son todas las familias que dependen de esos sectores y que merecen a un *conseller* que se preocupe por ellos, en vez de a un *conseller* que lo único que hace es poner excusas de mal pagador.

Señor Tremosa, hoy, ante esta interpelación, tiene la oportunidad de rectificar, de convencernos de que es nuevo en el cargo y andaba despistado; tiene la oportunidad de demostrarnos que se va a preocupar por el tejido empresarial catalán. Si lo hace, le aseguro que encontrará nuestra mano tendida para sumar en todos estos temas, y no dejar en la estacada a las familias, a los autónomos y a las pymes –la misma mano tendida que tuvimos con la señora Chacón. Porque, si no aguantan los autónomos y no aguantan las pymes, el futuro será muy pero que muy negro.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Coneixement, el senyor Ramon Tremosa. Endavant.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat. A veure, no és la conselleria qui obre i tanca. L'autoritat competent és la sanitària, perquè així vam decidir..., el Govern de Catalunya va decidir des del mes de març fer front a la pandèmia. Em sembla que va ser un vicepresident de Ciutadans qui el mes d'abril o maig va reconèixer que el president Torra sempre anava per davant. Ara hauria de buscar la cita, la persona ara no la recordo, però em va sobtar. I va en una línia de reconèixer que a vegades el president Torra, doncs, va tenir la humilitat d'assessorar-se amb grans professionals com hi han a Catalunya en el sector sanitari. I això fins i tot l'hi ha reconegut gent del seu partit. I, en aquest sentit, què més voldria jo que no haver de prendre com a Govern de Catalunya unes decisions que són molt doloroses.

I és veritat, nosaltres seguim dia a dia tots aquests indicadors: la taxa reproductiva efectiva, la tendència de l'índex de rebrot. I com que fa tres setmanes va haver-hi una disminució de la Rt, immediatament vam trucar al sector de l'oci nocturn. I ens vam posar en contacte amb ells, i vam dir: «Si això segueix així uns dies més, obrim parcialment.» Però, clar, hem tingut aquest creixement exponencial. A tot arreu, eh? A Alemanya ja es planteja confinar una setmana tota la població, i estan molt per sota dels nostres indicadors, ja no dic dels de Madrid o de Navarra. Per tant, què més voldríem que no haver de prendre aquestes mesures? Però, malauradament, les dades epidemiològiques són molt negatives i la situació és la que és.

Llavors, miri, el dimarts va haver-hi un acord de govern on es prenen unes mesures que ara comentaré. Avui, si s'ha mirat el DOGC, ja surten les bases efectives de la Direcció General de Comerç. Són quaranta-vuit hores. És un *fast track*, diguem-ne, d'accelerar la maquinària burocràtica de la Generalitat, molt en la línia del que demana Brussel·les amb la gestió dels fons europeus. No pot ser que per tramitar segons quins projectes d'inversió passin anys, perquè no podem esperar. I estem esperant un decret del Govern espanyol que acceleri..., ja veurem com serà, però que vol fer un *fast track* administratiu. Nosaltres també estem en aquesta línia, no? Per tant, doncs, intentem fer les coses al més aviat possible.

Bé, em sembla que la setmana que ve tinc una compareixença sobre..., la primera d'Empresa. Llavors allà presentaré un informe molt acurat, molt detallat, de què he fet en aquestes sis setmanes en el departament. Però ja li puc avançar algunes coses. No només hi han aquestes mesures que vam anunciar dimarts, aquests 40 milions d'ajuts directes, aquests 20 milions de préstecs de l'ICF, aquesta mesura del 50 per cent del lloguer. Per exemple, jo el convido a que es miri avui el compte de Twitter del Gremi de Restauració de Barcelona, que ha sigut un gremi molt crític amb nosaltres –molt crític. Però, és a dir, si vostè mira el compte de Twitter, diu: «Avui el Govern ha actuat de manera valenta amb la decisió del 50 per cent del lloguer, de repercutir proporcionalment els costos del tancament obligat que imposen les autoritats sanitàries.»

I això és una mesura, òbviament, que té un impacte sobre el col·lectiu de propietaris, però pensem nosaltres que el pitjor escenari per a un propietari és que desapa-

regui la pime que ocupa el seu local de lloguer i que deixi de pagar-li els lloguers. Perquè llavors pot tenir setmanes, mesos o anys el local sense activitat ni generació de rendes. Per tant, és veritat, quan estem en moments molt crítics i es prenen mesures molt doloroses rebem moltes crítiques. Però també, en el cas del Gremi de Restauració, que ens ha criticat molt últimament públicament, avui fa quatre piulades amb noms i cognoms on diu: bé, aquí s'ha pres una mesura que és útil per salvar pimes i autònoms. Que és el que amb això coincidim. Vostè i jo tenim el mateix interès de garantir la continuïtat del màxim teixit productiu possible a Catalunya.

Jo he estat en el meu departament gratant, rasant. I del meu departament podem posar 15 milions a Avançsa, l'empresa pública de la Generalitat. Podem posar 7 milions a Acció. Podem posar 13 milions en un pla auto. Hem anat buscant de les partides pressupostàries diferents i hem anat mirant. També hi haurà un raconet –però no el puc concretar encara– per als centres de recerca públics de la Generalitat, que aquests mesos de pandèmia han perdut una part dels seus ingressos. Intentarem maximitzar tot tipus de diner públic per tal de mantenir activitat productiva. I amb això..., és a dir, vindré amb dades concretes perquè tot això ho estem acabant de lligar, però, en principi, clar, el pressupost de la Generalitat és el que és.

Miri, jo de tota la vida voldria tenir un sistema de finançament com el de Navarra, comunitat foral. Perquè llavors la capacitat pressupostària d'acció del Govern de la Generalitat seria molt més gran. I li donaré una xifra: el PIB de Catalunya l'any 2019 va ser de 250.000 milions, amb una operació fiscal tipus 37 per cent; 100.000 milions en impostos. I vostè ha recordat la xifra. La Generalitat només en té 32.000. I si vostè mira el pressupost de la Generalitat, despesa corrent, capítol 1, pagament de mestres, pagament de funcionaris, manteniment d'escoles i hospitals... Tot això s'emporta una part molt gran del nostre pressupost.

Miri, el pressupost de la Comissió Europea és de 140.000 milions d'euros, però el capítol 1 és molt petit, perquè només hi ha trenta mil funcionaris a Brussel·les. Per tant, la major part del pressupost europeu és operatiu en termes de transferències, en termes de fons. Pot multiplicar activitat si està ben injectat a l'economia. El pressupost no només de la Generalitat, de moltes autonomies, doncs, ve d'unes inèrcies del passat i està condicionat. El dia 1 de gener tu ja saps que aquell pressupost, en un 80 per cent –o un 80 i tants llargs, depèn de quines autonomies miréssim–, doncs, ja està que no el pots tocar, perquè no deixarem de pagar salaris als metges. Uns salaris que hauríem de millorar, perquè si mirem els sous d'un metge a França o en altres països europeus, veurem que tenim un greu problema de descapitalització. Que els millors professionals que generem se'n van. I aquest és un problema sobre el qual tots hauríem de posar-nos d'acord.

Això passa també a nivell acadèmic. A les universitats, el millor talent no el podem retenir. I aquest és un greu problema de país. I a la propera legislatura haurem de fer un pacte nacional..., desenvolupar el Pacte nacional per a la societat pel coneixement per com millorem les estructures, com fem possible que aquest país retingui el talent que genera, perquè aquest és un greu problema que està sobre la taula, i, en aquest sentit, doncs, com a conseller també de Coneixement, com a professor de la Universitat de Barcelona que he estat vint anys, doncs, aquí sí que..., d'altres coses no en sé, de moltes coses no en sé, però les universitats les conec, perquè hi he estat treballant vint anys, i, a més a més, l'any passat hi vaig ser tot l'any, després de l'experiència europea, i he fet una actualització de com està el sistema universitari català.

I, en aquest sentit, doncs, serà un debat que haurem de fer al marge de les nostres diferències sobre quin ha de ser el futur de Catalunya. Al marge d'aquest debat –que, això, la ciutadania posarà i donarà vots i repartirà més o menys escons en aquesta cambra–, sí que tots hem d'afrontar el debat de com retenim el talent a Catalunya en el sector sanitari i en el sector universitari, i en el sector científic i en tants altres.

Per tant, doncs..., jo, l'altre dia..., escolti'm, vostè parla de que tirem pilotes fora. No. Nosaltres el pressupost que tenim intentarem gastar-lo tot aquest any i maximitzar les ajudes, les mesures de suport que puguem fer al teixit productiu. Però li recordo també que el mateix Banc d'Espanya, que no és una entitat que nosaltres controlem i puguem manipular, i que ara té un governador molt competent, va fer un informe demolidor el mes d'agost, publicat a tots els diaris –l'11 d'agost–, que deia: «L'Estat espanyol és el país que menys recursos ha destinat a salvar l'economia en ajuts directes i amb congelacions d'impostos.» Nosaltres podem congelar la taxa turística, però és una taxa de només 73 milions d'euros. Però qui recapta l'IVA, qui recapta societats, qui recapta l'IRPF és el Govern espanyol en exclusiva, i, per tant, el Govern espanyol té tota la capacitat de foc. I a qui li compren deute públic és al Govern espanyol, perquè la Generalitat de fa molts anys no emet deute públic en els mercats. Per tant, qui té la capacitat de col·locar deute públic al Banc Central Europeu és l'Estat espanyol.

Una dada: el 2015 hi havia zero euros de deute públic espanyol en el balanç del Banc Central Europeu. Aquest any 2020 pot acabar amb 400.000 milions d'euros de deute públic espanyol en el balanç del Banc Central Europeu. En què s'han gastat? En AVEs? En tancs? O en salvar pimes i ajudar les empreses i ajornar cotitzacions socials? És un debat que el Govern més progressista de la història potser ens pot ajudar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat de nou.

José María Cano Navarro

Gracias, señor presidente. Señor Tremosa, yo hoy le pedía autocrítica, pero la verdad es que tampoco le he visto ningún tipo de autocrítica. Ha continuado, permítame que se lo diga, tirando o echando balones fuera. Nos ha vuelto a hablar de que el Gobierno de España es un malvado porque no le deja emitir deuda pública y si pudiera emitir deuda pública, pues, podría endeudarse y poder conseguir recursos. ¿Pero usted ha mirado el dato de la deuda pública que tiene nuestra comunidad autónoma? ¿A quién le van a colocar..., a quién van a engañar para colocarle la deuda pública? Tenemos una deuda pública calificada como bono basura por todos los *ratings* de deuda. Tenemos 80.000 millones de deuda pública, el doble que nuestro presupuesto anual.

Llevamos años de crecimiento económico, usted que hablaba de las políticas keynesianas, sin que hayan sido capaces de reducir la deuda pública. Siempre lo mismo. Estirando año tras año más el brazo que la manga. Sin hacer los deberes, a pesar de todas nuestras advertencias. Las advertencias de que es imprescindible reformar la Administración catalana. ¿Eso no es potestad del Govern de la Generalitat? Señor *conseller*, es imprescindible eliminar chiringuitos, altos cargos, los privilegios, las prebendes y más prebendes que tienen y a todos esos subvencionados que no tienen justificación pública. Todas esas redes clientelares, todos esos amiguetes que viven muy bien del *procés*. ¿Y usted pretende dar lecciones a otros manirroto –a los comunes, a Podemos y al PSOE– desde aquí, con la gestión que están haciendo? Que se niegan también a poner en marcha las reformas necesarias porque con ellas también viven muy bien.

Pero si al final yo creo que son idénticos. Muchos de estos millones de euros, señor Tremosa, no los tenemos porque se han ido también por el sumidero del *procés*, por el Triángulo de las Bermudas catalán con sus tres vértices. ¿Cuáles son los tres vértices de este Triángulo de las Bermudas? La corrupción del 3 *per cent*, que se llevó unos tantos, la mala gestión y el *procés*. Mientras todo eso pasa en Cataluña, los trabajadores, los autónomos y las pymes tienen que espabilarse solos sin que el Govern les ayude, y no solo eso, además tienen que intentar contrarrestar los palos en las ruedas que les va poniendo el Govern. Un Govern que ha expulsado a más de

cinco mil empresas. Me gustaría saber su opinión de expulsar cinco mil sedes sociales de Cataluña, que expulsa inversiones –acuérdesse de la Agencia Europea del Medicamento, señor *conseller*–, que acelera la desindustrialización, que genera división y confrontación en la ciudadanía.

Usted mismo, por lo menos hasta ahora, el único objetivo que ha tenido, o uno de los que tenía en Europa, era hablar mal de España. ¿O me equivoco, señor Tremosa? Difundiendo bulos que se desmentían por sí solos. Cuando hablar mal de España –usted lo sabe muy bien, porque lo conoce muy bien y es profesor de economía– es hablar y perjudicar a una parte de España, que es Cataluña. Y ahora les dice que no puede hacer nada, que todo es culpa del Gobierno de España, que se queda con los recursos. Hoy la cifra de lo que ustedes llaman «*Espanya ens roba*» la ha subido a 100.000 millones de euros, me ha parecido, la recaudación de Cataluña. ¿Ya vamos por los 100.000 millones?, frente a los 46.000 que disponemos si quitamos la deuda.

Pero no se fija en que todo ese dinero es un dinero malgastado. Seguramente eso son inversiones que no se han realizado, todo son empresas que se han expulsado. Todo ese dedicarse a otras cosas, que nada tiene que ver con el bienestar de la ciudadanía, son millones de euros que ahora no tiene, millones de euros que han sido malgastados y ahora es cuando les hacen falta. Ahora es cuando tendrían que devolver todo ese esfuerzo que han hecho las familias, los autónomos y las pymes; ahora les dice que no hay. Unas familias que, también tengo que recordárselo, soportan el tramo más alto de IRPF de toda España. La clase media y trabajadora está pagando su fiesta, una fiesta que va en contra de los propios intereses de los catalanes. Y unas empresas que, también tengo que recordárselo, soportan el mayor número de impuestos propios de toda España: dieciocho. Todo para poder pagar sus desmanes. Y que ahora usted les dice, tanto a esas familias como a esas empresas, que no pueden hacer nada, que se espabilen como hasta ahora, solas, pero con una pandemia.

Y cuando ustedes dicen que quieren que las empresas hibernen, que lo hacen para no hacer nada, que se esperen a que la medicina avance, que es usted un poco el planteamiento que tiene en primavera, y cuando dicen que no van a retocar el presupuesto, lo que realmente quieren decir, y lo que realmente están haciendo, es seguir viviendo a todo trapo, ya que pagarán el pato los de siempre: las familias catalanas.

Señor Tremosa, hoy con esta interpelación no me está convenciendo; ni me suena bien la música, ni me suena bien la letra.

Gracias, señor Tremosa.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller una altra vegada.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap que les autonomies des de fa anys no poden fer dèficit públic, per normes imposades de control pressupostari, i, per tant, el deute públic de la Generalitat, que és resultat d'acumular dèficits en els últims anys, per la via del nostre dèficit no ha crescut. Si tinguéssim plena capacitat de recaptar impostos, aquest país podria eixugar ràpidament el seu deute.

Però, bé, escolti'm, ara hi han unes eleccions, que, com des de l'any 2012 estem vivint a Catalunya, seran plebiscitàries. Sí, sí, bé, és a dir, és així; és a dir, potser els partits sobiranistes fan el 20 per cent del vot, o potser el 30 o el 40 o el 50, no ho sé. És a dir, fa deu anys els independentistes aquí eren molt pocs, potser ara n'hi ha més que mai. No ho sé, ho decidiran milions de catalans. Bé, això ho veurem, però sí que bona part d'aquest vot ve impulsat per qüestions com aquestes: qui recapta els impostos a Catalunya. Per què no hi ha publicades les balances fiscals? Jo, que havia escrit llibres d'aquests temes en els anys 2005, 2006 i 2007, recordo un debat amb Ángel de la Fuente, un professor de l'Autònoma, que va dir una frase boníssima: «Si

el Estado no publica las balanzas fiscales, perderá el debate por incomparecencia.»
Any 2006, està publicat a *Papeles de Economía Española*, Funcas. Hi penso molt, en aquesta frase. I potser allà van començar moltes coses, i avui som aquí.

Llavors, miri, jo..., l'economia catalana, malgrat els problemes que té en el sector públic, doncs, ha tingut uns anys..., aquesta dècada ha sigut positiva en molts indicadors. Si vostès agafen i comparen dades del 2010 amb dades del 2019, en aquests deu anys, per exemple, Catalunya ha triplicat les multinacionals: de 3.400 a 8.900 multinacionals. És un resultat que en molt pocs altres llocs del món vostè trobarà. Això són dades del cens d'Acció, que és l'oficina de la Generalitat que controla i registra aquestes empreses multinacionals. Llavors, bé, és un resultat molt bo, i, de fet, per exemple, les exportacions l'any 2019 van fer un rècord històric, gairebé un 30 per cent del PIB. Alemanya exporta un 32 per cent del PIB. És un resultat molt bo, i que vol dir que en els últims anys els governs que hi han hagut a Catalunya, que han tingut una aposta clara per obrir l'economia, per acollir multinacionals, per facilitar inversions, doncs, no han anat malament.

I, aquí, jo..., miri, amb el Govern espanyol en aquestes sis setmanes que fa que soc conseller he de dir que he trobat bona col·laboració. I, a més a més, ho he reconegut públicament. Per exemple, quan vaig anar a inaugurar el curs acadèmic a la Universitat de Lleida, aquell dia el ministre Castells va fer una aportació a les universitats catalanes de fons Covid per tal de compensar despeses extraordinàries en compra d'ordinadors, etcètera, i jo la vaig reconèixer, i vaig dir públicament: «Agraïxo al Govern espanyol aquesta transferència.»

Perquè jo no tinc problemes, i ho dic aquí en seu parlamentària. Ara, òbviament, si un dia aquestes inversions no arriben, ho direm també amb la mateixa intensitat. Per tant, jo no tinc apriorismes i vinc a gestionar tan bé com es pugui, i entenem que el Govern espanyol recapta tots els impostos a Catalunya; per tant, mentre no hi hagi una altra cosa, ens hi hem d'entendre. I per això vaig dir aquí la setmana passada que –una opinió meva– el Govern de la Generalitat havia de participar en la reunió de presidents, aquesta conferència que hi ha dilluns. Per què? Perquè en teoria hi han interessos dels catalans, i allà on es defensin els interessos dels catalans hi ha de ser el Govern de la Generalitat. Suposo que vostè està d'acord amb aquest plantejament, perquè intento buscar punts amb els quals puguem entendre'ns, no?

Llavors, en tot cas, clar, Ciutadans governa amb Vox en molts llocs de l'Estat espanyol. No és la millor carta de presentació al Parlament Europeu. Els seus companys eurodiputats tenien molts problemes per explicar aquestes qüestions. Doncs, llavors, bé, companys de viatge els té tothom i no són sempre agradables, no? Però, en el seu cas, ens podria donar explicacions d'això.

Miri, la situació és crítica i és molt complicada. I ens podem equivocar prenent decisions, que no són fàcils, però almenys aquest Govern està actuant amb voluntat de ser útil en la mesura dels instruments que té al seu abast. Doncs això és el que estem intentant, i ho seguirem fent fins a l'últim dia de la legislatura, perquè, si bé no hi ha president, hi haurà Govern fins a l'últim dia. I també ho he repetit públicament: aquests mesos són molt importants, perquè cal estar atents a la distribució de fons que vindran d'Europa, i cal generar, cal canalitzar, cal aixecar, cal motivar a que Catalunya presenti el màxim nombre de projectes de fons europeus possibles, bàsicament des del món empresarial. I a això ens dediquem bona part del nostre temps.

I he de dir que hi ha projectes extraordinaris, fantàstics, fabulosos. Aquest país té un gran futur. Té un gran futur renovable, sostenible, de primer nivell en gestió de bases de dades, d'informació..., té un gran futur econòmic. Hem d'eixamplar la base econòmica, també política, però, sobretot, econòmica.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre la Proposició de Llei de coordinació dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament en el marc del sistema nacional de protecció civil, que es tramita al Congrés dels Diputats

300-00312/12

La següent interpellació al Govern és sobre la Proposició de Llei de coordinació dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament en el marc del sistema nacional de protecció civil, que tramita el Congrés dels Diputats, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Bona tarda. Gràcies, president. Consellers, diputats, treballadors del Parlament... Espero que no soni anacrònic això que a continuació els relataré, perquè té relació amb la interpellació que avui presentem des de Junts per Catalunya al Govern sobre la Proposició de Llei de coordinació dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament en el marc del sistema nacional de protecció civil, que es tramita al Congrés. Espero que no els soni anacrònic, eh?

El Govern català va marxar a l'exili, acompanyat del Govern basc, al final de la Guerra Civil, fugint de la guerra i la futura dictadura que acabarien amb la democràcia republicana i els governs autonòmics. Des de l'exili, els governs basc i català seguien ajudant els seus ciutadans, i així es va crear el servei d'ajuda als refugiats. A partir de 1938, el Govern espanyol també va organitzar l'exili i va ajudar els seus ciutadans a través del Comité nacional de ayuda a los españoles. Però la precària situació econòmica de la resistència republicana va fer que es mostrés molt ineficient i hagués de demanar ajuda als governs basc i català, negant-los les transferències econòmiques que els pertocaven, i, fins i tot, demanant-los suport econòmic. Fins que, el 1947, el Govern de la república a l'exili, presidit pel membre del Front Popular Diego Martínez Barrio, exigia al Govern basc que aturés el programa d'ajuda als refugiats bascos al camp de Merinhac, prop de Bordeus, perquè creava una situació de privilegi respecte als refugiats espanyols que no rebien l'ajuda per la incompetència del Govern espanyol.

Els sona? Aquesta situació de suposat privilegi entre ciutadans va ser la que van argumentar quan el TC va tombar la Llei de pobresa energètica catalana. Un Govern, aquest Govern de la república a l'exili, que va demostrar que era més espanyol que republicà; volia solidaritzar la incompetència. Talment com aquest Govern espanyol que tenim ara, que amb aquesta proposició de Llei vol solidaritzar –«homogeneïtzar», segons diuen a la proposta de llei–, homogeneïtzar els serveis d'emergències i Bombers perquè n'hi ha uns quants que, tot i que tenen les mateixes competències que la Generalitat, no ho estan fent bé.

I és que el primer que cal dir és que Catalunya té competència exclusiva en protecció civil i un sistema d'emergències únic i de referència mundial. Sembla mentida que una força que es diu «confederal», i que deia defensar una Espanya plurinacional, presenti aquesta proposició de llei que envaeix completament les competències de la Generalitat de Catalunya. I el que és més important: no aporta cap millora, ni per als Bombers ni en els serveis que fan a la ciutadania. Som conscients que hi ha coses a millorar en el servei de bombers i en el servei d'emergències. És per això que aquest Parlament... En aquest Parlament hem debatut, a la Comissió d'Interior hem debatut, hem presentat i hem votat propostes de millora, i entenc que el departament està preparant una remodelació de la Llei catalana 5/1994, de regulació dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament de Catalunya, que agrairia, conseller, que ens en fes referència a la seva intervenció.

El sistema d'emergències i de bombers català és un sistema de proximitat que garanteix tenir un parc de bombers a cada vint minuts de qualsevol ciutadà per cobrir

totes les emergències de Catalunya. Un sistema mixt que combina els bombers funcionaris, els bombers voluntaris i els bombers d'empresa, i que aquesta proposta no té en compte. Aquesta proposta proposa que tots els bombers han de ser funcionaris, cosa que, a part de ser impossible, és bastant irreal. El sistema que el grup de Podemos al Congreso presenta atempta clarament contra el model català. Per això ens va sorprendre que els diputats catalans al Congreso del PSOE i de Podemos votessin a favor d'aquesta proposta, perquè és que atempta clarament contra el model català.

Què farem amb els vuitanta parcs de bombers voluntaris que tenim? I amb els bombers de la ciutat de Barcelona? Ens sorprèn que l'alcalde de Barcelona, del seu mateix partit, no s'hagi queixat de la invasió de competències que això representa. Potser no l'hi han consultat, com no ho han consultat als bombers ni als representants d'aquests, els sindicats. Perquè des de la Intersindical fins a Comissions Obreres s'han mostrat totalment i unànime contraris a aquesta proposició de llei, alertant dels danys irreparables que suposaria l'aplicació d'aquesta llei. I és que ho vesteixen amb el pretext de «coordinar uns serveis» perquè hi ha unes comunitats que no se'n surten del tot i, tot i tenir les mateixes competències que la Generalitat i estar millor finançades, no ho estan fent bé. I el que pretenen, en lloc de coordinar, és recentralitzar; o, millor dit, retallar les competències de Catalunya.

Els Bombers i els serveis d'emergència de la Generalitat de Catalunya ja es coordinen, i es coordinen mitjançant un sistema de convenis amb altres cossos i forces de l'Estat i de diferents estats. Però la seva gestió s'ha demostrat que és més eficient perquè, és veritat, les emergències no coneixen fronteres, igual que el virus, però s'ha demostrat que la gestió és més eficient si és més propera, sobretot si es fa des del desconeixement i a distància, homogeneïtzant de sis-cents quilòmetres enllà.

I dic que quan cal ja es coordinen amb els Bombers del País Valencià, amb els Pompiers de la Val d'Aran, amb els Pompiers de l'Estat francès. Ja ho fan. Ho fan treballant coordinats a través del programa xarxa Rescat, on s'integren totes les agències d'emergències –Mossos, Bombers, Agents Rurals, el SEM–, que s'encarreguen de col·laborar amb els altres cossos i que no necessiten d'una *dirección general de bomberos* que pretén la proposició de la llei, que coordinaria, coordinaria des de la distància per homogeneïtzar aquest sistema.

Què hauria de coordinar aquesta *dirección general de bomberos*? No ho entenem. Si no té en compte aquestes característiques del sistema nacional català, què haurien de coordinar? Que tots els bombers de l'Estat espanyol tinguessin el mateix uniforme? Que tots parlessin la mateixa llengua comuna *que nos hemos dado entre todos*, ara que el Suprem també ens prohibeix comunicar-nos entre administracions que parlen català? Això és el que hauria de coordinar la *dirección general de bomberos*? Aquest és el seu model d'Espanya plural, senyors de Podemos, és a dir, senyors de Catalunya en Comú Podem? Com ens diuen en un article des de Bombers per la República: o no coneixen la realitat o la volen dinamitar. O ambdues coses, que és molt pitjor.

Avui, com el 1947 amb Martínez Barrio, es demostra que els republicans espanyols, que l'esquerra espanyola és més espanyola que republicana, i més espanyola que d'esquerres, quan abans parlàvem entre esquerres i dretes. Són més espanyols que republicans i més espanyols que d'esquerres. I que l'única sortida per a un bon futur dels catalans és un estat propi, un estat que respecti i prioritzi el benestar dels seus ciutadans per davant d'interessos homogeneïtzadors que responen no a les necessitats dels ciutadans i a les reivindicacions que podrien fer –infrafinançament, invasió de competències–, sinó a la incompetència centralitzadora jacobina espanyola.

Per aquests motius, com hem exposat, des de Junts per Catalunya li demanem, conseller, que defensi des del seu departament el nostre sistema propi d'emergències, que porta quaranta anys d'avantatge al sistema espanyol, i protegeixi els nostres cossos de Bombers de la recentralització de l'Estat espanyol, que suposaria la seva dissolució.

I permetin-me que acabi aquesta intervenció celebrant l'absolució del major Trapero i l'anterior cúpula d'Interior, alhora que lamentem amb més força encara, per

incongruent, la condemna del conseller Quim Forn i la resta de presos, de *presos polítics*. Perquè és incongruent, perquè aquesta setmana també hem sabut que la Mesa, l'anterior Mesa d'aquest Parlament, també ha estat condemnada. Condemnada per debatre, per admetre a tràmit, per votar resolucions en aquest Parlament. I això no ho podem acceptar, la democràcia no pot estar sent jutjada. I demanem... Sobretot, fer referència i una gran abraçada i record al nostre diputat, al nostre company, a en Lluís Guinó, que és diputat encara d'aquest parlament. I, per tant, demanem que s'aturi la causa general contra l'independentisme.

Un cop més, no puc acabar aquesta intervenció sense demanar llibertat presos polítics i exiliats i visca Catalunya lliure.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Per respondre a la interpellació, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Sàmper. Endavant.

El conseller d'Interior (Miquel Sàmper i Rodríguez)

Bona tarda a tothom. President, conseller, diputades, diputats, la intervenció de la diputada Madaula ha sigut, des del meu punt de vista, tan extensa i clarificadora que m'obliga, pràcticament, a modificar les paraules que tenia previstes. Començaré dient als representants que avui ens acompanyen del partit socialista i dels comuns –Unidas Podemos, a Madrid– que tenen encara una oportunitat important, que és que el tràmit parlamentari que tenim al Congreso de los Diputados està ara en fase d'esmenes. Jo intentaré convèncer-los a vostès perquè en aquesta fase d'esmenes, tant el Grup Socialistes, que van votar a favor, com el grup dels comuns aquí a Catalunya siguin capaços de fer arribar la sensibilitat del poble català –crec que també del poble basc–, en el sentit de que encara poden aconseguir que d'aquesta llei surti amb una exempció al país de Catalunya.

Mirin, la llei s'autoqualifica, en la seva exposició de motius, amb una extensió de caire legal, reglamentari i fins i tot executiva, amb una direcció general depenent del Ministeri de l'Interior. Estem davant d'una autèntica llei d'harmonització, una altra LOAPA. S'invoquen, en aquesta exposició de motius, principis com la *unidad nacional*, el dret a la vida i principis com l'eficàcia i la coordinació. En aquests motius es justifica la limitació de competències autonòmiques en matèria de protecció civil. Respecte de la unitat en parlarem després; respecte del dret a la vida crec que ningú a Catalunya li ha d'explicar com s'ha de protegir la vida dels catalans.

Però parlem una miqueta del que era el tercer motiu, l'eficàcia i la coordinació. Ho explicava la diputada Madaula. El model mixt de Catalunya –professionals i voluntaris– està arrelat al nostre país des de l'any 1962, amb la creació dels bombers de les diputacions. Els voluntaris tenen història des del segle XIX, i som, i és així, un referent que va servir per crear el sistema de bombers de França, d'Alemanya i d'Estats Units. Aquesta és la realitat. Els Bombers de la Generalitat són referents a nivell mundial en extinció d'incendis. Vostès ho trobaran si busquen informació al respecte a qualsevol web de Google. Tenim convenis de coordinació, i ho deia la diputada, amb Aragó, amb València, amb Andorra, amb la Vall d'Aran i amb França. És a dir, amb tot aquell territori que ens envolta. Absolutament amb tot. No deixem ni una fissura.

Senyor Parés, respecte a Barcelona, que li afecta de forma directa, i també ho deia la diputada: Barcelona té bombers des de l'any 1835. S'han gestionat amb un model d'èxit, amb total autonomia, autogestió i tenen convenis amb la Generalitat, amb el Port de Barcelona i amb l'aeroport.

Començo a ser més executiu. No necessitem una direcció establerta a Madrid que ens decideixi les directrius, la ubicació, els emplaçaments dels parcs, el número de bombers, ni les directrius de formació, que, gràcies a Déu, des de fa molt temps fem molt però que molt bé des de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya.

Es tracta d'una claríssima –claríssima– retallada de competències de la funció pública; a l'Ajuntament de Barcelona, d'una banda; a la Generalitat, d'una altra. L'Estat regularà la jornada, els horaris, els permisos, les retribucions. Aquest és l'escenari.

Si només tenim bombers professionals, que és el que suggereix aquesta llei, s'exclou la meitat de la plantilla dels Bombers de la Generalitat. Si només tenim bombers professionals, s'exclou el personal laboral com –no són pocs– operadors de sales de control, operadors de mitjans aeris, personal de prevenció forestal, auxiliars forestals, personal d'empreses exteriors com pilots d'helicòpters o d'avions. Totes aquestes són les conseqüències d'aquesta llei que vostès han proposat en el Congrés de los Diputados.

Jo estic convençut, de veritat, que vostès quan ho van fer no sabien com era el model català. N'estic plenament convençut. Tots tenim les nostres discrepàncies polítiques, tots tenim les nostres línies polítiques, però lo que no em cap en el cap és que Podemos, Unidas Podemos, que els comuns catalans haguessin fet això coneixent quin era el nostre model. No ho coneixien. I, com que no ho coneixien, van fer una llei d'abast totalment territorial espanyol, d'abast en tot l'Estat espanyol, i no van ser capaços de dir: «Ostres, a Catalunya tenen un model que funciona des de fa molt temps que és referent mundial.» I al País Basc, per exemple, també. Jo els hi deia: tenen encara una oportunitat. I, de fet, vostè, quan l'hi he dit al principi, ha assentit amb el cap. Per tant, crec que trobarem una certa col·laboració.

La fase d'esmenes. Vostès tindran, ja els hi dic ara, esmenes des de Catalunya i des del País Basc. Per què? Perquè si una cosa funciona, evidentment, no s'ha de tocar. No vull pensar que, després de tot el que s'ha passat a Catalunya, realment encara continuen certes tendències recentralitzadores, però el que evidentment em vull treure del cap és que vostès són qui les proposen.

Per tant, els hi demano a vostès i al Grup Socialistes. Això que han fet no és menor, però és reparable –és reparable. Segurament vostès, quan ho van dir, van pensar en que determinat territori de l'Estat espanyol sí que ho necessitava, sí que ho requeria. Tirin endavant amb la llei. Però els demano, per favor, que tinguin present que fan un mal irreparable a Catalunya (*se sent un esternut*), fan un mal irreparable –Jesús, diputat!–, per exemple, al seu ajuntament. Estic convençut que aquestes paraules qui segur que està d'acord amb elles és l'alcaldeessa Colau.

I, per tant, siguin capaços de tirar enrere, rectificar és de savis, i donin-nos la satisfacció de veure que entre tots hem sigut capaços de veure que realment això era un error per a tot l'Estat, que pot ser encertat per a una part, però que, en qualsevol cas, és aplicable, és desitjable per a Catalunya. Si us plau, modifiquin-ho. Tenen la possibilitat de fer-ho ara i, sense cap mena de dubte, els hi agrairem.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre l'agenda verda

300-00313/12

Passem a la següent interpel·lació, sobre l'agenda verda, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Marta Madrenas. Endavant.

Marta Madrenas i Mir

Molt bona tarda a tothom. Benvolgut conseller, al darrer Ple, de fet, ja vam introduir aquest tema del que avui parlarem. Ho vaig fer a través d'una pregunta, però crec que, de fet, aquest tema..., estem convençuts, des de Junts per Catalunya, que

paga la pena que en continuem parlant i que en parlem molt. I, per tant, avui per això fem aquesta interpellació.

De fet, parlarem de l'agenda verda, però, com estic parlant de parlar en el Parlament, permeti'm igualment que faci un parèntesi, perquè precisament ahir encara va poder intervenir en aquest mateix Ple l'amic i company Lluís Guinó, diputat Lluís Guinó, que ha passat a engruixir aquesta vergonyosa llarga llista d'independentistes represaliats, represaliats polítics per l'Estat espanyol, i a qui vull donar el meu suport explícit, a ell i a tots els membres de la Mesa del Parlament. Les estructures de l'Estat espanyol de nou han tornat a estafar els catalans. Els catalans tornem a comprovar que no és a través de les urnes que es decideix qui representa o no el Parlament.

Reprenc el fil. Perquè aquí en el Parlament hem de parlar, hem de parlar molt i hem de parlar de tot. I des de Junts per Catalunya volem parlar –i ho fem sempre, aquí– de tot allò que suposi progrés i millora de l'estat del benestar per als catalans. Per això, i també des del compromís que tenim ferm de Junts per Catalunya cap a la preservació del medi, creiem que hem de parlar avui de nou de l'agenda verda.

Hem d'acceptar que encara –i és cert– hi ha qui no vol reconèixer que la humanitat ens trobem immersos en una emergència climàtica. Certament, alguns encara no comprenen que, si no canviem, estem compromentent les generacions futures. No obstant, també és cert que bona part del país es troba compromesa amb la preservació del medi i amb la sostenibilitat. Entenc que és innegable, això últim.

A Catalunya, a més, tenim una llarga tradició política que, tot i que és cert que podríem enumerar alguns exemples dels que no ens podem sentir orgullosos al llarg de tots aquests darrers trenta, quaranta anys, sí que és cert que ha mantingut una mirada ben precoç cap a la necessitat de preservar el medi i la cura dels espais naturals, i, més recentment, vers l'emergència climàtica i sobre els efectes tan brutalment nocius que té per al conjunt de la humanitat el canvi climàtic.

Si fem una mica de memòria, recordem que ja va ser l'any 91 –l'any 91– que va néixer a Catalunya el Departament de Medi Ambient, el *nostre* Departament de Medi Ambient, que va ser el primer departament d'aquestes característiques que implementava un govern del sud d'Europa. Un departament que s'encarregava ja de tenir cura de la biodiversitat, dels espais naturals i d'aquesta difícil –que ara torna a estar en la feina dels ajuntaments– gestió dels residus, gestió de l'aigua.

Per tant, ja fa trenta anys que es va posar aquí fil a l'agulla. I, quan des de Junts per Catalunya diem que podríem ser un estat capdavanter a Europa, aquí en tenim un exemple. Ja sé que alguns membres d'aquest hemicicle no confien en les nostres capacitats com a país i sí que, en canvi, confien en les de l'Estat espanyol. Però, si comparem el que hem fet uns i el que han fet els altres, entre d'altres mèrits d'aquests altres, el de capar les nostres polítiques ambientals amb la inestimable ajuda del Tribunal Constitucional..., doncs si ens comparem els uns als altres és ben cert que ens manca..., que la comparació és impossible. No hi ha ni comparació possible.

Vam exercir un lideratge –i que hem de mantenir, que ho estem fent, i hem de potenciar–, tot i tenir unes eines escandalosament precàries, competències molt minses, capacitat legislativa cada vegada més reduïda, limitada i patint una sagnia fiscal, que ja ens hi hem referit, sobretot alguns consellers, i que ens impedeixen, amb els recursos que generem nosaltres mateixos, fer les inversions que nosaltres mateixos necessitem per construir aquesta societat cada vegada més sostenible.

I avui, per sort, la societat està majoritàriament conscienciada que el canvi climàtic és una realitat. I aquí hi han tingut molt a veure les entitats, associacions, aquestes entitats activistes ambientals, que m'és impossible enumerar avui aquí, però amb qui el conjunt del país, efectivament, també hi estem en deute, ja que gràcies a la seva sempre resolució i crítica en sentit positiu, molts han entès que cal prendre mesures, i que cal fer-ho ja, i que és un tema prioritari per a la nostra agenda política. I és que és ben cert que cada vegada més catalans estan disposats a posar el seu gra

de sorra, i ho fan amb un comportament absolutament responsable en el seu dia a dia. Però és igualment imprescindible que el nostre Govern, el seu departament, i així ho fa, no només els acompanyi, als ciutadans responsables, sinó que, a més, ha de fer de motor i treballar colze a colze amb aquestes entitats activistes que, ho torno a dir, mereixen el nostre agraïment per aquesta evolució.

Continuo evidenciant com a Catalunya sí que ens creiem la defensa del medi ambient. El 2010, per exemple, vam integrar les polítiques territorials i d'obres públiques amb les de medi ambient. És cert que hi havien hagut els darrers anys abans de la integració algunes tensions entre conselleries; sempre la de Medi Ambient acabava sent l'àrea secundària en el Govern i, per tant, gràcies a aquesta decisió altra vegada vam tornar a ser pioners, i en temes que Junts per Catalunya creiem que són cabdals: reducció de gasos d'efecte d'hivernacle, aposta per les energies renovables o la incorporació d'aquest lema, d'aquesta màxima, de que «qui més embruta, més paga».

No obstant, no podem obviar el paper de l'Estat que ha tingut sempre en aquesta evolució i que entenem insuficient –entenem insuficient. I és que no falla mai: quan nosaltres volem avançar sempre arriba aquest Estat espanyol –sí, diputada Madaula, coincidim– centralitzador i de mirada curta per fer-nos retrocedir de nou. I ho veiem cada dia, com ho hem vist ara també a Barcelona amb la subhasta dels locals del front marítim, on els mateixos partits, el PSC i els comuns, que comparteixen un Govern a un lloc i a l'altre són capaços de prometre una cosa aquí i, a l'hora de fer, fer-la completament contrària des de Madrid.

Entre els interessos dels barcelonins i les necessitats recaptatòries de l'Estat, PSC i comuns està clar què han escollit, i no ha estat els ciutadans de Barcelona. No ha estat això, el que han escollit. L'Estat ha fet un gran negoci, 90 milions que recaptin aquí i que de nou tornaran a marxar cap allà, i per no tornar. Perquè tots sabem que d'aquests diners d'aquesta subhasta els barcelonins no en veuran ni un euro. I és que abans, com a mínim, feien el mateix, però dissimulaven i feien falses promeses de que al final acabarien revertint aquí, però és que ara ni tan sols han dissimulat, ja ni ho han dit, que aquests diners revertiran aquí. I això nosaltres no ho podem permetre.

Tornem als fets. A Catalunya estem vivint en primera línia el que suposa aquest escalfament del planeta amb fets com el Francolí, el temporal Gloria, que ens han deixat destrosses, desgraciadament, cada cop molt més habituals. I això és terrible i hem de prendre accions valentes, contundents i de manera immediata. I aquí tots ens hem de sentir interpellats. Des del món local també hem de treballar amb aquest objectiu i, en aquest sentit, animo tots els municipis que es comprometin i subscriuin el Missatge de Mannheim, un compromís local, explícit amb l'European Green Deal.

I ara ha arribat la pandèmia i ens ha abocat a una crisi econòmica, sanitària, social gravíssima. Tantíssims ciutadans i ciutadanes de Catalunya estan vivint situacions absolutament greus, dramàtiques, complicades. I la recepta per sortir-ne ens l'ha dit Europa, i des de Junts per Catalunya la compartim: inversió, inversió en els sectors de futur, en els reptes globals, com el de l'emergència climàtica. Entenem l'agenda verda com un motor de desenvolupament ambiental, i també econòmic, clau per sortir d'aquesta crisi. El passat mes de maig es va engegar la Coreco –la comissió de recuperació econòmica i protecció social, com ja coneixem tots, Coreco–, que fa això, precisament: reactivar l'economia del país amb una visió sostenible, digital, de recerca.

El resultat va ser un pla, un pla de reactivació per a Catalunya de 31.000 milions –que l'altre dia vaig dir només 31 milions–, dels quals més de la meitat són per a inversions lligades a la sostenibilitat. Per tant, Catalunya ja està fent els deures. Ja hem detectat quines són les nostres prioritats i els projectes estratègics a deu anys vista. La dificultat que tenim ara és que ens falta el finançament, però el finançament ara arribarà d'Europa; 140.000 milions, ens han d'arribar d'Europa. Aquests diners

han de servir per finançar aquests i d'altres projectes de la Coreco, per tal de poder afrontar la crisi derivada de la Covid.

Per tant, conseller, ens fa patir, ens fa patir que aquests diners efectivament arribin on han d'arribar. Aquí a Catalunya s'han fet els deures, no ha sigut exactament igual arreu. Com s'ha traslladat el Green Deal europeu, aquest pacte verd europeu a les polítiques del departament? És conegut, però és important que també en seu parlamentària, doncs, en puguem tornar a parlar. Però també ens agradaria que poguéssim compartir amb nosaltres quins són els eixos sobre els que se sosté aquest full de ruta de creixement econòmic per a les persones, les famílies i les empreses catalanes per als anys vinents.

I, finalment, ens agradaria conèixer quin és el capteniment del seu departament respecte a aquests fons europeus que han d'arribar. Quins projectes vinculats a la transició ecològica han de rebre aquest finançament? I per què? Com creu que es distribuiran aquests diners? I com ho podem fer perquè finalment arribin a Catalunya i que es prenguin en funció del retorn econòmic real que suposin aquests projectes?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre a la interpehlació, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet. Endavant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Bona tarda, senyor president. Diputades, diputats, senyora diputada, el Departament de Territori i Sostenibilitat té, entre els seus objectius estratègics, des del minut u d'aquesta legislatura, la creació d'oportunitats, la generació de condicions territorials per millorar la vida de les persones, de les famílies, de les empreses del país. Però per fer-ho en un entorn socialment just i sostenible ambientalment i econòmicament. Treballem per una Catalunya, en diem, d'abast resilient i justa. Amb la crisi de la Covid la recuperació econòmica i la protecció social han esdevingut absolutament prioritàries per al Govern. Ho hem demostrat amb la Coreco, vostè en feia referència. I, per tant, aquí s'incardina que estiguem dissenyant i impulsant una agenda verda, l'Agenda verda Catalunya 2030, que ens ha d'ajudar a aquest propòsit de recuperar-nos econòmicament, al mateix temps que treballem per pal·liar les conseqüències socials que ha portat l'emergència sanitària.

Europa ens ha assenyalat el camí per combatre el canvi climàtic i recuperar-nos dels efectes de la pandèmia amb el denominat «Pacte verd europeu». Aquest pacte verd és l'estratègia de creixement econòmic basat en un ús eficient dels recursos, la reducció de les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle, la modernització dels sectors productius, la protecció –molt important– del capital natural, és a dir, el patrimoni natural i la biodiversitat i l'increment de l'ambició climàtica, d'aquesta acció climàtica que ha de revertir els efectes del canvi climàtic.

La primera vegada que es va parlar de l'agenda verda es va fer servir l'expressió «Green New Deal», per tant, «nova agenda verda», evocant el New Deal de Roosevelt. Va ser a principi de la gran recessió del 2008 per part d'una colla de pensadors britànics, eh? Hi insisteixo: això venia del New Deal de Roosevelt del 29, i no era una proposta d'actuacions, sinó de reformes estructurals. Això és substancial, eh?, fixin-s'hi bé. Se'n va parlar molt, aleshores. Hi havia la convicció que calia transformar –la paraula era «transformar»– el model productiu i financer cap a uns nous paràmetres que trenquessin amb la visió lineal, extractiva de curt termini i poc equitativa, en definitiva, cap a on havia evolucionat el model econòmic dominant.

I val a dir –i això és errada nostra, de tots plegats– que va fer més forat, diguéssim, en els debats que en les polítiques, eh? –errada de tota la societat. Se'n va tornar a parlar molt de nou quan es va fer evident que entràvem en emergència climàtica, que les estratègies, diguéssim, contemporitzadores, basades en alguns incentius benintencionats no evitaven –perquè no l'eviten– l'amenaça de l'escalfament global. No-

vament, en aquell moment es van alçar veus a favor de profundes reformes estructurals. I ara en tornem a parlar, en parlem un cop més ara que hem de recuperar-nos del brutal impacte que la pandèmia ha tingut, té i continuarà tenint durant un temps a les nostres vides i a la nostra economia.

Queda clar, per tant, que l'economia del futur no pot continuar pivotant en aquells elements que, després de portar –i això és innegable– prosperitat, s'han convertit també en amenaça per a la continuïtat futura d'aquesta prosperitat i, sobretot, de la seva distribució d'una manera equitativa, sense factors, diguéssim, estructurals de desigualtat.

Ha passat el temps dels grans debats i ha arribat el de les grans actuacions. Unes actuacions que no poden ser, diguéssim, un agregat de projectes, sinó que han de constituir un programa –tornem-hi– de reformes profundes, reformes estructurals, transformadores que ens permetin avançar acceleradament, a passos de gegant cap a una societat i una economia més sostenible, més pròspera, més resilient i més equitativa. Aquesta és l'aposta, precisament, aquesta és l'aposta de la Unió Europea amb el seu Green Deal, una aposta que ve d'abans de la pandèmia.

La presidenta de la Comissió Europea ja formulava aquesta proposta a inici de mandat i, de fet, hi ha un comissionat de la Comissió Europea dedicat exclusivament a aquest tema; tota una declaració d'intencions d'Europa. I, de fet, ara, en lo que és la gestió de la reactivació econòmica, es reforça. Es reforça perquè en el disseny del paquet de fons destinats a la recuperació de la crisi –que la pandèmia ha provocat aquesta crisi–, doncs, ho veiem clarament. Vostè ha citat les xifres que té entre mans la Comissió Europea i com ens afecten, com afecten l'Estat espanyol i com ens afecten a nosaltres –després m'hi referiré, als fons.

Nosaltres també ens hi vam adherir des d'un bon començament, a aquest plantejament d'Europa. I ara, evidentment, observem aquest reforç via els fons de cohesió amb molt interès. L'Agenda verda Catalunya 2030, per la qual ens marquem aquest horitzó de deu anys, no neix en el buit, evidentment. S'han produït iniciatives prèvies que concorden amb la filosofia, i que ara l'han de nodrir i hi han de convergir. Vostè feia referència a uns quants: la mateixa creació del Departament de Medi Ambient; de l'Oficina del Canvi Climàtic; la Llei del canvi climàtic –per cert, recorreguda per l'Estat espanyol, que encara no té llei de canvi climàtic, però es va afanyar a recórrer la nostra–; ara el Departament de Territori i Sostenibilitat.

Però també altres elements importants, no? Per exemple, l'Agenda urbana –vostè la coneix bé també, amb la seva faceta d'alcaldesa–; la mateixa Llei del canvi climàtic i totes les derivades, és a dir, l'impost als vehicles o a les emissions de CO₂ dels vehicles, l'establiment de fons per gestionar aquest mateix impost, les noves polítiques de mobilitat –des del Pla director de mobilitat a la Cimera de qualitat de l'aire, que han acabat també revertint amb situacions molt concretes, per exemple, la zona de baixes emissions a l'àrea metropolitana de Barcelona–; la primera Cimera d'acció climàtica, la que vam celebrar per Sant Antoni, el 17 de gener –en aquesta cimera vam apellar, sobretot, al compromís d'empreses i institucions per anar més enllà, més ambició en la lluita contra l'emergència–; l'Estratègia del patrimoni natural i biodiversitat, un dels primers acords de govern d'aquesta legislatura, i també cal afegir-hi, evidentment, altres línies que hem començat a parlar, i que tenen un recorregut més incipient, però molt important, eh? Per exemple, tot el que fa referència a l'economia circular o a la gestió resilient del litoral.

I vull obrir parèntesi, responent també a la seva referència a la gestió del litoral, perquè «sostenibilitat» també és planificar bé, també és planificar bé; dir el que es pot fer i el que no es pot fer a cada lloc. I això inclou el Pla director urbanístic de sòls no sostenibles; inversions turístiques on toca –on toca–, per exemple, el CRT de Vila-seca i Salou, o intervenir al litoral, no deixar-lo a una subhasta de mercat, com fa el *Gobierno más progresista de la historia* amb el front marítim de Barcelona –per cert, amb el silenci del Govern de Barcelona de comuns i PSOE. També és

«sostenibilitat» planificar on toca i com toca, i en el cas del litoral de Barcelona en veiem un exemple molt evident.

Hi insisteixo: tot això venia d'abans i continuarà després de la pandèmia. El Departament de Territori i Sostenibilitat està integrant les iniciatives prèvies a les quals em referia, donant-los més ambició i omplint els buits que puguin existir en l'ànim de disposar d'un programa de reformes estructurals complet. Dèiem abans no un agregat de petits o de petits, mitjans i grans projectes, sinó un veritable pla estructurat amb aquest concepte d'«agenda verda» en l'horitzó de l'any 2030.

Ara bé, igual que la Unió Europea, també creiem que el que és en concret els plans de recuperació de la pandèmia han de vertebrar-se al voltant de la filosofia de l'agenda verda, i per això, en la Coreco –la denominada Coreco– no només hem inclòs projectes que formen part clarament d'una agenda verda, sinó que té, aquesta part d'agenda verda, un gruix molt considerable. De fet, com a Govern no estem fent res que no ens hagi demanat Europa, és a dir, posar la transició ecològica al centre de les nostres polítiques de recuperació, de reactivació econòmica.

Vostè feia referència a la xifra: 31.000..., per arrodonir, 32.000 milions d'euros. Això és el que s'ha pressupostat en el pla aprovat pel Govern, dividit en cinc eixos: economia per a la vida, transició ecològica, societat del coneixement, digitalització i el que es denomina «transversal», en el que s'inclouen temes de normativa. I un de cada dos euros d'aquest pla de la Coreco –un de cada dos euros d'aquest pla– són agenda verda.

Nosaltres, vostè ho deia, hem fet els deures, sabem quina és la via per a aquestes reformes estructurals que ens han de convertir en un país sostenible, pròsper equitatiu i resilient. I, concretament, l'Agenda verda catalana 2030 es basa en els vuit eixos del Green Deal de la Unió Europea: acció climàtica; energia neta; indústria circular; agenda verda; agenda urbana, amb un capítol molt especial per la rehabilitació d'edificis i habitatges –pretenem, doncs, incorporar més eficiència energètica en el parc d'habitatges del país–; mobilitat intel·ligent –per exemple, amb més i millors xarxes ferroviàries, completar aquelles que ja tenim planificades i que ara han de rebre un impuls econòmic per poder-les acabar–; preservació, evidentment, de la biodiversitat; contaminació zero. Amb quatre motors, eh?, són vuit eixos amb quatre motors: la descarbonització, la circularització, la digitalització i la regulació intel·ligent. Aquests quatre motors han de ser presents en totes les polítiques públiques del departament i del Govern, a través també d'anar fent *checklists* del seguiment dels Objectius de desenvolupament sostenible, que també són un referent del Govern.

I finalitzar parlant dels fons de recuperació europeus, aquests que ens han d'ajudar a aquesta recuperació postpandèmia, aquesta reconstrucció verda. De fet, ho diu igualment el pla de recuperació de l'economia espanyola, aquest que s'ha anomenat «*España puede*»: un dels quatre grans eixos és la transició ecològica. Nosaltres el tenim de referència. Vostè preguntava expressament per aquests fons, fons de recuperació que permetran obtenir fins a 140.000 milions –72.000 en forma de transferències i la resta a través de préstec.

Des del Govern reclamem –acabaré de seguida, president–, jo, personalment, fa uns dies ho vaig fer amb el ministre Ábalos, que va estar a Barcelona, que el repartiment sigui transparent, que segueixi criteris de retorn econòmic, que no facin, com sempre, un *café para todos*. A Catalunya hem fet la Coreco, hem analitzat els projectes que ens permetran recuperar-nos i estem fent aquesta agenda verda que en serà l'instrument. L'agenda verda ens traurà de la crisi, no en tinguem cap dubte, i ens ajudarà a construir un món millor. Abans de la Covid sabíem que la transició verda era una obligació. Després de la Covid hem après que és la solució.

Moltes gràcies, senyora diputada.

El vicepresident primer

Gràcies, conseller. Entenc que no hi ha rèplica de la interpellació.

Interpel·lació al Govern sobre l'ús de les llengües en els mitjans de comunicació públics

300-00314/12

Per tant, passam al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Interpel·lació al Govern sobre l'ús de les llengües en els mitjans de comunicació públics, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula la diputada Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor vicepresident. I bona tarda, diputats, diputades, consellera, conseller. Según el artículo 3 de la Constitución española –y cito textualmente–, «el castellano es la lengua oficial del Estado». Y en el siguiente punto de ese mismo artículo añade: «Las demás lenguas españolas, también oficiales en las respectivas comunidades autónomas, de acuerdo con sus estatutos...» Si he empezado mi intervención citando la Constitución española es porque es la ley más importante de este país y, por una cuestión de jerarquía normativa, todas las demás quedan supeditadas a ella.

Veamos ahora qué dice nuestro Estatuto de autonomía con respecto a las lenguas. En el artículo 6 dice: «*La llengua pròpia de Catalunya es el català. Com a tal, el català és la llengua d'ús normal i preferent de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, i és també la llengua normalment emprada com a vehicular a l'aprenentatge i l'ensenyament.*» I l'adjectiu «preferent» apareix en vermell i amb una nota a peu de pàgina que diu: «Aquesta expressió és inconstitucional i nul·la, d'acord amb la sentència 31/2010.»

Claro, al leer esto, a cualquier persona demócrata lo primero que se le viene a la cabeza es: si es inconstitucional y es nulo, ¿por qué lo mantienen? ¿Por qué los catalanes siempre tenemos que sufrir a gobiernos que se creen por encima de las leyes? Y ese «preferente» es inconstitucional porque el español es la lengua oficial del país y ninguna otra lengua puede pasar por encima, ni en España ni en ninguna otra democracia del mundo, pero, precisamente, ese es el problema, que es que en Cataluña pasan muchas cosas que son impensables en el resto de democracias del mundo.

Para empezar, tenemos el concepto «lengua propia», ese engendro nacionalista que no conocen ni reconocen en ningún otro país, excepto en Andorra. ¿Y por qué digo que «lengua propia» es un engendro nacionalista? Pues porque es un «plan, designio u obra intelectual mal concebido», que es la definición que la RAE nos da para el concepto «engendro», y porque, efectivamente, es obra del nacionalismo catalán. «Lengua propia» aparece por primera vez en 1933 en el Estatuto de régimen interior de Cataluña y luego lo retoman para el Estatuto de autonomía. Y como los nacionalistas catalanes son auténticos expertos en *marketing* –porque yo eso se lo reconozco–, pues, otros estatutos de autonomía también se lo copiaron y aparece, pues, por ejemplo, en el Estatuto balear, en el vasco o en el valenciano. E incluso les ha llegado a comprar el concepto de Gobierno de España, que se adhirió a la Declaración Universal de Derechos Lingüísticos, que, pese a lo rimbombante del nombre, se trata, como siempre, pues, de las asociaciones amigas del nacionalismo. Vamos, lo de siempre en Cataluña. Por cierto, que en aquel momento gobernaba Aznar, porque la realidad es que, a la hora de permitirles hacer barbaridades a los nacionalistas, pues, da igual que gobierne el PP o que gobierne el PSOE.

Les decía que, pese a lo rimbombante del nombre, la declaración universal, de universal no tiene nada, porque no hay ningún país del mundo –excepto Andorra– que utilice ese engendro nacionalista que es «lengua propia», que no tiene ni pies ni cabeza. Desde luego, no se usa en lingüística, porque para denominar las lenguas históricamente establecidas en un espacio –que es la definición de esta declaración supuestamente universal– se utiliza «lengua vernácula», que sí que es un concepto universalmente reconocido. Entonces, si existe un concepto que se utiliza en todo el mundo, ¿por qué se inventan otro que no entiende nadie fuera de aquí? Pues porque lo que les interesa señalar es que hay una parte de la población que habla una lengua

propia, ¿eh?, que es la buena, la que vale. Y luego hay otra parte de la población que habla una lengua impropia, ¿eh?, que no nos vale aquí porque es impropia, ya tenemos la propia.

Estarán de acuerdo conmigo en que dividir así a la sociedad es repulsivo. Pero es que, además, el catalán no es la lengua materna de la mayoría de los catalanes, es decir, que aquellos que usan el concepto «lengua propia» le están diciendo a la mayoría de los catalanes que su lengua es impropia, que su lengua aquí no vale. La verdad es que no se me ocurre nada que pueda dividir más a una sociedad que decirles a unos que hablan una lengua propia y a los otros, que hablan una lengua impropia. Desde luego, a pocos gobiernos se les ocurriría decirles a sus ciudadanos que hablan una lengua impropia, y por eso nadie, fuera de aquí, utiliza ese engendro. Y digo «engendro» porque es que la RAE ni tan siquiera tiene una entrada para poder definir qué es «lengua propia», y sí que lo tiene la Enciclopedia Catalana, pero no se atreve ni tan siquiera a esbozar un significado del concepto en sí, y se limita a describir su uso. Cito literalmente: «*Concepte legal amb el qual es denomina la llengua catalana en diferents estatuts i a la legislació lingüística.*» Esto no lo digo yo, esto no lo dice Ciudadanos, esto lo dice la Enciclopedia Catalana: «*llengua pròpia*» solo sirve para denominar el catalán –y, habría que añadir, el vasco– en diferentes textos legales.

¿Es o no es un engendro nacionalista? Pues creo que queda claro que sí. ¿Qué sentido tiene un concepto que solo se utiliza para un par de lenguas del mundo? Pues su único sentido es nacionalista, no hay otro, no hay ningún otro país que lo utilice. Pero, claro, en la cosmovisión nacionalista a cada lengua le pertenece un país. Da igual que haya siete mil lenguas en el mundo y los países no lleguen a doscientos, ustedes en sus cabezas tienen una lengua propia y eso les da derecho a tener un país. Y, miren, no se equivoquen, ustedes no quieren al catalán más que nadie, al revés, ustedes lo utilizan para sus fines partidistas, y ustedes no son los grandes defensores del catalán, al revés, ustedes le están haciendo un daño horrible al catalán, porque lo están utilizando como lengua de imposición.

Pese a que es evidente que el concepto «lengua propia» es un engendro nacionalista que no se utiliza fuera de aquí, en el *Més 324* hubo un debate titulado «La salud del catalán» en el que los tres invitados afirmaban que es un concepto que se utiliza en la sociolingüística internacional, y los tres me acusaron a mí de mentir. A todo esto, por supuesto, yo no estaba allí para poder defenderme y explicarles a los espectadores –que, evidentemente, no tienen por qué ser filólogos– que no es un concepto internacionalmente reconocido.

¿Señora *consellera*, a usted qué le parece esa falta de pluralidad en TV3? Ya sé que cuando salga aquí me soltará el mantra de que TV3 es la televisión más plural de todo el universo, pero, por una vez en la vida, yo le pediría que usted fuera capaz de ir más allá del mantra, a ver si puede, y que analizara este hecho concreto: un debate con tres personas que están afirmando que el concepto «lengua propia» es internacionalmente reconocido, pese a que es mentira, y nadie para defender la postura contraria. Y, mire, veo que le hace mucha gracia todo lo que estoy diciendo, cosa que me alegro. Si soy yo la que está equivocada, ahora, cuando salga aquí, imagino que me citará libros y artículos de otros países que no sean ni España ni Andorra donde aparece el concepto «lengua propia», ¿verdad? Me va a decir cómo se traduce al alemán, cómo se traduce al inglés, cómo se traduce al francés o cómo se traduce al italiano, porque ya le digo yo que es que en esas lenguas no saben ni cómo traducirlo. Pero bueno, quizás usted sepa mucho más que yo y ahora nos lo explica.

Y el problema no es solo que ese concepto inventado les sirva como excusa para querer separarnos del resto de España, el problema es también las barbaridades que tenemos que sufrir los catalanes con la excusa de que el catalán es la lengua propia, como, por ejemplo, multar a las personas que rotulan su negocio como quieren, en la lengua que les apetece. Ustedes los multan.

Más allá del desprecio que muestran hacia todos los catalanes que, según ustedes, hablamos una lengua impropia, ese desprecio hacia lo que el expresidente Torra llamaba «bestias con una tara en el ADN». Otra de las tropelías que cometen con la excusa de la lengua propia es el desprecio a la lengua materna de la mayoría de los catalanes en los medios de comunicación públicos. Y vaya por delante que es evidente que ante la gran oferta de medios en lengua española es normal que los medios autonómicos apuesten por el catalán, y vaya por delante también que es evidente que tanto TV3 como Catalunya Ràdio han hecho un gran servicio en la difusión del catalán. Eso es estupendo, ahí no hay ningún problema.

¿Dónde está el problema? El problema está en transmitir la idea de que la única lengua propia de Cataluña es el catalán, y, por lo tanto, el español no tiene cabida en los medios públicos catalanes. En TV3 se ha llegado a situaciones tan esperpénticas como que la alcaldesa de Barcelona acabe haciendo de traductora porque la presentadora se niega a hablarle en español a un político colombiano, que, por supuesto, no entiende catalán. Señora *consellera*, ¿a usted le parece bien que TV3 dé muestras de tan mala educación? Y ya sé que han cambiado a la presentadora del *FAQS*, pero no han cambiado sus usos, y la nueva presentadora del *FAQS* se vanagloria de que en su programa bajo ningún concepto se deja de hablar en catalán. Señora *consellera* –que no me está mirando y no me está atendiendo–, ¿a usted le parece bien ese monolingüismo militante de...? Sí, imagino que está pidiendo que le manden algún artículo; si ya le digo yo que no existen, pero bueno, usted siga intentándolo.

¿Cuál es el problema de que algunos presentadores de TV3 den tan mal ejemplo a la sociedad catalana? Pues que sus espectadores acaban asimilando que el español es una lengua impropia en TV3 y se acaba acosando a quien osa hablar español en TV3. Y esto le pasó a una compañera nuestra, a una trabajadora de este Parlament, a la que se le pidió el despido por atreverse a contestar en una entrevista en TV3 en español. Desde aquí quiero manifestar todo mi apoyo y el de mi grupo a esta trabajadora ejemplar de este Parlamento. (*Alguns aplaudiments.*) Y también le quiero preguntar: ¿a usted qué le parece que se pida el despido de una compañera por el simple hecho de hablar español en TV3?

¿Y sabe qué han conseguido con esto? Dividir a la sociedad catalana, que ve TV3 o no en función de su lengua. Y los datos son tan abrumadores que no dejan ningún tipo de lugar a duda: el 80 por ciento de los catalanohablantes ven TV3, pero tan solo el 16,5 por ciento de los castellanohablantes ven TV3. Señora Budó, ¿a usted qué le parece haber expulsado de la televisión pública catalana a casi el 85 por ciento de los catalanes que tienen el español como lengua materna? Nosotros creemos que los medios catalanes los pagamos entre todos y tienen que ser de todos, hablemos la lengua que hablemos.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Per respondre a la interpellació, té ara la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputades, diputats... Senyora Sierra, primer de tot, li voldria agrair que en nom del seu grup em tornin a fer una interpellació sobre els mitjans de comunicació públics i l'ús de les llengües. Malauradament, però, em sap greu que aquesta interpellació no sigui per parlar de com afrontem els nous reptes que aquest servei públic té davant d'aquestes noves realitats, com podem transformar aquest servei públic, aquest sector, davant dels nous hàbits de consum i dels avenços tecnològics, sinó que, malauradament, vostès tornen a interpellar de nou al voltant del que és la seva obsessió, que és la llengua pròpia d'aquest país, que és l'atac a la llengua catalana.

Miri, li agradi o no li agradi, «llengua pròpia» és un concepte jurídic reconegut internacionalment. I a Catalunya també li he de dir que tenim més de dues-centes llengües maternes. No s'equivoqui: a Catalunya hi ha més de dues-centes llengües maternes. I, com a mínim, permeti'm que li digui que és preocupant la seva determinació en generar un conflicte al voltant de la llengua catalana. Però, com sempre li dic, la realitat és tossuda.

Miri, Catalunya, els agradi o no, és un país plural. Catalunya és un país d'acollida. I li donaré unes dades reals quant als mitjans de comunicació públics de Catalunya. Durant la temporada 2019-2020 el percentatge de població que ha connectat com a mínim amb els mitjans de la corporació és del 93 per cent. I si parlem concretament de TV3, parlem de 6,2 milions de persones, o sigui, el 85 per cent de la població ha connectat en algun moment amb TV3. Aquesta, senyora Sierra, és la Catalunya real, que no té cap mena de conflicte per qüestió de llengua i que valora de forma molt positiva els mitjans de comunicació públics.

I quant a l'ús de la llengua, revisem el que diu exactament l'Estatut d'autonomia i, com vostè deia, l'article 6. Diu: «La llengua pròpia de Catalunya és el català. Com a tal, el català és la llengua d'ús *normal* i preferent de les administracions públiques, dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, i és també la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament.» I, en aquest sentit, i en consonància amb l'Estatut, tenim la Llei de política lingüística, que també diu clarament que el català ha de ser la llengua dels mitjans de comunicació institucionals. I, en concret, la Llei 1/1998, que en el seu segon article ens diu: «El català és la llengua pròpia de Catalunya i la singularitza com a poble. El català, com a llengua pròpia, és la llengua de totes les institucions de Catalunya, i en especial de l'Administració de la Generalitat, de l'Administració local, de les corporacions públiques, de les empreses i dels serveis públics, dels mitjans de comunicació institucionals, de l'ensenyament i de la toponímia.»

I, precisament, el primer que cal recordar és que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, en compliment de l'Estatut, en compliment de la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya, en compliment de la llei pròpia de la corporació, en compliment del mandat del Parlament i en compliment del contracte programa vigent, té encomanada la missió d'oferir un servei públic audiovisual de qualitat en català compromès amb els principis ètics i democràtics i amb la promoció de la cultura i de les llengües catalana i aranesa. D'aquesta manera, els mitjans audiovisuals públics contribueixen a normalitzar l'ús de la llengua i a consolidar el català estàndard oral i escrit amb respecte per la variació dialectal, ja que el seu model de llengua engloba diferents varietats geogràfiques i de registre adaptades a les diferents situacions comunicatives per arribar a un públic ampli i heterogeni.

I com que moltes vegades des del seu grup critiquen que els mitjans no segueixen el llibre d'estil –també ho hem sentit moltes vegades–, em vull centrar en el que és la regulació de l'ús del català en el *Llibre d'estil* de la corporació. I és que el mateix llibre manifesta el compromís amb la promoció i amb el foment del català, i ho fa regulant el seu ús tenint en compte tant la diversitat dialectal com la realitat plurilingüe de la nostra societat. Miri, com li dic sempre, els mitjans de la «corpo» són una eina de promoció lingüística i cultural i tenen vocació de fomentar el coneixement i l'ús de la llengua catalana. Per tant, sí, el català és la llengua vehicular, els professionals, els col·laboradors fixos i, en general, totes les persones contractades fan servir la llengua catalana en les intervencions per antena, i els continguts, siguin de producció pròpia o no, són en català.

Però el llibre d'estil també especifica el respecte a l'expressió lingüística dels participants externs. Com? Doncs, miri, si parlem dels usos lingüístics en el que són declaracions o talls de veu, tant en català com en castellà, es difonen sempre en la llengua original, és a dir, sense traducció. I la resta de llengües, quan no són ni en català i en castellà, doncs, es tradueixen a la llengua catalana i, a més, sempre que és

possible, es deixen sentir les veus originals, com a mínim a l'inici i al final de la intervenció. Això pel que fa a l'àmbit de les declaracions.

I si parlem d'usos lingüístics en espais de participació i debat, doncs, miri, tal com marca també el llibre d'estil, en espais de participació com ara tertúlies, debats o concursos, en la interacció, els conductors, sí, s'expressen en català. Ara bé, que el moderador no canviï de llengua no treu que es respecti l'expressió lingüística dels participants que fan servir la llengua que prefereixen sense cap mena de problema.

I quant als usos lingüístics en un tercer àmbit, en concret en els espais d'entreteniment i de ficció, es treballa sempre, sempre buscant l'equilibri entre la llibertat de creació i la missió de normalització lingüística per aconseguir uns continguts de qualitat. Però, per sobre de tot, sap què és el que veritablement hem de destacar? Doncs que els mitjans audiovisuals públics aconseguim tant la normalització de la nostra llengua com la pluralitat i la independència en opinions i en continguts.

Però, clar, per a vostès l'arrel del problema sempre és posar en qüestió la normalització i la immersió lingüístiques. I jo els pregunto: com és que estan en contra de la normalització del català? Com no veuen o no admeten que la normalització de la llengua és un element clau de la cohesió social? O com no veuen o no admeten o no els preocupa la situació de risc de la llengua catalana? M'agradaria que em respongués a aquestes preguntes.

Miri, la UNESCO, precisament, proposa una metodologia per avaluar el grau de veritat i de perill de desaparició que corre una llengua, i en aquesta metodologia que proposa la UNESCO en determina nou factors: la transmissió de l'idioma d'una generació a l'altra, el nombre absolut dels seus parlants, la proporció respecte a la població total, els canvis en els hàbits d'utilització de l'idioma o, per exemple, la capacitat de reacció davant dels nous reptes d'activitat i els mitjans de comunicació, entre d'altres. Com veuen, els factors aquests que determina la UNESCO són precisament els factors que treballa la normalització i la immersió lingüístiques i, curiosament, són els factors que des del Grup de Ciutadans sempre critiquen i qüestionen.

I, precisament, entre tots aquests factors, i pel tema concret d'aquesta interpellació, un dels punts que parla la UNESCO és l'adaptació als nous reptes i la seva utilització en els mitjans de comunicació. I, en aquest sentit, les dades són clares. Per una banda, si mirem el conjunt de mitjans de comunicació que rebem els catalans, és inqüestionable que l'oferta en castellà és molt superior a l'oferta en català; només cal fer zàping.

I, per altra banda, si parlem de les noves plataformes audiovisuals i de les xarxes socials, podem constatar la pràctica desaparició del català en aquests àmbits. I, per tant, davant d'aquesta realitat, crec que ens hauríem de posar d'acord en un repte, en una oportunitat i en una exigència, com a mínim. El repte: aconseguir proveïdors de continguts en català atractius i de qualitat. L'oportunitat: per exemple, que Apple faci parlar i entendre el català a Siri. I l'exigència: que Televisió Espanyola a Catalunya amplii la graella de català.

I permeti'm, per acabar aquesta primera part d'aquesta interpellació, que vull deixar clar el reconeixement al nostre model de mitjans de comunicació públics per la seva tasca en la normalització del català. Una tasca que, sens dubte, va més enllà de l'àmbit estrictament lingüístic per entrar en l'àmbit social i comunitari. Perquè la normalització del català és un element clau per a la cohesió social i per fer de Catalunya un país d'oportunitats per a tothom.

I també vull fer un reconeixement als mitjans de comunicació públics per la seva pluralitat i per la seva imparcialitat. Perquè, efectivament, si els mitjans de comunicació públics són imprescindibles en qualsevol país democràtic, encara són més imprescindibles enmig de la situació de repressió greu que vivim a Catalunya.

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. Per a la rèplica, té ara la paraula la diputada Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gracias, señor vicepresidente. Mire, señora *consellera*, usted no ha sido capaz de citarme ni un libro ni un artículo internacional. No sirve hacer afirmaciones y luego no demostrarlas. Tampoco me ha dicho qué opina del linchamiento a una compañera de este Parlamento. Bueno, de hecho, no ha contestado ni una sola de mis preguntas, se ha limitado a leer lo que ya traía escrito. Que, por cierto, se nota que no me ha escuchado; o sea, no solo no me ha contestado, es que, evidentemente, ni siquiera me ha escuchado, porque no tenía mucho que ver lo que estaba diciendo yo con lo que ha dicho usted. Hay que saber tener un poquito más de cintura parlamentaria y ser capaz de adaptarse a lo que dice el interlocutor.

Por otra parte, en el debate sobre lengua del *Més* 324, del que les hablaba en mi primera parte, descubrimos quién era quien le preparaba los discursos a la anterior *consellera* de Cultura, que antes de que la echaran del cargo dijo en este hemiciclo exactamente las mismas palabras que una de las lingüistas invitadas en ese programa, y una de las cosas que dijo es que hay tres lenguas propias en Cataluña: el catalán, el aranés y la lengua de signos catalana.

Y la verdad es que me sorprendió muchísimo que citara la lengua de signos, porque, si hay una lengua maltratada en Cataluña, esa es la lengua de signos catalana. Si hay una lengua en peligro de extinción en Cataluña –y mírese los datos–, esa es la lengua de signos catalana. Porque en Cataluña hay unas treinta mil personas sordas, pero tan solo hay siete mil que conocen la lengua de signos catalana. ¿Y por qué la lengua de signos catalana está en peligro de extinción? Pues por el maltrato a la que la han sometido los gobiernos de Convergencia y Esquerra Republicana durante todos estos años. Cuando una familia tiene un hijo sordo no se le informa ni se le ofrece la posibilidad de aprender la lengua de signos catalana, que para las personas sordas de nacimiento es su lengua materna, como demuestran numerosos estudios.

Esto los lleva al síndrome de privación lingüística, que tiene funestas consecuencias para su desarrollo personal y académico. Además, la inmensa mayoría de los alumnos sordos catalanes no pueden tener una escolarización en lengua de signos catalana. Por si todo esto fuera poco, cuando una persona sorda quiere venir a este Parlamento a reunirse con sus representantes políticos, o bien tienen que pagar un intérprete de su bolsillo, o bien tenemos que ser los grupos parlamentarios los que paguemos a ese intérprete. La verdad es que se me ocurren pocas cosas más discriminatorias que esta. Desde Ciudadanos hemos pedido reiteradamente que se pague a los intérpretes de lengua de signos catalana y no hay manera. ¿Qué opina usted de esta discriminación lingüística, aquí en Cataluña, y más en concreto en este Parlamento, señora *consellera*?

A diferencia de, por ejemplo, el Parlamento de Extremadura, que tienen permanentemente un grupo de intérpretes para retransmitir en directo plenos y comisiones, en Cataluña las personas sordas no pueden participar de la vida política en igualdad de condiciones. (*L'oradora fa una part de la intervenció en llengua de signes.*) Las personas sordas tienen derecho a participar en el ámbito político, pero ahora mismo yo estoy hablando para ellas y no pueden acceder a esta información. Y supongo que me dirá que es que en Cataluña hace diez años que hay una lengua de signos catalana, y es cierto, pero es que no la han desplegado en estos diez años, y, además, año tras año la dejan sin dotación presupuestaria. De hecho, en los últimos presupuestos, Ciudadanos pidió una partida presupuestaria para la Ley de la lengua de signos catalana, y ¿sabe qué hicieron los partidos que les dan apoyo?, ¿sabe qué hicieron Junts per Catalunya y Esquerra Republicana? Votar en contra de dotar de presupuesto a la lengua de signos catalana.

Por otra parte, usted se refería a las diferentes lenguas que se hablan en Cataluña. Pues bien, según el último Idescat, el 53 por ciento de los catalanes tienen el español como lengua materna, el 31 por ciento tienen el catalán y casi el 3 por ciento tienen las dos. O sea, que todos esos centenares de lenguas que se hablan en Cataluña, y

que ustedes utilizan para intentar borrar del mapa a los castellanohablantes, son las lenguas de tan solo el 13 por ciento de la población, muy respetuoso, por supuesto, con ese 13 por ciento de la población. Pero no creo que se pueda comparar con el caso del castellano, que es la lengua materna de la mayoría de los catalanes. Entre estas lenguas destaca el árabe, con un 2 por ciento de la población, y el rumano, con un 1 por ciento. El resto de esos centenares de lenguas no llegan ni tan siquiera al cero por ciento. Señora *consellera*, ¿de verdad usted cree que podemos poner al mismo nivel la lengua materna del 53 por ciento de la población con la lengua materna que no llega ni al cero por ciento de la población? ¿De verdad cree que eso tiene sentido?

Y, bueno, usted siempre dice –es un clásico en usted– que Ciudadanos nació para acabar con la inmersión lingüística, pero lo más divertido es que usted lo dice como si eso fuera algo malo. Oiga, pues yo entiendo que usted es de un partido conservador que pretende mantener un modelo que tiene más de cuarenta años, pero entienda que nosotros somos un grupo progresista que lo que queremos es mejorar la situación y queremos un sistema más moderno. ¿Usted sabe cómo ha cambiado la educación en estos cuarenta años? Usted siga reivindicado un modelo caduco y obsoleto, está en su derecho, pero deje que los demás optemos por un sistema más moderno, más justo y más equitativo, con más lenguas vehiculares.

Y, mire, ya para acabar. Yo en este hemiciclo he hablado en catalán, en español, en aranés y en lengua de signos. ¿En cuántas lenguas ha hablado usted en este hemiciclo? Es un poquito para ver quién respeta la pluralidad lingüística de Cataluña y quién no.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Finalment, té la paraula la consellera per a la rèplica.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Diputades, diputats, senyora Sierra, en català, en castellà i en aranès. En llengua dels signes no, perquè malauradament no la conec, però en català, en castellà i en aranès he adreçat paraules des d'aquest faristol en aquest Parlament.

Jo li preguntaré una cosa, senyora Sierra: sap qui és el senyor Fernand de Varennes? Doncs, miri..., li sona, aquest nom? Fernand de Varennes, el senyor Varennes, és el relator especial sobre qüestions de minories del Consell de Drets Humans de l'ONU, i en el seu informe de fa només tres mesos ha denunciat amb contundència l'actitud de l'Estat espanyol envers la llengua catalana. I, francament, miri, el que és d'esperar d'un grup parlamentari d'aquesta cambra és que sigui exigent davant de qui vulnera els drets de les minories. No cal dir, en casos que ens afecten a nosaltres mateixos com diuen els informes de l'ONU. Clar que, malauradament, l'experiència ens demostra que alguns grups d'aquesta cambra, entre ells el seu, senyora Sierra, no donen cap mena de consideració ni de legitimitat als informes dels grups de treball de l'ONU.

Però sap què diu, el senyor Varennes, en aquest informe? Doncs, casualment, fa plantejaments que fa quasi un any també va formular el Consell d'Europa en la darrera recomanació que va fer als estats a propòsit del cinquè informe de la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries. I, en el seu document, el Comitè europeu de Ministres posa en valor realitats que conformen el model català, com és el suport al model lingüístic de l'escola catalana i al paper cohesionador del Consorci per a la Normalització Lingüística.

I, per altra banda, posa en valor aquestes realitats, i també assenyala amb molta preocupació que els instruments que adopta el Govern català per promoure l'ús de la llengua catalana en paral·lel amb el castellà siguin impugnats judicialment. I, miri, no enumeraré la quantitat d'incompliments que duu a terme l'Estat i la quantitat d'actuacions immediates que el Comitè de Ministres demana a l'Estat espanyol. Si li

interessa, ho pot consultar en les pàgines web tant de l'ONU com del Consell d'Europa. Però el que és innegable és que la ratificació de la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries per part de l'Estat espanyol el compromet a aplicar els graus més alts de protecció de les llengües pròpies diferents del castellà allà on són oficials.

I, en aquest punt, senyora Sierra, és on realment vostè hauria d'estar, en l'exigència a l'Estat espanyol de la protecció de les llengües pròpies diferents al castellà. I tot el contrari: vostè segueix amb els seus *hits* de mal tracte i de combat envers la llengua catalana.

Miri, jo... Em permetrà que li faci dues recomanacions: un llibre i un cantant. I ho faré sense anar més enllà de tot el que vostè ha expressat en aquest faristol, i tampoc tindrè en compte les formes amb les que s'ha expressat, senyora Sierra; m'estimo més no entrar-hi. Li faré, en positiu –crec que li anirà bé–, dues recomanacions: la d'un llibre i la d'un cantant. Quant al llibre, la convido a llegir *M'explico*, el llibre del president Puigdemont –val a dir, tot un èxit de vendes no només a Catalunya, sinó a la resta de l'Estat espanyol. Doncs, miri, li diré una cosa: si vostè llegeix aquest llibre, a la pàgina 97 hi trobarà la primera conversa entre el senyor Albert Rivera i el president, on el senyor Rivera admet l'error del conflicte que han generat amb el català i diu que no pensen continuar en aquest camí. Bé, de fet, aquesta interpellació demostra exactament tot el contrari.

I, com li deia, també li voldria recomanar un cantant: coneix el Dave Zulueta, aquest jove de vint-i-tres anys de Cádiz que va saltar a la fama com a participant en el programa d'*Operación Triunfo*? Doncs, miri, un bon cantant, que a part de que li recomano..., però a banda de la seva música, vull recomanar la seva entrevista que va fer aquest dissabte en el *FAQS*. I podrà veure amb quina alegria i amb quina naturalitat explica com ell sol, des de Sanlúcar, va aprendre català gràcies a TV3.

L'hi recomano perquè aquesta és la mostra del gran èxit de TV3. L'hi recomano perquè aquest, senyora Sierra, demostra que és un país d'acollida, i que la nostra llengua, senyora Sierra, malgrat vostè, és una llengua d'acollida. Demostra que estimem la nostra llengua i demostra que facilitem i compartim aquesta estima per la nostra llengua.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre l'atenció a la gent gran

300-00309/12

El setè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Govern sobre l'atenció a la gent gran, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, vicepresident. Senyores, senyors diputats, senyor conseller, honorable conseller El Homrani. Voldria, en aquesta interpellació, fer un breu repàs dels dos temes principals que jo crec que han marcat també aquesta legislatura a Catalunya, que han estat jo crec que la dependència i l'assistència residencial, les residències al nostre país. Tot i així, considerem, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, que aquesta ha estat una legislatura perduda, que s'uneix als deu anys perduts en polítiques socials a Catalunya. I només cal veure les dades per comprovar que Catalunya continua sent un país en llista d'espera permanent. Pel que fa a la gent gran, però pel que fa també a altres col·lectius. Sense una política clara pel que fa al present i molt menys al futur de les polítiques vers les persones grans, on és impossible aplicar polítiques de llarg termini perquè les legislatures ens duren poc més de dos anys i els responsables polítics canvien cada cop.

El seu Govern no ha dibuixat una línia política clara. El que sí que constatem és una gran desorientació pel que fa a la gestió i a les prioritats. Ahir mateix, en la votació que teníem de les conclusions de la Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran, els dos grups parlamentaris que donen recolzament al Govern van votar diferent dinou vegades. Ahir vam tenir, a més a més, també, l'oportunitat de veure i de parlar d'un gran gruix de persones grans que no estan en situació de dependència i que no estan en una residència, que viuen la seva vellesa amb plenitud, que tenen altres problemes com el transport, la formació, el consum. Parlem de professionals jubilats i jubilades que aporten la seva experiència també al conjunt de la societat, que aporten, des del punt de vista del PIB, doncs, una riquesa molt important també a Catalunya, que consumeixen, que viatgen. Sovint ens oblidem de polítiques concretes per a aquestes persones, i crec que la sessió d'ahir ens va servir també per endegar algunes línies polítiques interessants, i també per aconseguir allò que el Grup Socialistes i Units per Avançar volem, que és una gent gran activa, autònoma i atesa.

I avui vull centrar-me en aquelles persones grans més desfavorides que pateixen problemàtiques relacionades amb la dependència, amb els recursos residencials. Perquè la pandèmia també ens obliga a posar el focus en aquests col·lectius i dades que així ho demostren, a més a més, no? I anem a les dades objectives pel que fa a dependència. Dades del ministeri, perquè, senyor conseller, al web de la seva conselleria no s'actualitza el seguiment de les dades de dependència des del mes de març, i, per tant, hem d'agafar les que tenim del ministeri, i també de la Asociación de Directoras y Gerentes de Servicios Sociales.

En el que portem d'any 2020, Catalunya té 6.300 beneficiaris menys de la Llei de dependència dels que tenia el mes de gener, una retallada només superada per la Comunitat de Madrid. Catalunya és la comunitat autònoma que dedica menys inversió per habitant a polítiques socials. Inclús aquelles comunitats autònomes amb règim foral, és a dir, Navarra i País Basc, si les deixem de banda, Extremadura inverteix vuit-cents euros més per habitant en polítiques socials que Catalunya. Per als qui defensen que el deute públic és el que llastra la inversió social, dir que la Comunitat Valenciana, Múrcia o Castella - la Manxa, amb un tant per cent de deute públic més alt que el català, dediquen i inverteixen més en polítiques socials que el Govern d'Esquerra i de Junts per Catalunya.

Catalunya disposa de la llista d'espera més gran d'Espanya per accedir a una prestació de dependència: 76.253 persones. I al ritme d'atenció dels darrers tres anys, Catalunya trigarà gairebé sis anys en neutralitzar aquesta llista d'espera, senyor conseller. Les prestacions per atenció residencial, atenció domiciliària, cuidadores no professionals s'han reduït en un 50 per cent respecte a l'any 2018. El que sí que s'incrementen són les prestacions vinculades a la residència –i després en faré referència.

Hi ha moltes dades també que per economia de temps, doncs, no faré servir. Només en citaré una que és la que vostè normalment sempre utilitza per justificar aquesta situació. Existeix un infrafinançament de la Llei de dependència per part de l'Estat. Cert. En aquests moments la Generalitat posa vuit de cada deu euros per finançar la Llei de dependència. Cert. L'infrafinançament no afecta només Catalunya, afecta totes les comunitats autònomes d'Espanya. I, per tant, la pregunta que ens hem de fer és per què..., si això afecta totes les comunitats autònomes, per què Catalunya està al vagó de cua? Per què la nostra llista d'espera és la més alta? Per què som els que més persones tenim amb el dret reconegut però sense rebre la prestació? Si l'infrafinançament és comú a totes les comunitats autònomes.

Jo en tinc algunes, de respostes, però, en definitiva, hi ha una raó de pes: perquè algunes comunitats autònomes han fet els deures i Catalunya no. Per exemple, la Comunitat Valenciana, donant als municipis més recursos econòmics i més recursos humans, en només un any va reduir la llista d'espera en dependència en un 48 per cent, que és el mateix que va plantejar la comunitat canària. Aquesta proposta la va

portar el meu grup parlamentari a la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies fa un any i mig escaig. La votació dels grups que donen recolzament al Govern va ser votar-hi en contra. Tres dies després hi havia una nota de premsa que deia que el departament estava treballant per reduir els terminis burocràtics que necessita la Llei de dependència, i deu estar encara estudiant-ho, perquè no en tenim resposta ni cap canvi, en aquest sentit.

Catalunya no ha fet la feina: ni un sol pla de xoc per reduir aquesta llista d'espera. Moren persones cada dia esperant la seva prestació. Una situació que ja era molt complicada abans de la Covid, i que ara la Covid encara l'ha agreujat molt més. Senyor conseller, cal recuperar les valoracions de dependència que es van aturar amb l'estat d'alarma. Se n'han recuperat una part, però no a tot el territori. I, si no recuperem aquestes valoracions, només farem que augmentar la llista d'espera encara més. Això llastra, a més a més, el treball dels serveis socials municipals, que, efectivament, han tingut un parell d'addendes al contracte programa, però que aquestes addendes no van justament a reduir la llista d'espera en dependència.

Jo li reconec, conseller, l'infrafinançament de la llei, però reconegui vostè que el seu Govern disposa ara de *molts* més diners dels que disposava fa un any. Catalunya ha ingressat per part del Govern de l'Estat 3.225 milions d'euros. A més, el Govern de l'Estat ha flexibilitzat l'objectiu de dèficit i ens permet disposar de 420 milions d'euros més, que avui el seu Govern ja ha repartit. És a dir, que tenim 3.645 milions d'euros que no teníem fa un any.

I, conseller, pot explicar-me per què amb 3.645 milions d'euros extra hi ha residències que encara no han cobrat? Pot defensar-me per què hi ha residències que tindran dificultats per pagar els seus treballadors aquest mes? Pot explicar-me per què encara queden deutes pendents amb el Tercer Sector Social? Pot explicar-me per què no ha fet cap pla de xoc per reduir les llistes d'espera en dependència? On estan els 1.800 professionals extra que es va comprometre a posar a les residències per fer front a la Covid-19 durant aquesta tardor, si ni tan sols ha pagat a les residències?

Professionals que haurien anat molt bé, per exemple, en el cas de la residència Les Vinyes de Falset, amb una incidència del 95 per cent de contagis: 131 positius –i ja portem més de setze víctimes–, el primer dels quals es va detectar el 12 de setembre, i que fins fa pocs dies la Generalitat no va intervenir aquesta residència. Un contagi que va afectar gairebé tots els residents i tots els treballadors i treballadores del centre. I és que es repeteixen alguns dels mateixos problemes que al març. S'actua tard, es tenen dificultats per trobar personal que substitueixi aquell que ha estat infectat i no hi ha una comunicació directa i continuada amb els familiars, que és un dels principals problemes que també els familiars es van trobar en aquesta residència.

Avui mateix ACRA reclama que arribin ja els tests d'antígens a les residències. Que, a més a més, que arribin ja, no d'aquí a quinze dies, perquè la situació és preocupant en aquests moments. De fet, hem après moltes coses de la primera onada de la pandèmia, però sembla que no les suficients. Al mes de març del 2020, 19.866 persones grans esperaven per entrar en una residència pública a Catalunya. L'impacte de la Covid i la impossibilitat de realitzar nous ingressos han fet augmentar la llista, que en el mes de juliol ja es situava en 20.592 persones. La situació és desesperant. Aquest Parlament va aprovar un decret el mes de setembre on vostès incrementaven els mòduls, sota el nostre punt de vista, de manera insuficient, al conjunt de residències de Catalunya. Doncs bé, no han cobrat. Els deuen els mesos de juliol, agost, setembre i ara també octubre.

No compleixen amb els seus propis compromisos, senyor conseller. Es van comprometre a pagar el cent per cent de les places que van quedar buides de les residències des de l'inici de la pandèmia. Persones que van morir i van deixar places lliures i que no han pogut ser cobertes per les restriccions d'entrada. No han pagat els llits buits de prestacions vinculades a residències ni les places concertades i col·laborades

que afecten el 80 per cent de les residències del país, senyor. Avui el risc que tenim és que vostès fan anuncis i després es troben que estan en una plena inseguretat jurídica per poder fer-los valer.

Després li comentaré més temes pel que té a veure amb el finançament, però d'aquests 420 milions d'euros que avui s'han repartit que venen d'aquesta flexibilitat, han destinat vostès a política social 20 milions d'euros. Vostè el mes d'abril va posar 1.000 milions d'euros per a les famílies que tenien problemes de finançament i es van esgotar en quaranta-vuit hores. Dels 420 milions d'euros, 20 milions d'euros per a polítiques socials. S'ha de replantejar seriosament, senyor conseller, quina és la política social que vostès estan aplicant; i s'ha de replantejar, entre altres coses, perquè qui està patint és la gent que tenim al carrer.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Per respondre a la interpe·llació, té ara la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, vicepresident. Diputades, diputats, diputat Moreno, anem situant diversos aspectes. Vostè ha començat la seva intervenció parlant de les conclusions d'ahir de la comissió d'estudi de gent gran, de la perspectiva –i ho celebro, que el Parlament la comparteixi– de l'envelliment actiu, d'aquesta perspectiva que situa que no podem parlar únicament de la gent gran des de la perspectiva de la dependència, sinó des de l'envelliment actiu; crec que hi han projectes molt potents en aquest sentit.

També ara som conscients de que hi ha un parèntesi, perquè crec que vostè entendre i compartirà que l'acció comunitària..., perquè al final l'envelliment actiu parteix de dos elements: l'atenció domiciliària i l'acció comunitària. I que l'acció comunitària, ara mateix, per la mateixa lògica de la pandèmia, està molt reduïda. Però des de projectes com l'Acadèmia dels Sèniors fins a elements de convertir els casals de gent gran en centres cívics on hi hagin elements intergeneracionals que ara mateix amb la pandèmia s'aturen molt, però que tenen una lògica, van responnent en aquest sentit. Ho dic perquè en siguem conscients.

El 2050 es doblaran les persones que tenen més de seixanta-cinc anys en aquest país. És així. És així. Amb tot el que significa com a repte. No és un repte de Catalunya, és un repte de tot Europa. Bàsicament, és un repte de tot Europa. Comparteixo..., i aquí és on està la línia d'actuació del departament, i l'hi situo: tot el que pugui ser evitar la institucionalització és bona feina, i en això hi ha un acord molt ampli entre totes les administracions. Entenc que l'exercici del control al Govern en el Parlament és un exercici de crítica dura, vull dir, ja està, no passa res, però també li dic que quan parlo amb els seus alcaldes i alcaldesses del seu grup polític compartim la mirada i tenim projectes vinculats.

La setmana passada estàvem al Consell Comarcal del Garraf amb un projecte que estem treballant conjuntament d'intel·ligència artificial en l'àmbit de la llar de les persones grans que ens permet detectar si incrementen les seves necessitats de dependència, etcètera. Aquí hi ha un element complex, que és com entres aquest projecte, que és un projecte que s'ha demanat pel PECT de fons socials europeus, com l'interrelacions amb els processos de dependència –que, àgils, no són. I crec que vostè ho comparteix, i sap que el marc és el que és –i, àgils, no ho són.

Entorn de les llistes d'espera, nosaltres portem proposant des de fa molt de temps, i crec que això ho podem compartir, que els equips de valoració siguin els mateixos per a gent gran que per a persones amb discapacitat, però fins que no hi hagi un canvi en la normativa estatal no ho podem fer, i això ens permetria agilitzar una barbaritat. I jo, fins i tot..., i ho dic perquè crec que és..., procuro sempre ser molt honest. Jo, fins i tot, quan vaig explicar el Pla de contingència de residències en l'àmbit Covid, vaig dir: la reserva de places ens farà que no puguem actuar tot el que

voldríem actuar en l'àmbit de les llistes d'espera, perquè estàs reservant places que pagues però que estan buides, però és necessari per a la seva sectorització.

Està molt bé que vostè accepti que hi ha infrafinançament, està molt bé que vostè situï la xifra de l'infrafinançament. Em permet..., i no vull entrar en una polèmica, però em permet..., és que també hi ha un altre element. A part de l'infrafinançament, del trencament de l'esperit de la llei per part de tots els governs, hi ha un altre element que també ens acaba perjudicant, que és que mai rebem la inversió, ja no dic per producte interior brut –que ja sé sempre que tothom vol fer quant producte interior brut destines de pressupost–, sinó per població, sinó per població. Habitualment, estem entre el 10 i el 12 per cent. Per què? Perquè es fan uns criteris en què es miren les necessitats socials des del punt de vista estatal, i, llavors, no tenim la prioritat perquè hi han altres territoris que tenen més prioritat. Des d'un punt de vista de mirada estatal de tot l'univers.

Vostès després m'utilitzen les dades no amb mirada estatal, sinó amb mirada catalana; ho accepto, eh? Però això acaba passant, i això ho saben perfectament perquè han escoltat les entitats del tercer sector parlant de com es reparteix l'IRPF, han escoltat... I hem de trobar una solució –hem de trobar una solució. Soc conscient de que un dels taps en l'àmbit de les llistes d'espera en dependència són les PIAs. Quan vostè explicava a la Comunitat Valenciana, al País Valencià tal, és perquè les PIAs formen part dels serveis socials municipals.

Jo vull recordar-li, i crec que és de justícia fer-ho, perquè és que, si no, no ho faríem, que la consellera Bassa –aquí no hi tinc res a veure, vaig ser jo qui va tocar l'última part del contracte programat, però va ser la consellera Bassa– va situar en el contracte programa 90 milions d'euros per a increment de professionals, introduint figures que feia temps que estaven demandades per part dels serveis socials bàsics, com el gestor administratiu o la gestora administrativa, i ampliant ràtios. Ho dic per justícia. Després les problemàtiques són... (*El conseller fa caure accidentalment el got d'aigua que té al faristol.*) Disculpa, eh? Això de moure la mà... Disculpeu. Després les problemàtiques són... Hi ha aquest element, és la PIA, i en soc absolutament conscient.

Després m'ha situat un element, el cobrament del pla de contingència. Jo l'hi situo, eh?, perquè no tinc cap problema en situar-ho. En el pagament ordinari, perquè aquí estem parlant d'un pagament extraordinari, que jo, per ara..., ho vaig mirar a l'estiu, si m'equivoco..., per això li dic, eh?, que ho vaig mirar a l'estiu, si m'equivoco demano que em corregeixi, però a l'estiu érem l'únic territori que havia fet això. No sé si n'hi han hagut més que hagin fet això. A l'estiu érem l'únic. En el que és l'ordinari, estem en un 95 per cent de pagaments, i on tenim el coll d'ampolla és amb l'extraordinari, perquè també ho hem de dir, és un procediment absolutament nou. Hem enviat les instruccions...

També els comento que el meu secretari d'Afers Socials els convocarà, a tots els diputats que porten aquest àmbit, per comentar-los les modificacions que hem fet en el decret llei aquest dimarts, també per solucionar un dels temes que teníem una problemàtica, perquè al ser un pla de contingència per als centres residencials i al ser considerat que les PEPs, per part de la intervenció i de forma adequada, és un element que no és del centre residencial, que és de la persona, hem hagut de fer algunes modificacions per poder assegurar PEPs i col·laboradores, perquè, com vostès saben, són drets de la persona, no són recursos que tu concertes amb el centre residencial. I els convocarà en breu per explicar-los aquestes modificacions i el que signifiquen, i és entorn d'això.

Avui mateix tenim una reunió amb el sector, i ja se'ls ha situat. Ara mateix, amb les instruccions que van rebre la setmana passada, perquè és una nova manera de facturar, durant el mes de novembre podran tramitar pagaments. Dius, i és així, i crec que..., i ho dic de forma molt honesta, eh?, crec que tothom que en algun àmbit..., crec que tots els grups d'aquí, en algun àmbit –sigui en àmbit local, sigui en

l'àmbit de Catalunya, sigui en l'àmbit estatal; o alguns en l'àmbit de Catalunya no ho tenen, però en altres territoris de l'Estat sí que en tenen—, tenen responsabilitat de gestió. Saben que la gestió no són desideratums, sinó que hi ha tota una sèrie de procediments que són complexos de situar.

Però a partir d'això, situar-ho, i també situar que avui mateix hem pagat 10,3 milions i que estem amb una facturació ja pagada de 300 milions, el 95 per cent de l'ordinària. I on tenim el tap és a l'extraordinària, i les modificacions que s'han fet..., que ja els hi comento que els convocaran per poder-los explicar de forma tranquil·la.

I després, sí que com a mínim per solucionar algun dubte que vostè expressava. L'increment del sostre de dèficit és una bona notícia, està claríssim. Feia molt de temps que el reclamàvem, i és una bona notícia. I sí, aporta 400 i escaig milions a la Generalitat, i d'aquests 400 no van únicament 20 milions a l'àmbit de protecció social. Se n'han repartit 70 i pocs, que eren els que estaven ja destinats pel compromís del Govern en tres àmbits molt concrets, que eren protecció social..., i aquests 20 van directament a tarifes. Ara amb aquest exercici ja podem fer la modificació de tarifes ordinària, no l'extraordinària, a política industrial, a habitatge i a política cultural, que era un compromís que ja vam situar. I se n'han repartit uns 70 i escaig. No me'n recordo de memòria, i no vull dir una xifra. Dius, els altres encara no estan repartits. L'hi dic perquè no... La frase de que únicament...

El president

Conseller...

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...d'aquests 400 i escaig en seran 20, jo estic segur que no serà així. Estic segur que no serà així, però no s'ha fet el repartiment perquè això, com qualsevol govern, ho hem de discutir...

El president

Conseller, ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...el Govern internament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per fer la rèplica, té un torn de nou el diputat.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Gràcies, senyor conseller. Efectivament, avui han repartit vostès 26 milions d'euros en matèria d'habitatge, 20 milions d'euros per a protecció social, 13 per a la indústria i promoció econòmica i 13 en matèria de cultura. I és veritat el que diu, i la resta ja anirem fent. Ho diu de manera més ordenada, però la resta no s'ha repartit. L'únic que espero és que a banda d'aquests..., jo el que li vinc a explicar és que, si abans els problemes de finançament de la dependència i de les residències, que, hi insisteixo, no venen només després de la Covid..., o sigui, hem tingut problemes de finançament del sector social, jo recordo que fa uns mesos també teníem deutes amb el Tercer Sector. Sempre ha estat un problema de la manca de finançament. Però el que li dic és que aquest any tindrà 3.645 milions d'euros, la Generalitat de Catalunya, de fons estatals, els 5.000 que vindran l'any que ve, també del tema del dèficit i de l'aportació extraordinària, i 600 milions d'euros més que l'Estat repartirà entre les comunitats autònomes, com es va acordar en el darrer Consejo Interterritorial de Servicios Sociales, *per a* temes de dependència.

Jo l'únic que dic és que, si de veritat vostès volen fer una aposta perquè Catalunya deixi de ser la comunitat autònoma que menys inversió en polítiques socials fa de tot Espanya, tenen en aquests moments una oportunitat d'or. I jo hauria d'interpel·lar-lo a vostè, però segurament també hauria d'interpel·lar el senyor Aragonès, per-

què moltes vegades el problema que tenim és que, per una banda, hi ha la voluntat o pot haver-hi la voluntat del departament, però no sempre existeix la voluntat d'Economia de poder fer-ho.

Vostè ha parlat de l'envelliment. Ahir en vam parlar una bona estona. Nosaltres volem que la gent pugui viure a casa tot el temps possible fins que el seu estat de salut recomani ser traslladats a un recurs residencial, o bé que hi vagin per voluntat. I per això s'ha de reforçar el SAD, el servei atenció domiciliària, amb més hores, amb més serveis, amb més relació amb el Tercer Sector, amb més relació amb les entitats socials, amb més relació amb els equips de detecció per evitar casos de violència a la gent gran o casos de soledat no volguda.

Si tot això ho tenim clar, efectivament, existeix un consens de totes les forces polítiques, i hauríem d'haver aprofitat o podríem anar aprofitant ja per marcar aquest model. I jo crec que aquí, des del punt de vista de la inversió, es podria fer un esforç molt més gran del que s'està fent en aquests moments, no? Efectivament, vostè ha reconegut que tenen aquests problemes amb l'aportació extraordinària als centres residencials. És d'aquesta, de la que jo li parlava abans.

Aquest matí han tingut una reunió amb el departament i els han dit: «Miri, durant els primers quinze dies intentarem pagar les places concertades i després, el mes de novembre, més enllà, pagarem les prestacions vinculades a la residència i les places col·laborades.» Però aquests deutes venen des del mes de juliol, i quan estem en una situació d'urgència social, cal que, quan es fa una proposta via decret –com aquesta, que és un finançament extraordinari–, es tingui molt clar de quina manera es farà. Perquè les expectatives que dona vostè al sector són diferents de les que després es troba.

Si jo no l'hi critico, el decret, si ens vam abstenir també per donar la possibilitat de que es pogués fer. Però és que a hores d'ara no cobren, i tenim un sector que està patint la Covid de manera brutal, com li he posat l'exemple de la residència de Falset –que hi ha molta menys incidència de la que va haver-hi fa uns mesos, però aquesta, com a exemple–, que encara estan fallant algunes de les coses que es van posar en el seu dia, i que si no existeix aquest finançament no es pot complir el protocol que vostès van aprovar el mes de juliol. En aquests moments hi han residències que estan fent entrades de residents que venen d'altres residències en habitacions dobles, perquè, si no, no poden arribar a fi de mes. I això va en contra del mateix protocol, i estem posant en risc la salut de molta de la gent que està a les residències justament perquè no hi ha un suport econòmic darrere per part de la Generalitat de Catalunya.

Li diré més, podria parlar, per exemple, de Mont-roig del Camp, no?, un centre de dia amb un conveni signat l'any 2010 pel Govern de la Generalitat de Catalunya i l'ajuntament. Van posar en marxa el centre de dia, deu anys reclamant que es concertin les places d'aquest centre de dia. Els últims cinc anys no els han fet ni cas i ara només han d'optar per la via judicial. No hi ha manera. I, hi insisteixo, en aquests moments tenim els recursos per poder fer-ho. I jo li reclamo que pagui. Que pagui amb els recursos que vostè en aquests moments ara compta, i també que faci cas a les recomanacions del pla de xoc que ha fet el Consejo Interterritorial de Servicios Sociales, que va aprovar fa poques setmanes. Vostè va treure una nota de premsa queixant-se del finançament, però hi havia moltes coses més.

En aquest pla de xoc es parla de fer de la teleassistència un dret subjectiu per a totes les persones que no estan en un recurs residencial, d'incrementar més hores l'ajut a domicili, més prestacions econòmiques, d'agilitzar els procediments administratius, de revisar el model de copagament i, sí, d'incrementar el finançament de cara a l'any que ve. Incrementar finançament i recuperar el nivell mínim acordat.

Jo li reclamo, senyor conseller, que posi línia política en aquests pocs mesos que ens queden de legislatura. Segurament, la que no hem tingut durant tot aquest temps, perquè la legislatura ha estat curta i tortuosa.

El president

Diputat.

Raúl Moreno Montaña

Acabo, president.

El president

Gràcies.

Raúl Moreno Montaña

I, sincerament, crec que el Govern de la Generalitat podria haver fet alguna cosa més per posar llum al futur de la gent gran d'aquest país, i que no hem aprofitat tampoc aquesta legislatura per fer-ho.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula de nou el conseller. Endavant.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Diputat Moreno, en primer lloc, l'hi vull dir, i li vull agrair el to. Últimament, quan hi ha un debat sobre aquest àmbit, els tons a vegades poden ser desagradables, poden ser... I li vull agrair el to, eh? Vull dir, l'hi dic de forma molt honesta, en veu alta, perquè crec que és la millor manera.

Miri, li donaré unes xifres perquè vegi el que representa el coll d'ampolla, que jo l'he situat, he situat on estem, etcètera. Però perquè vegi el que representa sobre el total, perquè jo crec que això també ajuda a entendre-ho. És a dir, estem parlant de que en nòmina ordinària de pagaments a residències ja hem executat 290 milions d'euros, 30 de nòmina mensual amb tempos, etcètera. Els endarreriments representen 10,6 sobre aquests 300. Ho dic també..., i és sobre un tema excepcional. Vostè no m'ha corregit, amb la qual cosa entenc que continuem sent l'únic territori que ha fet una inversió en un pla de contingència amb una tarifa específica per poder-ho reforçar. Crec que és un bon exemple, és un bon exemple, en aquest sentit. I si jo no em fico en valor no em ficarà en valor ningú. I ho trobo normal, eh?, i ho trobo normal. Crec que ho hauria de situar en aquest sentit.

El nostre pla de contingència el mateix ministeri i la vicepresidència ens van dir que era un exemple entorn de com situar-ho, i crec que està molt bé, en aquest sentit. I igual que vaig valorar positivament alguns aspectes de l'últim *consejo social*, el que també vaig ser crític, perquè em pertoca, perquè crec que em pertoca defensar els interessos dels ciutadans i les ciutadanes d'aquest país. I, és clar, encara no diuen com repartiran els 600, i és retornar al 2012 –crec que tots som conscients que les retallades des del 2012 van ser un drama, i he parlat amb vostè i ho comparteix–, però situant que ens ficaran més obligacions. Clar, dius, si jo retorno al 2012, amb una situació que no té res a veure amb el 2012 per l'increment de població de gent gran, per increment de necessitats de dependència –perquè, si vostè recorda, el 2012 el gruix dels residents no era grau tres i grau dos, com és ara, amb unes necessitats assistencials molt concretes... Jo retorno al 2012, però t'incremento les teves responsabilitats –que això també va bé dir-ho aquí, perquè, llavors, allò de que és la nostra competència... No! Ha d'estar en un marc legal que no podem. T'incremento les teves responsabilitats. A mi em fa patir, perquè dius: és que no solucionarem res.

I per això ho dic –i per això ho dic. I crec que em pertoca fer-ho –i crec que em pertoca fer-ho. Igual que he explicat, i vostè ha descartat, que hi ha un infrafinançament, però també li he situat l'altre element de l'infrafinançament, que és que sempre sortim amb el 12 per cent. Tenim el 12 per cent de la població? No. Produïm el 12 per cent del PIB? No. Doncs això també ho hem de situar.

Vostè em diu tots els recursos extraordinaris. Està claríssim, i es situaran. Ara, els recursos extraordinaris, aquests 3.000 i escaig..., és que molts han estat per lluitar

contra la pandèmia directament. És que, si m'ho permet, fins i tot en diré una: que en l'últim repartiment la part d'Afers Socials no existeix, en el repartiment. Existeix Salut, existeix Educació...

També ho dic perquè ja saben que no soc catòlic –per començar, no soc molt religiós–, però el *milagro de la multiplicación de los panes y peces*, crec que és, sempre és complex. Dius, perquè, és clar, al final acabes dient: «No, no, has de fer tota la part de Salut, has de fer tota la part d'Educació...» Jo els he sentit com a grup parlamentari dient: «Els 300 i escaig que van a Educació s'han de destinar a Educació per fer això. Els 2.000 que van a Salut...» Llavors aquí hi ha alguna cosa que no acaba de quadrar. Jo ho dic, en aquest sentit, sent honestos i dient: és una bona notícia, però és una notícia absolutament necessària, perquè les necessitats s'incrementaran molt, s'incrementaran una barbaritat.

I jo, si em miro... I estic segur que canviarà, que canviarà, perquè, amb els 300 que queden per repartir... El Govern també ho ha situat: una de les prioritats és l'àmbit social. Hi han diverses prioritats. L'àmbit del suport a l'economia, l'àmbit social..., i n'hi haurà. Però jo, ara mateix, si surto en net, he tingut pèrdua de pressupost. Si surto en net ara mateix.

El president

Conseller...

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Sumant aquests 20, a mi me n'han tret 86 de polítiques actives d'ocupació i me n'han posat 45 del primer pla de contingència en l'àmbit social en la situació. És aquesta, la realitat, eh?, per desgràcia.

I a partir d'aquí treballem conjuntament. I crec que hi han qüestions en les que vostè sap i jo sé que estem amb molta més sintonia del que...

El president

Conseller, ha acabat el temps. Gràcies.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Moltes gràcies, president. Disculpi.

El president

Gràcies.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Bé, som-hi, diputats, diputades. Passarem a les votacions pendents dels punts de l'ordre del dia que quedaven pendents del dia d'avui, i votarem, en primer lloc, el punt quinzè.

Abans, informar-los que avui hi ha noranta-un diputats i diputades que han delegat el seu vot, vint diputats i diputades que s'han acollit al vot telemàtic i vint-i-tres que votaran de manera presencial.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pobresa infantil (continuació)

302-00243/12

Votem, com deia, en primer lloc, el punt 15 de l'ordre del dia, que correspon a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pobresa infantil.

Comencem votant, atenent a les peticions de votació separada, els punts 1, 2 i 3. Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 69 vots a favor, 65 en contra –que corresponen a 45 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, cap abstenció.

Votem ara els punts 4, 5, 6 i 8 –4, 5, 6 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

I votem ara els punts 7, 9, 9 bis, 10, 11 i 12.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 69 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions –que corresponen a 45 de delegats i presencials i 20 de telemàtics.

No hi ha més punts a votar d'aquesta moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de greu inseguretat que es pateix als carrers (continuació)

302-00248/12

Per tant, passem a la següent, que correspon al punt 16 de l'ordre del dia, és a dir, la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de greu inseguretat que es pateix als carrers.

Procedim ara a la votació, en primer lloc, del punt 1, lletra *c* –1, lletra *c*.

Comença la votació.

Aquesta lletra ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 69 en contra –que corresponen a 49 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, 17 abstencions.

Votem ara el punt 1, lletres *e, f* i.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 77 en contra –que corresponen a 57 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, 17 abstencions.

I votem ara el punt 1, lletres *j* i *l*.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 69 en contra –que corresponen a 49 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, cap abstenció.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 69 en contra, 25 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 77 en contra –que corresponen a 57 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, cap abstenció.

Votem ara el punt 5, lletres *i, j*.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 77 en contra i 17 abstencions.

I votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 77 en contra –que corresponen a 57 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, cap abstenció.

I votem ara la resta de punts i de lletres que no s'han votat d'aquesta moció.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 57 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació d'habitatges (continuació)

302-00242/12

Votem ara la següent moció, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació d'habitatges.

I votem, en primer lloc, el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 69 vots a favor, 65 en contra –que corresponen a 45 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, cap abstenció.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 65 en contra –que corresponen a 45 de delegats i presencials més 20 de telemàtics–, 36 abstencions.

Votem ara la part introductòria del punt tercer.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 86 vots a favor –que corresponen a 66 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, 4 en contra, 44 abstencions.

I votem ara el punt 3, lletres *a*, *c* i *d*.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 130 vots a favor, 4 en contra, cap abstenció.

I votem ara el punt 3, lletra *b*.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 122 vots a favor –que corresponen a 102 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, 4 en contra, 8 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor, 4 en contra, cap abstenció.

I votem ara el punt cinquè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 17 vots a favor, cap en contra i 117 abstencions –que corresponen a 97 de delegats i presencials, 20 de telemàtics.

Votem ara el punt sisè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions –que corresponen a 45 de delegats i presencials i 20 de telemàtics.

Hem votat tots els punts d'aquesta moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió pressupostària del projecte de Hard Rock (continuació)

302-00245/12

Per tant, passem a la següent, que correspon al punt divuitè de l'ordre del dia, i és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió pressupostària del projecte Hard Rock.

Votem, en primer lloc, els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 29 vots a favor, 101 en contra –que corresponen a 81 de delegats i presencials, 20 de telemàtics–, 4 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 5.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 12 vots a favor, 118 en contra –que corresponen a 98 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, 4 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor –que corresponen a 57 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, cap en contra, 57 abstencions.

Votem ara els punts 6 i 7.

Comença la votació.

Han estat aprovats per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Votem ara el punt 8.
Comença la votació.
Ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 65 en contra, 57 abstencions.
Hem votat tots els punts d'aquesta moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la importància del delta de l'Ebre per al sector primari (continuació)

302-00246/12

Per tant, passem a la següent, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la importància del delta de l'Ebre per al sector primari.

En aquest cas, no hi ha cap petició de votació separada. Per tant, votem el conjunt de la moció amb les tres esmenes transaccionals incorporades.

Comença la votació.
Ha estat aprovada per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del turisme (continuació)

302-00244/12

Votem ara la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del turisme.

Atenent a la petició de votació separada, votem, en primer lloc, el punt 1, lletra *b*.
Comença la votació.

Ha estat aprovada per 121 vots a favor, 4 en contra, 8 abstencions.

I votem ara el punt 2, lletres *c* i *j*.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 65 vots a favor, 4 en contra i 65 abstencions –que corresponen a 45 de delegats i presencials i 20 de telemàtics.

Votem ara el punt 2, lletra *i*.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 73 vots a favor –que corresponen a 53 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, 61 en contra, cap abstenció.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 130 vots a favor, 4 en contra, cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seva intencionada manca de transparència (continuació)

302-00247/12

I votem ara el punt vint-i-unè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seva intencionada manca de transparència.

Votem, en primer lloc, els punts 1, 5 i 7.

Comença la votació.

Han estat aprovats per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Votem ara els punts 2 i 6.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 57 vots a favor, 65 en contra –que corresponen a 45 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, 12 abstencions.

I votem ara el punt 3.

Comença la votació.

S'ha produït un empat: 65 vots a favor, 65 en contra –corresponents a 45 de delegats i presencials i 20 de telemàtics–, 4 abstencions.

Tornem, doncs, a votar aquest punt.

Comença la votació.

S'ha produït de nou el mateix empat: 65 vots a favor, 65 en contra, 4 abstencions.

Per tant, aquest punt haurem de votar-lo al final un tercer cop.

I votem ara el punt quart d'aquesta moció.

Comença la votació.

S'ha produït també un empat: 65 vots a favor, 65 en contra, 4 abstencions.

Per tant, tornem a votar aquest punt.

Comença la votació.

S'ha produït de nou el mateix empat: 65 vots a favor, 65 en contra, 4 abstencions.

No hi han més punts a votar, per tant, deixem un termini per poder fer el tercer vot d'aquests punts, del tercer i del quart de la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seva intencionada manca de transparència.

Deixem deu minuts per poder fer el vot telemàtic i tornarem a fer la votació. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i es reprèn a un quart de set i vuit minuts.

El president

Molt bé.

Votem, doncs, per tercera vegada, i per tal de desempatar, aquests dos punts pendents de la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seva intencionada manca de transparència. Concretament, el punt tercer i el punt quart.

Comencem pel punt tercer. Votem de nou.

Comença la votació.

S'ha produït de nou el mateix empat: 65 vots a favor, 65 en contra, 4 abstencions.

Per tant, no prospera aquest punt.

Passem al següent, que és el 4.

Comença la votació.

S'ha produït de nou, també, el mateix empat: 65 vots a favor, 65 en contra, 4 abstencions.

Per tant, no prospera, tampoc, aquest punt.

Sí, senyora Roldán, per què em demana la paraula?

Lorena Roldán Suárez

Només era per uns aclariments, per si ens podria dir el president si s'està comptabilitzant el vot del diputat fins fa uns dies Lluís Guinó, que ha estat recentment inhabilitat per sentència del TSJ.

El president

Òbviament, sí.

S'aixeca la sessió. Gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i deu minuts.